

BİRLİKTE

*Sırlar kandan
daha güçlüdür.
Morguewood her
ikisiyle de doludur.*

ÇÜRÜ YECEĞİZ

SKYLA ARNDT

EN İYİ GENÇ YETİŞKİN KURGU DALINDA
2023 GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ ADAYI

Bugün, öyle ya da böyle bir cevap alacaktım.

Önüm arkam sağım solum sobe, Clarke Ailesi.

Wil Greene'in annesi bir yılı aşkın süredir kayıptır ve dosyayı kapatmak isteyen polise göre annesi kayıp değildir, şehri terk etmiştir. Ama Wil, annesinin öylece gitmeyeceğini ve eski arkadaşı Elwood Clarke'ın ailesinin bu işle bir ilgisi olduğunu biliyordur.

Elwood 18. yaş gününden sonra okulu bırakıp, vaiz babasına katılarak hayatını tarikatlerine adayacaktır. Ancak bir gece içki içmek ve babasına itaatsizlik etmek gibi günahları için cezalandırılırken, yolunun sandığı kadar erdemli olmadığını keşfeder. O, babasının halefi değil, kurbanıdır. Ölmesini isteyen ailesinden kaçarken ona inanacak tek kişi Wil'dir.

Elwood ve Will, gönülsüz bir ittifak kurarlar. Elwood, Wil'in annesini kendi ailesinin öldürdüğüne dair kanıt bulursa, Wil de onun saklanmasına yardım edecektir. Ancak sonunda umduklarından daha fazla tarikat sırrını ortaya çıkarırlar.

Tarikatın Elwood'un kanına ihtiyacı vardır ve Wil, sevmekten başka bir şey yapamadığı Elwood'u kurtarıp kurtaramayacağını bilmiyordur.

PİRLİKTE

QURU YECEĞİZ

SKYLA ARNDT

Ve Tanrı, insanla birlikte bahçeyi de lanetledi.

Düzenleme
Ny.Ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

WIL

“Eğer *gizlice takip ediyorsan*, bu kanıt sayılmaz, Wil.”

Şerif Vrees hızla odasına girdiğinden beri sorun çıkarıyordu ama bir kere daha yüksek sesle inledi. İkimizin haftalık bir ritüeli vardı. Son bir yılını, annemin kayıp dosyasının üzerine kâbus gibi çöküp, bir diken gibi onu dürterek geçirmişken, o da son yılını erken emeklilik yollarını araştırarak geçirmişti.

“Kendin suç işleyerek bir suçu çözemezsin,” dedi açıkça. Her gün yeni ipuçlarıyla Pine Point karakoluna gidiyordum, Şerif bunları reddediyordu ve sonra on beş dakika boyunca münakaşa ediyorduk. Bugün, rutin sohbetimizin ikinci dakikasına gelmiştik.

Elimi masanın üzerine vurdum. Aramızda bir bariyer olduğu için şanslıydı. Bazı günler bu bariyerin üzerinden atlayıp onun boğazına sarılmaktan daha çok istediğim bir şey olmuyordu. “Yani bunun bir suç olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?”

İş arkadaşları hiçbir tepki vermedi. Bu yaygaraya alışmışlardı. Aynı zamanda işlerini yapmamakla fazlasıyla meşguldüler: Kendi aralarında sohbet ediyor, uzaklardaki çöp kutularına

atmak için kâğıtları buruşturup top yapıyor, höpürdeterek kahvelerini içiyor ve çöreklerini yiyorlardı. Saçma klişeler... Sanırım beni gaza getirecek her şeyi yapıyorlardı.

İçlerinden biri radyonun düğmeleriyle oynuyor ve hoparlörden çirkin bir yılbaşı şarkısının yayılmasına neden oluyordu. Michael Bublé'in şarkısının ne kadar çaldığı ya da cam pencerelerin ardında ne kadar yoğun bir kar yağışı olduğu umurumda değildi çünkü eğlenecek havamda değildim. Benim sabrımın da bir sınırı vardı ve sonuna gelmiştim. Bugünkü ruh hâlim en iyi şekilde tanımlamam gerekirse, *bir polis memuruna fiziksel olarak saldırmaya beş kalaydı*.

"Son kez söylüyorum, Bayan Greene, kanunlara aykırı bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yok." Fazlasıyla öfkeli olduğu ve kendisine zar zor hâkim olduğu zamanlarda olduğu gibi parmaklarını birbirine doladı. Bu on iki ay içinde ona zarar vermiştim: yıpranmış gözler, siyah saçlarına düşmüş aklar, cildine zamanından önce yerleşen kırışıklıklar. "Annenin davasına baktık. Usanmadan. Durmadan. Tüm işaretler, annenin kasabadan kendi isteğiyle ayrıldığını gösteriyor."

Arkasındaki duvar sıkıcı açık sarıya boyanmış ve ofisin geri kalanıyla aynı renge bürünmüştü. Sessiz, donuk ve silik Şerif Vrees de duvarlar kadar ruhsuz bir hâle gelmişti. Şerif, yerel haber programı kısık sesle dönerken, mayışmış bir hâlde televizyon karşısında geçirdiğiniz sıkıcı bir cumartesi akşamı gibiydi.

Son birkaç ay içinde, hayatı boyunca göstermediği kadar fazla duygu göstermişti. Bunun için bana teşekkür etmeliydi.

Tırnağı yenmiş parmağımla fotoğrafımın üzerine vurdum. Kanıtı nasıl elde ettiğimin bir önemi olmamalıydı. "*Ben de buna bakıyordum, Mark*. Bıkmadan. Usanmadan. Ve bak, ne buldum."

Çektiğim fotoğrafta -Tanrı kadar dokunulmaz görünen-sevgili vaizimiz, evinin arkasındaki ormanda görünüyordu.

Gölgeler görüntüyü belirsizleştiriyor, manzaranın detaylarını bulanıklaştırıyordu. Buna rağmen ay ışığı, ellerini bir tavşanın boğazına sarmış olan Papaz Clarke'ın silüetini ortaya çıkarmaya yetiyordu. Papaz Clarke hayvanı ikiye ayırmıştı ve kan, karları kırmızıya boyuyordu.

Şerif Vrees'in bakışları kısa bir an için fotoğrafa gitti. "Anlamıyorum."

Dudak büktüm. "Ormanda bir hayvanı kurban eden bir adam sana garip gelmiyor mu?"

"Kurban etmek mi? *Puffff*. Bu mantıkla ilerlersek, üst yarımada'daki herkes bir tarikata üye demektir." Vrees, hayvan kurban etme ritüelinin Michigan'ın üst yarımadasında popüler bir eğlence olduğunu kanıtlamak için masasının üzerindeki fotoğraflara doğru başıyla işaret etti. Hamile karısının fotoğrafının yanında bir av fotoğrafı vardı. Kıp kırmızı burnuyla Vrees, bir geyik askılığı'nın önünde durmuş, bir hayvan cesedinin yanında gururla sırtıyordu.

"Yirmi ibre," dedi kendi kendine mırıldanarak.

"Ne canavar ama," diye seslendi Polis Memuru Mathers bilgisayarının arkasından. Ekranında önemli bir şeye bile bakmıyordu. Pislik herif bilgisayarda kart oyunu oynuyordu. Ve üstelik kaybediyordu.

Sabrım başlangıçta da azdı ama artık tamamen tükenmişti. "Her neyse," diye sızlandım. "Bu, sana gösterdiğim şeylerden sadece *bir* tanesi. Yine forumuma yazıyordum ve..."

"Ailenizde Nancy Drew* geni bulunuyor demek, öyle mi?" Vrees buna uzunca bir süre güldü.

Ellerimi iki yanımda yumruk yapmıştım. "Annem sadece amatör bir dedektif değil, tamam mı? O bir gazeteci. *Gazeteci*di. Buraya taşınmadan önce üniversiteden mezun olmuştu ve

* Nancy Drew, 1930'larda başlayan bir genç kızın dedektiflik maceralarını içeren macera serisi.

burada rehber öğretmen oldu. Bunların hiçbirini sana açıklamak zorunda değilim. Bunlar seni hiç ilgilendirmez.”

Vrees’in somurtması bıyığının altında yok oldu. “Senin ya da internetteki kullanıcı adı GerçekSuçSever420 olan takipçinin ne söylediği umurumda değil, Wil. Bunun üzerinden milyonlarca kere geçtik. Dava dosyası kapandı.”

“Evet, milyonlarca kere üzerinden geçtik ve hiçbirinde beni gerçekten dinlemek için durmadın.” Fotoğrafımı geri almak için elimi uzattım ama Vrees benden hızlı davrandı. Hızla elimden çekip aldı ve acımasız bir hızla fotoğrafı parçalara ayırdı.

“Ne oluyor be?”

Cildi öfkeyle kırıştı. “Senin üzüntünü paylaştım. İnan bana evlat, bunu gerçekten yaptım ama annenin dosyası kapatıldı. O, kasabadan kaçtı. Sen ve baban bunu hak etmiyorsunuz ama hayat böyledir.” Sanki onun kabiliyetsizliğinden ve annemin kaybindan değil de havadan sudan bahsediyormuşuz gibi kahvesini yudumladı. “Artık Sherlock rolü oynamayı ve Clarke ailesini rahat bırakmanın zamanı geldi. Onlar iyi insanlar. Bu kasabaya iyi hizmet ettiler.”

Onlara iyi insan demem zordu. Bayan Clarke kapımızı çaldığında, annem henüz iki gündür kayıptı. “Annenle ilgili duyduklarıma çok üzgünüm, Wilhelmina,” diye mırıldanmıştı alçak sesle, bunu o kadar tatlı bir sesle söylemişti ki dişlerimi çürütebilirdi. Gözleri bulaşmış mürekkep lekelerine benziyordu ve parlak beyaz dişlerle gülümsüyordu. “Babana selamlarımı ilet. Tüm topluluğumuz onun bir an önce bulunması için dua ediyor.” Ve elimi tutmak için uzandığında, annemin bilekliğinin onun bileğinde ahenksiz bir ses çıkardığına yemin edebilirdim.

Vrees burnunun kemiğini sıktı. “Bu kadar rahatsız ettiğin için onların senden şikâyetçi olması gerekirdi. Bunun yerine onlar babanı o para tuzağı motelden kurtarmaya çalıştılar.”

“Para tuzağı motel” evimiz ve annemden bana kalan tek parça için kullanılan şifreydi. “Babamı kurtarın,” demek, altımızdaki evi elimizden almak ve parçalayıp bir otopark hâline getirmek anlamına geliyordu. Yani kasabadan kaçmamıza neden olacak herhangi bir şey daha. Vrees bu noktada benden bıkmış olan tek kişi değildi. Bay Clarke’ın arkasından bağırdığımda nasıl kasıldığını ve dönüp bana baktığında gözlerindeki cehennem ateşini asla unutmuyacaktım. *“Kendine dikkat et, Bayan Greene.”*

Bir ayıyı, sonunda dişlerini gösterene kadar ancak belirli bir süre boyunca dürtebilirdiniz. Ama ben kimsenin beni korkutup kaçırmamasına izin vermeyecektim. Benim de gösterecek dişlerim vardı.

Yumruğumu masaya herkesin bakmasına yetecek kadar sert bir şekilde vurdum. “Ben de sana milyonlarca kere söyledim. Ben annemi asla bırakmayacağım. Senin aksine, ben gerçekten umursuyorum.”

“Evine git, Wil,” diye emretti.

Kızgınlıkla pufladım ve Vrees ona da el koymadan önce telefonumu cebimin derinliklerine soktum. Bir düzine göz dik dik bana bakarken dışarıdaki donuk ve berbat yere doğru hızla ilerledim.

“Ve Greene,” diye seslendi Şerif Vrees, sesi her zamankinden daha kulak tırmalayıcı geliyordu. “Bunu bir uyarı olarak düşün. Seni bir daha bu kasabadaki herhangi birini rahatsız ederken gördüğümde, bunun hiç hoş olmayan sonuçları olacak.”

Arkam ona dönük bir hâlde donakaldım. Ellerimle kapı kolunu sıkıca kavramıştım, biraz daha baskı uygularsam kolu yerinden koparacağımdan korktum. Pencerenin ardında görünen kar, ormandaki yaprak dökmeyen ağaçları iki kat canlı gösteriyordu. Aynı ağladıktan sonra gözlerinizin daha parlak olması gibi. Acıya rağmen değil, acı yüzünden. Gözyaşlarımı bastırdım.

“Endişelenme, şu andan itibaren bu işi tek başıma yapacağım.” Çıktığımda kapı ardımdan sertçe kapandı.

Otoparktaki bisikletim doğal olarak bir kar yığını altında kalmıştı. Kaygan seleye oturmadan önce karları temizlemem birkaç dakikamı aldı ama sonra titrek bir başlangıçla yola çıktım.

Yollar bu saatte pek tehlikeli olmuyordu ama bu havada bisiklet kullanmak hiç de hoş değildi.

Fırtına, gökyüzünden mavi rengi silip götürmüştü. Pine Point her zaman kasvetliydi ama havanın kapalı olması, durumu daha da kötüleştiriyordu. Ölümcül türde bir griydi, iç karartıcı ve moral bozucuydu; tenimin altına sızıyor, kötü geçen günümü tüm dünya yerinden oynamış gibi hissedene kadar daha da kötü hâle getiriyordu. Âdeta bir daha asla mutlu olamayacakmışım gibi hissettiriyordu.

Kendini topla.

Bisikletimin pedallarını daha hızlı çevirmeye başladım. Eve gidiyor olmalıydım. Clarkelerin evinin önünde gece nöbet tuttuğum noktaya gitmeden kendimi ısıtıyor olmalıydım ama şu anda ev, olmak istediğim en son yerdi. Dolayısıyla bunun yerine, bu kasabada hâlâ önemsedığım tek insanlara doğru yönümü değiştirdim. Ronnie Clearwater, Earl’ün Yeri’ndeki vardiyasının tam ortasındaydı. Oradan kovulmuş olabilirdim ama Earl henüz benim oraya gitmemi yasaklamamıştı. Bu nedenle de ben de düzenli olarak orada takılıyordum.

Tabela, uzaktan neon kırmızısı bir fener gibi görünüyordu ve beyaz renkli EARL’ÜN ETLİ BÖREKLERİ yazısı aradan geçiyordu. Earl’ün hakkını vermem gerekirdi. Etli börek dışında kalan yemekleri en iyi ihtimalle okul kantini kalitesinde olabilirdi ama imzası olan etli börekleri şaşırtıcı derecede iyiydi.

Restoran küçük ve ciddi şekilde demode olsa da, bir çatısı ve bir ısıtıcısı vardı. Bu nedenle de benim için uygundu.

Ayrıca vitrinde bir milyon tane küçük kokulu çam ağacı oda spreyi vardı ve bu da avantaj sağlıyordu. Dışarıdaki gerçek çam ağaçları bunlar kadar güzel kokulu değildi.

Aralık ayında bile, Morguewood çok kötü kokuyordu. Çürümenin kokusu rüzgârla birlikte ormanın toprağından süzülüp burnumun karıncalanmasına neden oluyordu. Çirkin, kalıcı kötü koku bütün bir yıl boyunca sürüyordu. İlk kırağı bunu bastırıyordu ama hâlâ boğazımın ardındaki safra gibi belli belirsiz de olsa hissediliyordu.

Yaratıklar, burada sürüler hâlinde ölüyordu. Geyikler buz tutuyordu. Gözleri açık kalan ayıların etrafında açlıktan ölmek üzere olan sinekler ve sürü hâlinde gezen kurtlar oluyordu. Kış bedenlerini taze tutuyordu. Bahar geldiğinde cesetleri çözünür, yazın ise çürürdü.

Earl'ün Yeri'ne ulaşırken bakışlarımı ağaçlardan uzaklaştırdım.

Bisikletimi kaldırım taşına dayadıktan sonra iterek kapıyı açtım. Bisikletimi zincirleme zahmetine girmemiştim. Akli başında olan hiç kimsenin çalmayacağı paslı, eski bir bisikletti. Eğer birinin ona bu kadar çok ihtiyacı varsa, benden daha kötü bir durumda olduğu anlamına gelirdi.

Earl'ün Yeri'nin, küçük kasabalardaki ellili yıllara özgü restoranlardan biri olmadığını belirtmek de önemliydi.

Son moda siyah beyaz seramik karo döşemeli bir zemini ya da parlak kırmızı sandalyeleri yoktu, biri müzik kutusunda bir Elvis şarkısı çalarken, ergenlerin tezgâhta meyveli sütlerini yudumladıkları bir yer değildi.

Bunun yerine, günah kadar çirkin ahşap paneller ve duvarda siz yemek yerken size bakan çok sayıda geyik kafası ve tahnit edilmiş* balık vardı. Radyoda yerel bir kanal açıktı. Kocasına

* Tahnit etme, bozulmaması için ölüyü ilaçlamak.

karşı suç işlemek isteyen bir kadınla ilgili genizden söylenen bir kovboy şarkısı çalıyordu.

Ayaklarımdaki karları kirli paspasın üzerine sildim ve floresanların solgun, hastalıklı beyazlığına doğru adım attım.

Floresanlara hapsolmuş bir sürü ölü sinek vardı ve ışık cazırdadığında kanat çırpma gibi sesler geliyordu. Genellikle bu noktada, yıpranmış oturma bölümlerinden birine çöker ve en son kalkan müşterinin ardında kalan kırıntıları masadan temizlerdim. Ronnie bana bir sepet dolusu artmış, yağlı patates kızartması verirdi ve onun vardiyası bitene kadar oradan buradan bahsedip dedikodu yapardık.

Ama bugün böyle olmayacak gibiydi. Masalardan birinde rehin tutulduğu için meşguldü. Sıkıdığı yumruklarının titremesinden ve dişlerini gıcırdatmasından, şu anda o masayla ilgilenmektense soğukta iki kilometre koşmayı tercih edeceğini anlayabiliyordum.

Daha bakmadan bile onun kim olduğunu biliyordum. Ronnie'nin eski erkek arkadaşı Lucas Vandenhylde.

Tüm Pine Point okul alanı içinde yüzden az öğrenci vardı ama Lucas Vandenhylde onların arasındaki en rahatsız edici insan olmayı misyon edinmişti. O, yürüyen, konuşan bir migren gibiydi. Onunla beş saniye geçirdikten sonra, bir Excedrin* alma ihtiyacı duyuyordum.

Onunla ilgili her şey fazlasıyla sahteydi. Fazla zorlama. Düzen, beyaz dişleri yıllarca gördüğü ortodonti tedavisinin sonucuydu ve ağzından çıkan her kelime, seksenlerden kalma klişe bir lise filminden alınmış gibiydi.

“Vee, sadece konuşmak istiyorum.”

* Excedrin, migren baş ağrısı için kullanılan bir ağrı kesici.

“Konuşacak bir şey yok,” dedi Ronnie kısaca ve bunu yaptığı için onunla gurur duydum. Günlük “Nasıl Kaltak Olunur?” konferans konuşmalarımdan notlar almıştı.

“Lütfen...”

“İyi, tamam. Konuşmak mı istiyorsun?” diye tekrarladı Ronnie, keskin, hırıltı benzeri bir fısıltıyla konuşuyordu. Aslında, restoranın diğer ucundan duyduğuma göre fısıltı olduğu pek söylenemezdi. “Tamam, konuşalım. Tüm sömestr boyunca Leah Westbrooke’la nasıl flört ettiğinle başlayalım. Şu anda burada olmanın nedeni bu mu? Bir erkek arkadaşı olması mı? Yeniden bana yaklaşıp vakit kaybediyorsun.”

Onun çok sinirli olduğunu biliyordum çünkü saçının bir tutamını parmağına dolamıştı. Bazı insanlar flört ederken bu hareketi yapardı ama bu Ronnie’nin saçlarını yolmaya alternatif olarak yaptığı bir şeydi. Kaşlarımı çatıp saçının rengine baktım. Gaddar annesi mavi rengi kapatmak için hızlı davranmıştı. Kırk sekiz saatten az bir sürede rengi değiştirmek için kızını bir kuafore götürmüştü. Artık saçları doğal açık sarı değil, bunun cırtlak bir taklidiydi.

Lucas’ın yanakları kızardı. “Flört etmek mi? O benim labo-
ratuvar partnerim. Vee. Ne yapmam gerekiyordu? Benden nefret etmekten vazgeçip barışmaya karar verme şansına güvenip onunla konuşmamam mı?”

Lucas’ın arkadaşı Kevin Garcia, ürkek bir ara bulucu gibi onların kavgalarının ortasında oturuyordu. Orada o kadar yakışsız duruyordu ki neredeyse komik görünüyordu. Savaş alanında saklanmış, etrafında asker cesetleri varken hafifçe gülümseyen Waldo* gibiydi. Tek fark, Kevin’in Waldo gibi kırmızı beyaz çizgili tişört giyecek türden biri olmamasıydı. O, garip ve açıklanamayan şeylerin seyyar bir reklamı gibiydi.

* Waldo, kalabalığın arasında Waldo karakterini bulmaya dayanan bulmaca.

Bugün üzerinde, dünya dışı varlık temalı bir yılbaşı ka-
zağı vardı, ön tarafında (NOEL BABA'YA) İNANMAK İSTİ-
YORUM yazıyordu ve üzerinde bir Ren geyiğinin çektiği bir
UFO fotoğrafı vardı. "Jack ve Fasulye Sırığı" masalındaki kadar
uzundu ve kahverengi tenine uyan siyah saçları kısa kesilmişti.
Eğer Koca Ayak konusunda bu kadar takıntılı olmasaydı, kızla-
rın peşinde sıra olacağı türden bir çocuktü.

Kevin beni onlara bakarken yakaladı ve bana mahcup bir şe-
kilde hafifçe gülümsedi. Onunla arkadaş değildik ama sanırım
bu Waldo'nun, "Tebrikler, bu sayfada beni sadece sen buldun,"
demesi gibi bir şeydi. Ona karşılık vermedim.

Yüzündeki gülümseme silindi ve yanındaki şurup kabıyla il-
gilenmeye başladı.

Ronnie hızla Lucas'tan uzaklaştı. "En son baktığımda la-
boratuvar partnerinle oynaşmak ders programında yoktu... ve
Tanrı aşkına, sana bana bu şekilde seslenmeyi bırakmanı söyle-
yip duruyorum."

Lucas'ın daha önceki cesaret gösterisi tamamen yok olmuştu.
Sertçe bir nefes aldı ve göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturduğu
kollarıyla kalbini korumaya aldı. "Biz ayrılmıştık... Ronnie. Bir
kerelik aptalca bir şeydi ve hiçbir anlamı yoktu ve biz asla... biz
yapmadık... öyle bir şey değildi. Bir hataydı ve başladığı gibi
bitti. Lütfen, bunu burada yapmasak olur mu?" Elini *burada* der
gibi salladı.

Ronnie buna razı olmayacaktı.

"Eğer sipariş vermeyecekseniz," dedi ters bir şekilde, "o za-
man gidin."

Lucas söylendi. "Bana bir Sprite ver, Kevin da..." Kevin'a
doğru baktı, Kevin bir süre kararsız kaldı. Sanki az önce onunla
oynamıyormuş gibi şurup kabını eliyle uzaklaştırdı.

“Dr. Pepper,”* diye cevap verdi Kevin. “Lütfen.”

Ronnie dudak büktü. “İki ılık su hemen geliyor.”

Ronnie arkasını döndü ama Lucas elini uzatıp onun bileğini yakaladı. Kevin yine bana doğru yalvaran bir bakış attı ve yavaşça Lucas’ın kolunu çekmeye çalıştı.

Şansı yoktu.

“Veronica, ondan hoşlanmadığımı biliyorsun, değil mi? Her zaman sen varsın. Buraya kavga etmeye gelmedim. Düşünüyordum da... belki... Tamam, babam şu anda Iron Mountain’da,** bu yüzden ben de evde küçük bir parti düzenliyorum. Senin de geleceğini umuyordum, bizimle ilgili konuşabiliriz ve...”

Bu yetmişti.

Öfkem saniyeler içinde onların yanında olmamı sağladı, bu arada Kevin’in rahatlayarak iç geçirdiğini de gördüm. Bundan sonra olacaklar onu rahatlatmayacaktı.

“Onu duymadın mı?” diye homurdandım, kolunu hızla yere doğru iterek. “Seninle konuşmak istemiyor.”

“Sen de nereden çıktın?” Lucas, *onun* başını ağrıtan benmişim gibi şakaklarını ovuşturdu. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Wil. Burnunu sokma.”

“Eğer konu en yakın arkadaşım ile ilgiliyse, her türlü benimle de ilgilidir.” İnce bir çitin arkasından ona dik dik bakan, şu ağzı köpürmüş köpeklerden birine benzediğime emindim. Gülümsemem sadece sıkılmış dişlerden ibaretti ve gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. Yüzümdeki ifade, “Sıkıyorsa bana bulaşsana, hadi!” diyordu. Parmağımı kapıya doğru uzatıp otoparka giden yolu işaret ettim. “Hemen git.”

Eğer biri bir yıl önce bana burada durup Veronica Clearwater’ı savunacağımı söyleseydi, kafalarının iyi olduğunu düşünürdüm. Ama bu AKÖ idi: Annem Kaybolmadan Önce. İkimiz de hâlâ

* Dr. Pepper, Amerika’daki yaygın bir gazlı içecek.

** Iron Mountain, Amerika’da bir eyalet.

farklı dünyalarda yaşarken ve evreni bir arada tutan tutkalın annem olduğu zamanlarda. Ronnie'nin de benim gibi toplum tarafından dışlanmış biri değil, gerçekten popüler olduğu zamanlarda; atkuyruğunun başının arkasında sallandığı, göz kapaklarının hafif altın rengine boyalı olduğu zamanlarda. Her saniyeyi Lucas'ın kollarında geçirip yanağını öperken kıkırdadığı zamanlarda.

Ama ikimiz de artık üçüncü sınıfta olduğumuz zamanlardaki kişiler değildik. Kader, Ronnie ile beni, aynı zamanda bitkin, kıpkırmızı gözlü ve tek başımıza bir hâlde zorluklarla baş başa bırakmıştı. Birbirimizle ne var ne yoksa konuşuyorduk. Aptal eski sevgilisinin kafasına geçirdiği süt kartonundan. Kaçarken Elwood'un duygusuz sessizliğinden. Annemin kaybolduğu geceden ve onun babasının çok fazla ilaç aldığı geceden. Ronnie'nin babası yanında bir kâğıda karaladığı kısa bir notla geceye karışmıştı: *Bunu yapmaya devam edemeyiz.* Ronnie benim omzumda ağlamıştı, ben onun omzunda ağlamıştım ve o akşamüzeri her şeyi değiştirmişti.

Ben kötü bir zehirli sarmaşık vakası gibi onun üzerine bulaşırdım ve o da benim geri dönüşü olmayacak bir sarmalın içine girmemi engellerdi. Bana şu anda soracak olursanız, onun için her şeyi yapacağımı söyledim.

Lucas'ın yanakları kıpkırmızı olmuştu, dişlerini taşla ateş yakmaya çalışır gibi gıcırdatıyordu. Bakışlarını benden Ronnie'ye çevirdi. "Sana da sırtını çevireceğini biliyorsun, Vee," dedi tükürür gibi, "aynı Elwood'a yaptığı gibi. İnsanlara güvenmeyi bilmiyor."

Elwood Clarke. Bu isim içimde bir alevin canlanmasına neden oldu, zaten tam olarak sönmemiş bir şeyi yeniden alevlendirdi. Eskiden yanımda otururdu, en küçük şey için bile gözleri parlar, her zaman kelebek koleksiyonundan bahsederdi. Birlikte takılmamız anlamlıydı. Ben hızla birinin kafasını koparacak bir

kızdım ve o da benim bunu yapmama ihtiyaç duyan ürkek çocuktü. En yakın arkadaşken, aniden her şey bitmişti. Onun ailesi yüzünden hayatımdaki her şey aniden cehenneme dönene kadar.

Şimdi onu düşündüğümde, kendimi yanan bir kibrit yutmuş gibi hissediyordum. Eskiden ne olduğumuzu ne kadar uzun düşünürsem, içimde o kadar büyük bir delik açıyordu.

Lucas ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ve konuştuğunda özellikle berbat bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı: “Elwood senden sonra çok kötü oldu. Bunu biliyorsun, öyle değil mi? Hayat boyu sürececek bir arkadaşlığı mahvettin ve umurunda bile olmadı. Ne oldu, Wil, annen gittikten sonra kendi ilişkilerini mahvetmekten sıkıldın mı? Gidip başka insanların ilişkilerini de mi mahvetmek zorundasın?”

Lucas benden uzundu ama bu, ona yaklaşmama engel olmadı. “Söylemek istediğin başka bir şey var mı? Hiçbir şey bilmiyorsun, Lucas. Neler yaşadığımla ilgili hiçbir fikrin yok.”

O, kanepede hünerli parmaklarıyla karmaşık örgüler ören annemin yanına serilip yatarak günler geçirmemişti. Her yaz elinde hasır bir sepetle bahçede onun arkasından gezmemiş, görev duygusuyla şifalı bitkileri toplarken onun her bir bitkiyle ilgili konuşmasını dinlememişti. Annesinin eve asla ama asla dönmediği günler haftalara, haftalar aylara döndükçe deli gibi ağlayıp, kusmamıştı.

Dişlerimi gıcırdattım ve ona karşı direndim. Konuşmaya devam et, Lucas. Bak neler oluyor.

“Wil!”

İnsanlar bizi izlemeye başlamıştı ama bu, benim için sorun değildi. Kasabanın yerlileri yağlı tabaklarından uzaklaşmışlardı, bakışları duvardaki televizyondan soldaki iki liseliye kaymıştı. WWE* benden üstün değildi.

* WWE (World Wrestling Entertainment), Amerikan profesyonel güreş eğlence şirketi.

Lucas burnundan derin, titrek bir nefes verdikten sonra ağızından da bir nefes verdi. “Annenin seni bırakıp kasabadan ayrılması berbat bir şeydi, yine de hadi ama. Bunu, bir pislik gibi davranmak için bahane olarak kullanıyorsun. Haddini bilmen gerek. Etrafta sanki dünyanın sahibi senmişsin gibi dolaşıyorsun.”

Öfke, kaburgalarımı bükerek sıkıca yaralanmış düğümlere çevirdi. Boğazına sarıldım. “O zaman sıkıyorsa bana haddimi bildirsene!”

Dünya birden öfkemin kızıllığına boyandı.

İKİNCİ BÖLÜM

ELWOOD

Son altmış dakikayı kalp krizi geçirmeyi dileyerek geçirmiştım.

Ya da felç geçirmeyi. Ya da anevrizma. Seçici değildim. Tanrı'nın yapması gereken tek şey, babam beni vaiz kürsüsüne sürüklemekten önce beni öldürmesiydi. Herhangi birinin bir topluluğun, bir sınıfın, hatta bazı günler aynanın önünde durma düşüncesi kalp çarpıntısı yaşamama neden oluyordu.

Ama artık net olarak belli olmuştu: Tanrı dinlemiyordu.

“Elwood, bir dakikalığına buraya gelir misin?” diye sordu babam, eliyle beni gözlerini bile kırpmadan bekleyen kalabalığın önüne doğru çağırırken yüzünde nadiren beliren hafif bir gülümsemeyle. Yeniden nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalıştım ama akciğerlerim yönetimimden çıkmış ve beni nefes nefese bırakmıştı.

“Ona bunu tekrarlatma,” dedi annem hırıldayarak başkalarının duyamayacağı kadar kısık bir sesle. Ona karşı çıkmam gerektiğini biliyordum. Tehditleri bir şekilde yaralara dönüştürüyordu. Annem bana, yeni moraran bir yara kadar siyah

kanatları, kenarları bir yumrukla parçalanmış ayna kadar keskin olan bir kırlangıç kuyruğunu hatırlatıyordu.

Sakinleşmek için kilise sıralarının birinin arkasını elimle kavradım. Sadece nasıl nefes alacağımı unutmakla kalmamıştım, aynı zamanda nasıl yürüyeceğimi de unutmuştum. Bunu yapmanın kolay olması gerekiyordu ama şu anda bana parçalanmış kanatlarla uçmaya çalışmak gibi geliyordu.

Hiçbir şey ben o kürsüye çıkana kadar annemi sakinleştiremeyecekti.

Ve bu nedenle ben de istediğini yaptım.

Kilisedekiler gıcırdayarak attığım her adımı dikkatle incelediler ve beni babamın sığdırmaya çalıştığı aynı kurabiye kalıbına sığdırmaya çalıştılar ama şüphesiz ki ikimizi yan yana gördüklerinde bunu yapmayı başaramadılar. Babam, on yedi yıldır “Tanrı’nın Sağ Kolu” görevindeydi. Ben ise, kendi ellerini bile nereye koyacağını bilemeyen bir delikanlıydım. Ellerimi arkamda mı tutmalıydım? Önümde mi kavuşturmalıydım? Kesinlikle, yüzde yüz ceplerime sokmamalıydım.

“Elwood’un büyük günü yaklaşıyor,” dedi babam çaresizce gerçek olmasını umduğum bir gururla. İçimden gelen gülümseme isteğini bastırdım. Heybetli, ciddi ve hazır görünmeliydim. Babam bir kelebek değildi. O bir peygamber böceğiydi. Eğer dikkatli olmazsam, kafamı kaybedebilirdim.

Duygusuz bir şekilde elini omzuma koydu ve ben de ona küçük bir bakış atma riskine girdim. Uzaktan bakıldığında aramızda inkâr edilemez benzerlikler vardı. Ben de büyürken ona benzemiştim; dağınık, ormanları andıran saçlarımız vardı. Ortasında kehribar rengi olan gözlerimiz yeşilden çok sarıya yakındı. Cildimizin üzerindeki benler bile aynıydı. Ama tüm bunlara rağmen aynı değildik. O benden daha uzun, daha iri yapılydı. Karakteri insanın karnına saplanan bir bıçak gibiydi.

Yüz özellikleri benimkilerin garip bir şekilde değiştirilmiş hâli gibiydi, gözleri fazla sert, dudakları fazla acımasızdı.

Tanrı'yı her zaman için zihnimde onun yüzüyle benzeştirmiştim.

“Çok yakında reşit olacak ve daha önemli bir misyon için dünyevi çalışmalarını bırakacak.” On sekizinci yaş gününden bahsediyordu. Erken mezun olacağım ve bildiğim hayatın yok olacağı günden.

Ebeveynlerimin beni nereye gönderdiğini bilmiyordum ama beni neyin beklediğini biliyordum: yoğun kutsal kitap çalışmaları, dualar ve acı verici bir adanmışlık.

Ne kadar iri olurlarsa olsunlar, babamın ayak izlerini takip etmem gerekiyordu. Belki geri döndüğümde, sonunda onun ayak izlerini doldurabilirdim.

Dindarlar bunun üzerine ellerini havaya kaldırdı, parmakları gökyüzünü işaret ediyordu. Kalabalık içinde çok fazla tanıdık, tüm hayatlarını benim hayatımı izleyerek geçiren yüz vardı. Ben doğduğumda oradalar ve ben geri geldiğimde de orada olacaklardı. İlk günden beri okulumuzun danışma görevlisi olan Bayan Wallace, okul aile birliğindeki annelerden biri olan ve bazı günler bana camekânın ardındaki numunelerden biriymişim gibi bakan Bayan Clearwater ve artık devamlı üzerinde yuvarlanacak kadar büyümüş olan karnını kavrayan şerifin karısı Prudence Vrees.

Kilise sahip olduğum tek aileydi.

“Bugünkü son dersimiz, değişim ve Tanrı'nın iradesiyle geçirmemiz gereken dönüşümlerle ilgili.” Herkesin kaderimi uygun bir şekilde kabullendiğinden emin olduğunda, babam odağını değiştirdi. Ellerini vaiz kürsüsünün üzerine yerleştirdi ve

yanında durduğum kısacık bir an için boynundan sarkan anahtarını gördüm.

Milyon kere onun bu anahtarla kilise kapısını açtığını görmüş, kilidin her bir dönüşünü izlemiştim. Çocukken, kendi kalbini de ayin kâsesinin yanında kilit altında tuttuğunu düşünürdüm. Ama kâsenin içine bakmış, içinde kıvrılmış yırtık bir kâğıt parçası ve belki de köşede kalmış eski bir örümcek olmasına rağmen, sakladığı ona ait daha yumuşak bir parçasının olmadığını görmüştüm.

Babam beni kilide bakarken yakalamadan önce bakışlarımı çevirdim ve kilise sıralarının ötesine doğru baktım. Tavana baktım, mırıldanarak kelimeleri kendi kendime tekrarlarken dilim Latince kelimelere takılıyordu.

CRESCIMUS' IN HORTO, DEI yazıyordu metinde. Tanrı'nın bahçesinde büyürüz. Bu, kilisemizin ismine uygun bir vecizeydi. Kapıların ötesinde ahşap bir levhaya oyulmuştu: ADEM'İN BAHÇESİ. Bu, ticari olarak üretilmiş bir şey değildi. Harfler, parmaklarınızla takip edebileceğiniz net çizgilerle oyulmamıştı. Levhayı atalarımızdan biri bir bıçağın ucuyla el yordamıyla tahtanın üzerine yontmuştu ve levha o günden beri orada duruyordu.

Babam bana döndüğünde, bakışlarını yolda arabaların ezdiği bir hayvan leşine giden sinekler gibi tenimin üzerinde gezdirdi. "Elwood, haydi." Babam sert bir bakışla başıyla bana köşede duran kafesi getirmemi işaret etti.

Titrek bir şekilde başımı sallayarak karşılık verdim ve bedenimin harekete geçmesi bir saniyemi aldı. Tavşanın tam olarak nerede olduğunu biliyordum; babam bana onu yakalatmış, kafese koydurtmuş, arabayla buraya geldiğimiz süre boyunca arka koltukta onunla oturtmuştu. Kalbim göğsümün içinde canlanmış gibiydi, artık bir kozanın içinde değildi ve suçluluktan

kaçmak için uçmaya hazırdı. Yaratık bana güvenmişti. Şu anda da güveniyordu. *Kaç*, diye yalvarmıştım. *Buradan kaç*. Kaçmamıştı.

Tavşan kafesin içinde titriyordu. Bir buz yığını gibi tombul ve beyazdı. Arada bir seğirmesinin dışında sessizdi. Bu akşam ilerleyen saatlerde ayinden sonra ona ne olacağını düşünmemeye çalıştım. Bunu izlemek asla kolaylaşmıyordu. Bıçağın boğazına dalması, fışkıran kanların dalların arasından damlaması. Babam bıçak kullandığı zamanlarda acımasız olurdu. *İnsanlar zaman kavramının başından beri Tanrı'ya kurban vermişler, Elwood. Biz kimiz de O'nun kelamına karşı geleceğiz?* Babamın bıçağı bana vereceği günden çok korkuyordum. Tereddüt edeceğimi biliyordum. *İnsan, Tanrı'ya daha en başında itaatsizlik etti, oğlum ve biz bu günahı telafi etmek için buradayız. Sen bunu telafi etmek için buradasın.*

Ama şimdilik bu tavşan bir ders vermeye hizmet edecekti.

“Tanrı sana kaburgalarını bir nedenden ötürü verdi, Elwood,” diye azarladı babam, sessizce yanına geri döndüğümde. Alt dudacağımın titrediğini bilmem için bir aynaya ihtiyacım yoktu. “Kalbini bu kadar açıkça belli etme.” Hazır başlamışken, yüzümdeki yalanların geri kalanını da okuyamamasını umuyordum. Bana bir şeyler sormak ve zihnimdeki en güvenilir yerleri bulmak konusunda her zaman iyi olmuştu.

Eğer bu akşam yapmayı planladığım şeyi fark ederse, tavşanın yerine beni koyabilirdi. Bana doğru son bir anlamlı bakış atarak kafesi kürsünün üzerine kaldırdı. “Ne kadar güzel beyaz bir kürk, yeni yağın kar kadar saf ve lekesiz. Eğer şimdi onu dışarıda serbest bırakırsak, kolaylıkla uyum sağlar.” Vurgu yapmak için parmaklarını şaklattığında çıkan ses tavşanı korkuttu. “Ama bunu sadece kış kürkünden dolayı yapabilir. Eğer mevsimler süresince rengini değiştirmeseydi, muhtemelen burada bizimle olamazdı. Daha büyük bir hayvan, avı olarak onu

yakalardı. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu büyük bir avantaj. Dünya değişir ve biz de onunla birlikte değişiriz.”

Kilisenin sessizliği, dışarıdaki dünyaya kapılarını açtı. Rüzgâr çam ağacının içinden uğulduyor, ölü dallar pencereyi sıyırıyordu. Kısa süre içinde ay, bir bütün olarak güneşi yutacaktı. Güneşten geri kalanlar yumurta sarısı gibi ağaçların üzerine yayıldı ve ufkun ardında yok oldu.

“Kilise cemaati, bu tavşanla hiçbir ortak noktanızın olmadığını düşünebilirsiniz. Saklanmanızı gerektiren yırtıcı hayvanlar yok, saçlarınızın rengi yıl içinde değişmiyor. Ah tamam, ara sıra beliren kır saçları saymazsak.” Bu yorumu, olası herhangi bir gerilimi yok edecek şekilde topluluğun hafifçe kıkırdamasına neden oldu. Evde asla bu tür şakalar yapmazdı. Gülümsemesini izleyicilere saklardı. “Ama bugün size bunun doğru olmadığını söylemek için buradayım. Tanrı'nın gözünde biz de tam olarak bu tavşan gibiyiz. Hayatta engellerle ve fırsatlarla karşılaştığımızda, bunlarla her zaman şu an olduğu gibi yüzleşemeyiz. Tanrı'dan bizi değiştirmesini istemek zorundayız, ister zorluklar karşısında daha güçlü olmamız gereksin isterse önümüze serilen yolu takip etmek için cesaretimizi toplamamız gereksin. Bu Noel'de tamamızın *dönüşüm* olmasını istiyorum. Durağanlık, ölümdür.”

Kelimelerinin pençeleri vardı, zaten hassas olan tenimi kavırıyor ve derime batıyordu. “Eğer Tanrı'nın planlarına uyum sağlayacak şekilde değişmezsek, karın ortasında şeytanın ya da atmacanın üzerine çullandığı ve yakalanmayı bekleyen kahverengi bir yaban tavşanından farkımız kalmaz.”

Verdiği derse, karla dolu haşin bir rüzgâr eşlik etti. Babamın verdiği ders gibi, fırtına da değişiyordu. Aşılması imkânsız bir şey hâline geliyordu.

Dışarıdaki arabaları kar altına gömmekten fazlasını yapacaktı. Evlerimizi, dükkânlarımızı, okulu boğup kontrol altına alacaktı...

Okul.

Bu kelime istemsiz bir şekilde zihnime girip göğsüme derin bir darbe vurdu ve beni nefessiz bıraktı. Zihnimden çıkarmaya çalıştım ama yapamadım. Her şey gitmişti. Eski, gıcırdayan sıralar, su mermerlerinin kenarlarından yukarı tırmanan sarmaşıklar... Ve tabii ki hayattaki iki arkadaşımı düşündüm.

Bir şeyler yaşamak her zaman çok zor olmuştu. Kelebeklerin, bir daha asla geri dönmemek üzere kanatlarını çırparak benden uzaklaştığı zamanları hatırladım. Ölü olanlar gitmiyordu. Onları güvenli bir şekilde camın arkasına sabitlememe izin veriyorlardı. Güzel ve benimdiler. Bir şey yapmama gerek yoktu.

İnsanlar böyle değildi. Onlar daha çok çiçeklere benziyordu. Eğer onlarla meşgul olmazsanız kuruyup ölüyorlardı ve sonunda elinizde hiçbir şey kalmıyordu. Buradan ayrıldığımda beni unutmaları ne kadar sürecekti?

“Bunu bir uzaklaşma partisi olarak düşün.” Arkadaşım Lucas bugün koridorda bana bunu söylemiş, manevi çöküşüm böyle başlamıştı. Bu altı kelime sürünerek kulaklarıma girmeden önce kaderime boyun eğmiştim. “Lütfen gideceğini söyle. Bu seni son görüşümüz olabilir.”

Hemen onu reddettim. “İki dünya bir araya gelse annem babam buna izin vermez.” Ama o da en az benim kadar hızlıydı. “O zaman onlara söyleme.”

“Bu bir...” Cümlemi tamamlamadım ama görünüşe göre tamamlamam gerekmiyordu. Yüzüm beni ele vermişti.

Lucas boşlukları doldurdu. “Günah olur, evet, konuya hâkimiz. Hadi ama, gitmeden önce biraz hayatını yaşa, Elwood. Gerçekten bütün hayatını hiç eğlenmeden mi geçirmek istiyor-sun? Kendine bir gecelik izin ver.”

“Bir gece,” diye papağan gibi tekrarladım.

“Senden tek istediğimiz bu, dostum. Daha sonra tövbe etmek için dua edebilirsin. Hiç kimse farkına bile varmadan oraya gelip dönmüş olacaksın. Ne dersin?”

Artık rüzgârın ne dediğini biliyordum. Mozaik camın ardından bağıırıyordu. *Günahkâr, günahkâr, günahkâr.*

Lucas’ın planını düşünmemem ya da ona arabayı ormanda uzak bir yere park ederse geleceğimi söylememem gerektiğini biliyordum. Dışarıdaki dünyanın son kez tadına varacaktım, bunu kendime bu şekilde makul kılmıştım. Şimdi ise bu yabani tavşan gibi değişip değişmemem gerektiğini merak ediyordum. Geçmişe takılı kalmanın gerçekten ölümüne neden olup olmayacağını.

“Elwood’un büyük günü için bir dua edelim,” diye sözlerini bitirdi babam ve avuçlarını gökyüzüne doğru uzattı. “Onun Tanrı’nın emrettiği gibi değişmeye devam edebilmesi için.”

Kilise cemaati bunun üzerine başlarını eğdiler. Onların gözleri kapalı olabilirdi ama ben doğruca tavşanın gözlerine bakıyordum. Gözleri parlak, siyah ve inatçıydı.

“Yüce Tanrım, sonsuz adanmışlığımızın kanıtı olarak Elwood’u sana sunuyoruz. Senden onun güçlü olmasını ve dönüşümünü diliyoruz. Onun erkeklığe senin kelamına uygun bir şekilde erişmesine ve sahip olmak için doğduğu mirası teslim almasına izin ver. Çünkü yaşamda ölüm, fedakârlıkta sonsuzluk vardır.” Babam cemaate seslenirken gözlerini açtı. “Bizler rüzgârdaki tohumlarız.”

Bu her zaman duamızın kapanışı olurdu, dini ayinimize başlamadan etrafımızdaki ormana olan son övgümüz. Bu ormana ekilen her bir tohum kutsaldı. Ağaçlarımız, azizler, geçimimiz, *Cennet Bahçemiz* gibi dikilirdi. Arabayla onların yanından geçerken, akşam yemeğinde dua etmek için el ele tutuşurken, kilise sığınağında toplandığımızda onlara olan şükranlarımızı

fısıldardık. Babam, baltasını vurmada her bir ağaç gövdesine ibadet ederdi.

“Ve O’nun suretinde büyüyelim,” diye cevap verdiler sadakatle ve her birinin sesiyle cevap güçlendi.

“Amen.”

Midem, henüz işlemediğim günahlardan dolayı yanıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WIL

Lucas'ın kuzeninin bana bakma şeklinden, benim hüküm giymiş bir suçlu olduğumu düşünebilirdiniz. Kabul ediyorum, ben bir aziz değildim. Rahibe Terasa, yağlı restoranlarda insanlarla itişip kakışmasıyla tanınmıyor olabilirdi ama orada olsaydı, bu yaptıklarımı görmezden geleceğinden emindim. Vrees'ten ne kadar nefret edersem edeyim şu anda burada duruyordum çünkü *gizlice takip etme* kısmında haklıydı.

Normalde cuma gecelerimi Clarkeların evinin önündeki çallıların içinde nöbet tutarak geçiyordum.

Genellikle, eğer şanslıysam, Bayan Clarke'ı panjurlarla meşgul olurken ya da Bay Clarke'ı vaazını prova ederken -ve bunlardan biri sırasında tavşanları rastgele kurban ederken- görüyordum ama bu gece farklıydı. Bir kere bile Elwood'u -mükemmel, kurallara uyan Elwood'u- gizlice kaçarken görmemiştim. Ama şimdi gerçek bir genç gibi davranıyor ve yatak odasının penceresinden atlayarak kaçıyordu. Hem yerel kanun hükümleri kapsamında hem de Tanrı'nın gözünde casusluk yapmamın hem devlete karşı bir suç hem de ölümcül bir günah olduğuna iddiaya

girmeye istekliydım ama umurumda değildi. Ayık bir Elwood, ailesinin sırlarını kilit altında tutabilirdi ama sarhoş birinin dili bana bilmem gereken her şeyi söyleyebilirdi. Dolayısıyla da Lucas'ın partisine gidecektim.

Harvey Vandenhyde'in ters bakışları olmasa da olurdu. "Sanki Lucas'ı öldürmüşüm gibi davranıyorsun. Ayrılmadan önce ona hafifçe dokundum. Gördün mü? Aynı böyle." Ona göstermek için pazen giydiği göğsünü ittim. Onun pazen *olmayan* bir gömleği olduğunu sanmıyordum. Her zaman giydiği üniforması, büyük beden kemerinin içine soktuğu uzun kollu gömleği, kuzey Michigan'da yaşıyor olmamıza rağmen giydiği kovboy çizmeleri ve John Deere traktör markalı kepinin arkasına sakladığı sarı saçlarıydı.

Ayakkabılarına kurşun desteği de yaptırmış olmalıydı çünkü onu ittiğimde kıpırdamadı bile.

"Burada kimse seni istemiyor, Wil," dedi tükürür gibi geri adım atmadan. Söylediği her kelimeyle tükürükleri yanağıma gelmişti ve ben de aceleyle yanağımı siler gibi yaptım.

Ona da kovboy çizmelerine de lanet olsun!

Küçümseyerek, Lucas'ın sadece davet edilenlerin girebildiği evine baktım. Ev büyüktü, bir köşk kadar büyük değildi, hatta *babam orta kademe yönetimde çalışıyor* kadar bile büyük değildi ama buradaki karavanların çoğundan büyüktü. Silikon Vadisi'nde olduğumuz da söylenemezdi.

Ama kesinlikle iki kişiyi daha alacak kadar büyüktü. Pencerelerden süzülen altınsı ışık demetleri, zifirî karanlık gökyüzünü aydınlatacak kadar parlaktı. Camın diğer tarafında kıvrılan bedenler görünüyordu, insanlar dans ediyor, dönüyor ve gülüyordu.

"Lucas onu şımartman için sana para veriyor mu yoksa bunu karşılıksız mı yapıyorsun?" diye sızlandım. Eğer Harvey içeri girmemize izin vermezse, B planımız eve zorla girmektir ve bu

da benim ahlak dışı bingo kartıma bir çentik daha atılacağı anlamına geliyordu. Ronnie'nin bu planda benim peşime takılacağından emin olmadığım için kafamda tek başıma yapacağım bir plan oluşturdum. Herhangi biri kırılan camın sesini duyar mıydı ki?

İçeride hangi şarkı çalınıyorsa buradan duyulmuyordu ancak zemin çalan müziğin ritmiyle sarsılıyordu. Bu kesinlikle camın sesini bastırırdı.

“Tanrı aşkına, Wil, neden hâlâ burada duruyorsun? Git başka bir yerde gariplikler yap.”

Ben düşüncesizce ağızımdan herhangi bir hakaret kaçırıp içinde bulunduğumuz durumu daha kötü hâle getirmeden önce, arkamda duran Ronnie öne çıktı ve bende kesinlikle olmayan cilveli hareketlerle günü kurtarmaya karar verdi.

Harvey utanmadan onu büyük bir zevkle seyretti. Bunun için ona tokat atmak istesem de bunun nedenini anlayabiliyordum. Onu bu acil parti planı için aradıktan sonra hızlıca annesinin arabasında hazırlanmış olsa da güzel görünüyordu. Vücudu saran, kolları fileli elbisesiyle, hiçbir şekilde *arabayı kütüphanede matematik çalışmak için alıyorum* der gibi görünmüyordu. Dindar annesi onu görseydi, o anda fenalaşıp yere düşerdi diye düşündüm. Ronnie görüntüsünü göz kapaklarına sürdüğü koyu metalik far ve elmacık kemiklerinin üzerine sürdüğü neredeyse şeffaf mavimsi aydınlatıcı makyajıyla tamamlamıştı.

Bu arada, benim üzerim ise kurumuş çamurla kaplıydı. Başka birinin çalılarının arasında sürünmek, insana bunu yapabiliyordu.

“Ah, şey, selam, Vee,” dedi Harvey şaşkın şaşkın.

Ronnie ayakkabısının ucuyla betonun üzerinde bir halka çizdi. Ayağıyla ardı ardına tembelce şekiller çiziyordu. “Aslında Lucas beni davet etti. O sırada *hayır* dedim ama...” Bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için duraksadı. “Ama biraz

daha düşününce, onun ne diyeceğini duymak istediğimi fark ettim.”

Ronnie'den gelmesini istediğimde söylediği şey aslında daha çok şuna benziyordu: *O pisliğin partisine gitmemi mi istiyorsun? Bunun yerine ölüp cehenneme gitmeyi tercih ederim.* Bundan sonra ben de ona çokça yalvarmıştım. Ama bu şekilde giyindiğine göre, belki de söylediklerinde bir doğruluk payı da vardı.

Harvey, söyleyecek uygun bir şey bulmakta zorlanıyordu. Ronnie dudaklarını büzüp, gerçekten ürpermiş gibi yaparak süreci hızlandırdı.

Bu, sihir gibi işe yaradı. Harvey yana çekildi, etli eliyle ensesindeki teri sildi. “Üzgünüm, hava çok soğuk. Hadi, içeri gel.”

Vay canına.

Ronnie titreyerek onun yanından geçti ve Harvey kolunu kaldırıp içeri girmemi engellemeden önce, “Ben nereye gidersem, o da gelir,” diye ekledi ve böylece konu kapandı.

Bana ilk önce çarpan sıcaklık oldu. İçerideki insanların beden ısıları odanın sıcaklığını oldukça artırmıştı. Bu fazlasıyla iyi gelmişti. Bedenimdeki uyuşukluk gitmişti.

Kollarımın soğuktan donmayacağından emin olduktan sonra, etrafımdakileri incelemeye zaman ayırdım. Dekorasyondaki neredeyse her şey kırılabilir nesnelerden oluşuyordu. Fazlasıyla yaşlı hanımlara uygun bir şıklıktı. Her yerdeki ufak biblolarıdan bahsediyordum. Minik cam bebek melekler ve garip bir şekilde vitrinde sergilenen ince porselenler. Çocuklardan biri sadece eğlence olsun diye bunların hepsini kıracaktı.

Giriş salonu çoktan kırmızı plastik bardaklar ve ezilmiş metal kutularla kaplanmıştı. Günün sonunda burasının çöplüğe dönüşeceğini söyledim ama zaten şimdiden o duruma gelmişti.

“Lucas nerede? Bu parti kontrol altında mı?” Ronnie'nin kelimeleri duvara çarparak kırılan bir şişenin sesiyle noktalandı.

“Ah... evet. Endişelenme.” Harvey boğazını temizledi ve onun bizden çok kendisiyle konuştuğu izlenimini edindim. Babası eski bir deniz komandosu ya da onun gibi bir şeydi. Eğer yakalanırsa, büyük ihtimalle eğitim kampına falan gönderilecekti. Yüz ifadesi değişti ve dağınık bıyığı gülümsemesiyle birlikte yukarı kalktı. Tamam, bu şey, bıyıktan çok koparmayı reddettiği beş tek kıl gibiydi. “Sana içecek bir şey getirebilir miyim? Belki de neşelenmek için sana Noel kokteyli getirebilirim?”

Birazdan kusacaktım. “Ben bira alırım.”

Âdeta benim de orada olduğumu unutmuş gibi dudak bükererek bana baktı. “Oradan bakınca barmen gibi mi görünüyorum, Greene? Git kendin al.” Nefesi berbat kokuyordu.

Gözlerimi devirdim. Yüzyılın partisi bu kadardı. “Ronnie, sen de ister misin?”

“Evet, kendine ne alıyorsan bana da ondan al.”

Ronnie hemen yan çizdi. “Şaka, şaka.” Şaka yapmıyordu. “Ben alırım.”

Gözlerini kısıp mekândaki bir düzine soğutucudan birinin yanına gitti. Yarı erimiş buzların çıkardığı çalkalama ve onun ıslak ellerinin teneke kutuyu kavrarken çıkardığı sesi duydum. Harvey, ellerinde ikimiz için de birer içkiyle geri geldi.

İçkiyi bana sanki içki onun ilk doğmuş oğlu ve ben de anlaşma yapacak kadar aptalca davrandığı şeytanmışım gibi uzattı.

Ronnie o daha başka bir şey söyleyemeden lafını ağzına tıktı: “Sonra görüşürüz, olur mu?” diye yalan söyledi.

Koluma girdi ve Harvey’nin dikkati üzerine çekmek için çıkardığı miyavlar gibi seslerine rağmen beni mutfaktan çıkarıp dumanlı oturma odasına doğru çekiştirdi. Müzik, çakırkeyif kahkahalar ve yüksek sesle yapılan konuşmalardan dolayı bulanıklaşmıştı. Sarhoş insanlar sadece sızdıklarında ya da kustuklarında susarlardı.

“Tüm bunlar için bana borçlusun,” diye fısıldadı Ronnie, insanların bizi duyamayacağı bir yere geldiğimizde. Etrafımızda insanlar olabilirdi (bu kadar küçük eyalette, bunun yılın en önemli olayı olması gerekirdi ve bu da durumu açık bir şekilde anlatıyordu) ama müzik, sesimizi bastıracak kadar yüksekti. “Aşırı derecede.”

“Sana sonsuza kadar borçluyum, efendim,” diye söz verdim.

Ronnie gözlerini devirdi ve başıyla merdivenleri işaret etti. Ben de onun yanına oturdum ve henüz kimsenin buradaki halının üzerine bira dökmemiş olmasına fazlasıyla şükrettim. Bunun bu şekilde kalacağından fazlasıyla şüpheliydim. Her taraf berbat bir şekilde Budweiser marka bira, ter ve Axe deodorant kokuyordu.

“Tanrım, herkes burada... Kuzenleri de,” diye inledi Ronnie. Sesinde utangaç bir ton vardı; yanaklarının hafifçe pembeleştiği gözümünden kaçmamıştı. “İyi görünüyor muyum? Çok fazla mı olmuş?”

Kısa bir süre öncesine kadar Ronnie’nin kullandığı parfüm Katolik suçluluktur.* Berbat bir şekilde bu parfüm kokuyordu. Annesinin benden nefret etmesine şaşırmamak gerekiyordu. Kızı, Veronica, uzun süre önce gitmişti. Ama Ronnie, çok daha eğleneliydi.

“Dalga mı geçiyorsun? Harika görünüyorsun!” Omzuna hafifçe vurdum. Elimdeki şırıngayla damarına öz güven enjekte ediyormuş gibi yaptım.

Sözcüklerim onu pes ettirirken hafifçe ürperdi. Söylediklerimi anladığını umuyordum. “Teşekkürler, Wil. Sen de harika görünüyorsun.”

Homurdandım ama onu düzeltmenin bir anlamı yoktu. Benimle ilgili olan her şey darmadağınktı. Bu sabah görüldüğümünden daha kötü görünüyordum. Gözlerimin altında koyu

* Katolik suçluluk, Katoliklerin hissettiği aşırı suçluluk duygusu.

renk halkalar vardı. Saç kesimim, paslı bir makasın ve gece yarısı saat ikide yaşanan bir sinir krizinin aşkının meyvesi gibi görünüyordu. Aynaya bakmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Gördüğüm kendi yansımam olmazsa, anneminki oluyordu. Annemin geride bıraktığı tüm küçük izler.

Bunu düşünme.

İnsanları izlemekle meşgul oldum. Pine Point'in, herhangi bir kasabanın alışveriş merkezinin yemek katındaki insanlar kadar nüfusunun olduğunu görünce, buradaki herkesi tanıdığımı fark ettim.

Brian Schmidt, ekibiyle birlikte bir şeylere gülüyordu. O da en az benim kadar suçluydu ama popülerdi. Kız arkadaşının beline hiç de sıradan olmayan bir şekilde kolunu doladı ve onu neredeyse kucağına oturtacak kadar yakınına çekti. Bu ikisi ayık olduklarında bile birbirlerine utanmazca davranıyorlardı. Bünyelerine biraz alkol aldıklarında tamamen mide bulandırıcı oluyorlardı.

Kızın tiz kahkahası neredeyse kulak zarlarımı parçalıyordu. “*Duuuuuur*, Brian!” Yaralanmış, acısına son vermek için öldürülmesi gereken yaralı bir atmaca gibi bir sesi vardı. Popüler olmak için en büyük iddiası ortamdaki en yüksek sesli insan olmasıydı. “Çok kötüsün.”

Bu kadarı doğrudu.

“Sanırım yoğun bakım ünitesinde daha çok eğlenirdim,” diye homurdandım ağzımın içinden.

Ronnie yanağını avcunun içine yasladı. “Bana bunun kimin fikri olduğunu bir daha hatırlatır mısın?”

Ah. Tamam. Haklıydı. “Benim ama bir planım var.”

Ronnie başını yana eğdi. “Planın nedir? Elwood’u sahip olduğu ya da olmadığı bir bilgi için köşeye sıkıştırmak mı? Bana onun burada olduğunu nereden *bildiğini* bile söylemedi.”

Dilimi ısırđım. Gerçekten onun elimde dürbünle bir başkasının evinin dışında pusuya yatmamı onaylayacağını düşünmüyordum. “Bir önseziydi.”

Bana yan gözle bir bakış attı. “Çocuğu zar zor tanıyorum ve önsezilerim bana onun buraya gelecek türde biri olmadığını söylüyor. Onun alkolün ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum.”

“Bundan bahsetmişken...” Biramın kapağını açtım ve öz güvenimi toplamak için büyük bir yudum aldım.

Maalesef ki -annemin kaybolmasıyla ilgili her şey yüzünden-aşırı içki içmeye karşı toleransım gelişmişti. Ama burada sarhoş olup tüm karanlık sırlarını açıklaması gereken kişi ben değildim. “Tamam Ron, gidip o eziğin izini bulalım.”

Ona elimi uzattığımda elimi tuttu ve onu eskiden Lucas’ın oturma odası olan insan denizi içinde yönlendirmeme izin verdi. İnsanlar tempoyla, “İç, iç, iç, iç!” diye bağırmaya başlamadan önce çok fazla uzaklaşamamıştık.

İçgüdüsel olarak Brian Schmidt’e baktım. Eğer herhangi biri dikkat çekmek için sarhoş olacaksa, bu o olacaktı, öyle değil mi? Ama onun sarhoş yüzüne baktığımda, kız arkadaşıyla duygusal bir şekilde oynadığını gördüm. Bu görüntüyü yakarak gözlerimden silmeyi diledim. Gözlerimle odanın her bir köşesini taradım ve odanın bir köşesinde baş aşağı ağzına bir fıcı dayanmış bir çocuk olduğunu gördüm. Gömleği hafifçe yukarı kalkmıştı ve onun ardındaki yaralı teni tanıyordum. Onun tanıdık yumuşak buklelerini, koyu renk kirpiklerini ve yanağındaki küçük beni tanıyordum.

“Ah, lanet olsun, haklıydın,” dedi Ronnie nefes nefese kalmış bir şekilde. “Bu...”

“*Evet.*”

Elwood Clarke’tı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELWOOD

Zaman ellerimin arasında kayıp gidiyor, saniyeler ve dakikalar hızla aşağı doğru akıyordu. Kendi düşüncelerim su altında tutuluyor, yüksek kalın sesler ve kıvrılan bedenlerin perdesiyle boğuluyordu. Bu köşede on iki dakikadır mı yoksa on iki saattir mi durduğumu bilmiyordum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Zihnimde tekrar tekrar dönüp duran bu düşünceyi ilk kez, yastığımı yorganımın altına yerleştirirken duymuştum. Şimdi bir de pencerenin mandalıyla uğraşıp çaresizce mandalı yavaşça açmaya çalışırken ve hızla ormanın içine dalarken. Araba arka bahçemin kenarından çok uzakta değildi. Arabanın farları kapalıydı, motorun sessiz uğultusundan başka bir şey yoktu.

Bunu yaptığıma inanamıyorum, demiştim onlara ve onlar da gülmüşlerdi.

“Al. Fıçı duruşunu denemek ister misin?” Lucas, Kevin’in yanından ayrıldı ve yalpalayarak bana doğru geldi.

Lucas grubumuzun imparator güvesiydi. Evdeki şifonyerimin üzerinde iğnelenmiş bir tane vardı mesela. Kanatları, ağaçların arasından sızan güneş ışıklarına benziyordu. Ormansı bir kahverenginin arasında yayılan bir turuncu... Etkileyici, kendine güvenli ve kesinlikle Kevin ile benim zıttım. Kevin bir zümrüt kırlangıç kuyruğuydu. Her bir kanadında metalik UFO yeşili çizgiler vardı. Ve bir de ben vardım. Ben daha çok bir Anadolu yırtıkçırtığı gibiydim; dumanlı, sonbahar yaprakları gibi kurumuş yanık kahverengi kanatları olan. Uyum sağlayan ve saklanan. Gerçekten durup bakmadığınızda kaçıracağınız bir şey.

Lucas yerde duran muazzam görünüşlü bir fıçıyı, bir huniyi ve ikisini birbirine bağlayan uzun bir boruyu işaret etti. “Eğer kendini bunu yapacak gibi hissediyorsan...”

Benimle konuşurken yüz ifadesinin değişmesinden nefret ediyordum. Benim kim olduğumu unuttuğu her seferinde -bana Kevin’a ya da başka birine davrandığı gibi davrandığında- sonradan geri çekiliyordu. Hatırlıyordu.

“İstiyorum,” dedim suçluluk daha şimdiden midemi ekşitmiş olsa da. Tek istediğim yatağında yorganın altına girmekti. Alev alev yanan yanaklarımdan dolayı değil, üzerimdeki yorgandan dolayı ısınmış olmak istiyordum.

Her şey değişmeden önce son bir gece.

Şişeyi elinden aldım. Şimdiden şişenin dörtte birini bitirmişti ve şişenin camı terli ellerinden dolayı ılıktı. Etiketinin üzerinde, bir baştan diğerine uzanan pullu bir yılan vardı. Zihnimin içinde, yeşilliklerle kaplanmış bir hâlde, dişlerimi zaten ısırılmış olan bir elmaya geçiriyordum. Bu, bu gece işlediğim son günah değildi ama her biri patlayıcı ve cennete bağlı bir şekilde gece göğüne fırlatılmıştı.

Sıvı bu sefer yakmadı. Acı bir şekilde boğazımdan aşağı indi. Buğdayın geriye kalmış kötü kokusunu barındıran gövdeli bir

karışım. Ağzımdakini tükürmek istiyordum ama bunu yapamamaya başladım. Bu yüzden içtim, içtim, içtim.

Bitmişti.

Daha fazlası için şişeyi salladım ama ağzıma sadece kendi yapışkan, sıcak nefesim geldi. Boş bir şişenin içinde hapsolmuş hava ve şişenin ağzı.

Şişeyi yere bıraktım. Parçalandı. O anda ve orada kırılan şeylerin çıkardığı sesi sevdiğime karar verdim. Bütün olan bir şeyin çıkardığı pat sesinin ardından minik, imkânsız parçalara ayrılırken çıkan çatırtı. Bir daha asla bir araya gelemeyeceklerdi ama bunda bir sorun yoktu. Ezilmiş cam, yıldız tozu gibi görünüyordu.

“Gerçekten onun hepsini içtikten sonra fıçıyı da deneyecek misin?”

Başımla onayladım. Ya da bunu yaptığımı düşünüyordum. Bilmiyordum. Tek bildiğim, bunu bedenimden tamamen temizlemem gerektiği idi. “Zil zurna sarhoş olan gerçekten Elwood Clarke mı?” Brian Schmidt, kız arkadaşının dudaklarından uzaklaşıp dalga geçmek için bana doğru geldi. O, bir kelebekten çok bir hamam böceği idi. Sol elini fazlasıyla sarı olan perçemlerinin arasından geçirdi. “Bu çılgın cuma gecelerinde onun eğlenmek için İncil’den dörtlükler okuduğunu düşünüyordum.”

Keşke zihnimde kaç dörtlüğün yaşadığını bilseydi. Babam bana yüzlercesini ezberletmişti ve dilim dolandığında ya da kelimeler ağzımdan doğru çıkmadığında beni kamçılardı.

Brian kahkahalar atarak iki büklüm olurken, tırnağımı avucuma bastırarak bir hilal şekli oluşturdum. Kısa süre içinde, ben uzaklara gönderildiğimde bu geçecekti. Hepsi geçecekti. Her gün gerçekleşen yapmacık sohbetler, Brian’ın *şakacı* bir şekilde kaburgalarımı dürtmesi, sınıfa giderken yaltaklanması, devamlı olarak eriyip yerin altına girmeyi isteme hissi. Görüşüm bulandı ve Brian’ın değiştiğini gördüm: Yüzündeki berbat

ifade silinmişti, gözleri ve ağzı kocaman açılmıştı, kan damlıyor, damlıyor, damlıyordu. Partinin uğultusu zayıfladı, düşüncelerim salkım ağaçlarının İncil'e ait kolları gibi çılgılık atıyordu.

Ben yeniden odaklanamadan önce, bacaklarımda kollar olduğunu hissettim. Ben bir fiçinin üzerinde havada asılı, yere bakar hâle gelene kadar beni yukarı, daha yukarı kaldırmışlardı. Boruyu dudaklarıma götürdüm.

Bir yudum. İki. Her yandan insanlar adımları sesleniyorlardı. Çok uzun sürmedi; harfler birbirine karıştı, havada şekil değiştirip başka bir şey hâline geldiler. Bu yeni kelime şarkı gibi tekrar tekrar söyleniyordu ve sanırım bana içmemi söylüyorlardı dolayısıyla ben de içtim ve...

"Yürü be Elwood!" Bu, Kevin'di. Bana yüzü parlayarak, âdeta bu bir yarışmaymış ve sanki ben bir şey kazanmışım gibi bakıyordu. Belki de kazanmıştım. Belki de ödülüm, tenimin altında hissettiğim bu dumanlı karıncalanma, korkumu geride bırakan mutluluğun garip uğultusuydu.

Beni yeniden aşağı indirdiklerinde, bacaklarımda jöle kıvamında olduğunu hissediyordum ve Brian artık radarımdaki minicik bir nokta bile değildi.

Kahkaha attım. Gülmek aniden çok kolay bir hâle gelmişti. Bağlı olduğum ip sonsuza kadar kaybolmuştu. Parlak ışıklar hâlâ yerde olan kırılmış şişeden yansıyor, bir çiçek dürbünü gibi renkler saçıyordu. Bir grup kelebeğe böyle deniliyordu. Bir çiçek dürbünü. Bunu her zaman sevmiştim.

"Hey, bak, gelmiş." Kevin, Lucas'ın omzunu kavradı ve Lucas'ın ağzı açık kaldı. "Veronica'nın geleceğini düşünmüyordum."

Parıldayan camla büyülenmiş durumda olduğumdan, neredeyse nerede olduğumu bile unutmuştum. Biraz çaba göstererek, başımı kaldırıp bakmayı başardım.

Detaylar netleşip bulanıklaşıyordu. Bir an oradaydılar, sonraki an yok oluyorlardı. “Sence gerçekten benimle ilgilenecek mi?”

Kevin omuz silkti. “Burada, öyle değil mi?”

“Tanrım, şimdiden terlemeye başladım. Bunu planlamamıştım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Hiçbir neden olmadan göğsümden hafif, neşeli ve yumuşak bir kahkaha çıktı. Ona kalbini açmasını, saklı tuttuğu tüm hassas sırları söylemesini ve özür dilemesini söylemek istiyordum. Ama dudaklarımın harekete geçmesini sağlamak için çok fazla çalışmam gerekiyordu. Dolayısıyla bunun yerine kalabalığın içinde Veronica’yı bulmaya odaklandım.

Veronica kesinlikle güzeldi: uzun kirpikler, parlak gözler, pembe yanaklar... ama... bilmiyordum. Kalbim ona karşı sakin. Ona baktığımda, çimenlerin üzerinde uzanıp geçirdiğimiz günleri görmüyordum, onun teninin üzerindeki çilleri saydığımı ya da dağınık, karmaşık saçlarının arasından dal parçalarını çıkardığımı hayal edemiyordum.

Benim için sadece bir kız böyle hissettirmişti.

Ve şu anda onu düşünmek, kemiklerimi kutup akıntısıyla kaplanmış gibi hissetmeme neden oldu. Geriye bir sıcaklık kalmamıştı. *Ailen anneme ne olduğunu biliyor. Bildiklerini biliyorum.* Bu suçlamayı dişlerini gıcırdatarak söylemişti, gözleri alevler kadar parlak ve öfkeyle doluydu. O gün onu teselli etmeye gitmiştim ama orada keder yoktu. Sadece öfke vardı. *Şu anda bir seçim yapman gerekiyor.* Arkadaşlığımız tek bir soruya bağlıydı: *Kime inanıyorsun, ailene mi bana mı?*

“Onunla konuşmalısın.” En azından söylemeye çalıştığım şey buydu. Kelimelerin ağzımda yapışkan olduğunu hissediyordum. Lucas’ın yüzü garip bir şekilde kızarmıştı. Kızarıklık, kulaklarından burnuna ve çenesine doğru uzanıyordu. “Bunu

yapabileceğimi sanmıyorum. Tanrım, ben tam bir zavallıyım. Restoranda işleri berbat ettim.”

“Ona sadece bize söylediğin her şeyi anlat.” Kolunu çekiştirdim. “Onu sevdiğini.”

Ben bir yoldaştım.* Eğer gerçekten odaklanırsam, sırtımdan kanatların çıktığını bile hissedebilirdim. Lucas’ı ona uçuracaktım. Konuşacaklardı, Lucas özür dileyecekti ve her şey yoluna girecekti. Belki bu akşam gitmek ve bir daha asla geri dönmemek konusunda çok suçlu hissetmezdim.

“Ona bir şey söylemeye çalıştığımda, her şey ters gidiyor, adamım. Zihnimde bir şeyler bir yöne doğru gidiyor ama sonra onu görüyorum ve nasıl konuşacağımı unutuyorum, aniden gözlerimi kırıpıyorum, her şey bitmiş oluyor ve ben yine pislik olan olmuş oluyorum.”

Ona karşı çıkmak istiyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Arkama dönüp yeniden Veronica’yı aradım ama kalabalık çoktan dağılmaya başlamıştı. Artık içmediğim için izlenecek bir şey kalmamıştı. Belki de sadece Veronica’yı buraya getirmek için olsa bile, içkiyi Lucas’ın elinden almalıydım.

Gözlerim tanıdık bir yüze takıldı.

Bu kızın nazik hiçbir yanı yoktu. Gözleri akan mürekkepten daha siyahtı, dudakları daimi bir küçümsemeyle kıvrılmıştı. Sizi öldürebilecek şekilde bir güzelliği vardı; eğer ona çok uzun süre bakarsanız, taşa dönebilirdiniz. Dipleri koyu renk ve dalgalı saç tutamları omuzlarına kadar uzanıyordu. Saçları âdeta dikendi ve içinde tek bir çiçek dahi yoktu.

Gözlerimi dikip ona ve otuz iki çiline baktım. Wilhelmina Greene.

Onu görmek dünyamı paramparça etmişti. Onu görmüş-tüm ve göğsümdeki kelebeklerin hepsi aniden düşüp ölmüştü.

* Wingman, yoldaş ve en yakın arkadaş anlamına gelen kelimenin bire bir çevirisi “kanat adamı”dır.

Ani bir şekilde hissettiğim mutluluk -engel olamadığım sırtış, içimden fişkıran kahkaha- ansızın yok oldu.

Uzun adımlarla bana doğru yürüdü. Giderek daha da yakınlıştı, ta ki avucuyla gömleğimi kavrayana kadar.

Bu berbat, gergin geçen bir yıl olmuştu. Saldırgan bir fırtına bulutuna hapsolmuş, çok derin ve ölümcül bir nefrete yakalanmış hâlde geçirdiğim bütün bir yıl, sürekli soluksuz kalmama neden olmuştu. Benden bir seçim yapmamı istemişti, ben de bir seçim yapmıştım ve o andan beri bunun sonuçlarıyla yaşıyordum.

Ona bakmadığımı düşündüğünde bana attığı onca anlamlı bakış, gözlerime baktığında gülümsemesinin solup yok olması...

Ve şimdi de parmakları sıkıca kilitlenmişti.

“W... Wil.” Bu ismi söylemem çok zordu. Ağzımdan çıkmasını sağlamak için iki kere yutkunmak zorunda kaldım. Olası her küçük harekete fazlasıyla kilitlenmişim: sesimin safra gibi boğazımda yükselirken çamur gibi ağzımdan çıkmasına, olduğum yerde hareket ederken dizlerimin çatırdamasına, bedenimin miskin ağırlığına...

O beni çekiştirip, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni öne doğru sürüklerken kendimi tüy kadar hafif hissediyordum.

Her taraftan yuhalamalar ve ısıklar geliyordu. İnsanlar bize bakıyordu ama ben onlara bakamıyordum. Işıklar şekil değiştirmişti: Daha önce olan canlı renkler yok olmuştu. Artık sadece sabit, koyu kırmızı bir parlama vardı: kanayan bir kesiğin ya da kanlı, iltihaplı bir yaranın keskin rengi.

Göğsüm acıyordu. Gerçekten ama gerçekten çok acıyordu. Aldığım her bir nefes, akciğerlerimde zangırdayan bir tıslama gibiydi. Wil bana dokunuyordu. Onun sıcaklığının gömleğimin üzerinden bedenime yayıldığını hissediyordum. *Wil bana dokunuyordu.*

Arka kapının arkamızdan hızla kapandığını fark ettim. Ve sonra sessizlik geldi. Ben ve Wil. Yalnız. Lucas'ın arka bahçesi, sonsuz bir beyazlığa doğru uzanıyordu. Yakınımdaydı. Sırtım duvara dayanmıştı ve dudakları benden uzakta değildi. Wil çok öfkeli görünüyordu ve belki de korkmam gerekiyordu ama çilek gibi kokuyordu. Ona bunu söyledim.

“Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?” dedi yanar gibi görünen gözleri ve gıcırdattığı dişleriyle sessizliği bölerek. “*Ailem evini çaldığı için üzgünüm, Wil ya da Annenin davasının çözülmesine yardım etmediğim için üzgünüm, Wil, değil de... Cidden çilek mi?*” Bir an için öfkesi kafa karışıklığına döndü ve kendi saçlarını kokladı. “Berduşlar gibi kokuyorum.”

Bir şey söylediğimi düşünüyordum ama emin değildim. Tek bildiğim, o beni bırakır bırakmaz düşeceğimdi. Bacaklarım zar zor ayakta durmamı sağlıyordu.

“Baban vaiz rolü oynamaktan bıktı, ha? Artık Tanrı mı olmak istiyor? Ailen o motelden ne istiyor? Tahmin edeyim, onu yıkmak mı istiyorlar? Onu bir mega kilise hâline mi getirmek istiyorlar?”

Motel mi?

Gözlerimi kırptırdım ama söyledikleri bir şey ifade etmiyordu. Babam, suçlamadan ve davadan bu yana Wil'den ya da ailesinden hiç bahsetmemişti. Motel gibi bir şeyi satın almak isteme ihtimali yoktu.

“Ben...” Beni neyin daha çok ayılttığını bilmiyordum, rüzgârın uğultusunun mu yoksa onun parmakları altında sıkılan yakam mı? Wil parmaklarını gevşetti ve zor da olsa nefes almaya çalıştım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum, Wil.”

“Yalancı,” diye tısladı, sesi buz gibiydi. Beni en son suçladığında olduğu kadar dengesiz ve öfkeliydi. Ama bu sefer karşı koyacak bir şeyim yoktu. Bu sefer beni dili tutulmuş bir hâlde

bırakmıştı. “Bana Şerif Vrees’in bildiği şeyleri, benim bildiğimi ama senin bilmediğini mi söylüyorsun?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Yapabileceğim tek şey buydu.

“Ve sanırım bana annemle ilgili söylemek isteyeceğin hiçbir şey de yoktur, değil mi? Özellikle de onun nerede olduğuyla ilgili?” *Zihnim*. Söylemek istediğim şey buydu ama sarhoş olmama rağmen bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Sophie Greene, zihnimde kalıcı bir yer edinmişti. Kasvetli gölgelerin içinde yer alıyordu ve gülümsediğinde, gülümsemesi o gün kilisede gördüğüm gülümsemenin aynısıydı. Yeni gelenlerden hiç kimse ayinimize gelmezdi ama o yine de kilisenin arka sırasında oturur ve herkesin ona ters ters bakmasının aksine kocaman gülümserdi.

Bilirsin, demişti babam onun kaybolduğu gün yediğimiz akşam yemeğinde *o kadın daha önce de yeni doğmuş kızını terk etmiş. Ailesinden kaçmış ve akli başına geldiğinde, dönüşüyle kendini gülünç bir duruma düşürmüştü. Herkeste bizim aile değerlerimiz yok.*

Onun şu anda olduğu yerde gülümseyip gülümsemediğini merak ettim.

“Sana daha önce de söyledim.” Kelimelerin ağzımdan düzgün çıkmasını sağlamaya çalışıyordum. “Annenin nerede olduğunu bilmiyorum, Wil ama ailemin bununla hiçbir ilgisi yok, tamam mı? Bunu kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyor? Daha en başta bunu nasıl iddia ettiğini bile bilmiyorum. Aramayı organize edenler onlardı, *kayıp* ilanlarını asanlar onlardı ve...”

“Ah, onlar tam birer aziz, affet beni. Kendi çocuğunu suistimal etmek için tam bir aziz olmak gerekir, öyle değil mi?” O bile kendi söylediği kelimelerden serseme dönmüş gibiydi. Dudaklarını ısıırıyordu, ağzından bir şey daha kaçırıp aramızdakini

bozacağından korkup korkmadığını merak ettim. “Bunu söylememeliydim.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun, Wil.” Başımı eğerek onun meraklı gözlerinden kaçtım. Bundan sonra ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum. Sanırım bu, bu gece aramızdaki ortak konuydu. “Öz kızını terk etmek daha mı iyi?”

Tıslayarak bakışlarını kaçırmadan önce bir süre daha gözlerime baktı. “Sana lanet olsun, Elwood.”

Haklıydım, beni serbest bıraktı ve donmuş bir şekilde kaldırımın üzerine yığıldım. Verandanın kapısı onun ardından taktırdadı. Ayağa kalkmamın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Ayaklarımın üzerinde sendeledim, içimde giderek büyüyen bir mide bulantısı yükseliyordu. Dışarıdaki dünya dondurucuydu ama tenim hâlâ onun dokunuşundan dolayı yanıyordu.

Midem bulanıyordu.

Şimdiden nefes alamayacak kadar sıcak olmuştu. Bağırsaklarımı boşaltacak gibi hissediyordum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Üst katta, duvarlar gülümseyen yüzlerle doluydu. Onlara ne kadar çok bakarsam sırtışıları o kadar yayılıyordu, gözleri beyazlarından çok göz bebekleriyle kaplanıyordu. Tenimin boya gibi sıyrılacağımı hissediyordum.

Lavaboyu bulmam gerekiyordu.

Kapıları teker teker açtım. Ben bir kaçış ararken kapı kolaları kolaylıkla açıldı. Steril, temiz duvarları olan boş bir çalışma odası. Her şeyin düzenli bir şekilde bölümlere ayrılıp kutulara yerleştirilmiş olduğu ardiyelerin durduğu küçük bir giyinme odası. Üçüncü kapı açılarak gökyüzündeki ayı gözler önüne serdi. Gümüş bir hüzme içeri sızıp birinin çıplak sırtını aydınlatıyordu. Omurgası ormandaki kemikler gibi kıvrılıyordu; yaralı, gırtlaktan gelen feryatlar; maviye boyanmış bedenler.

Harvey ve bir kız, yatağın üzerinde oynayıyordu.

İkisinin görüntüsü silindi. Sadece kollardan, bacaklardan ve uzuvlardan oluşan iki yaratık kaldı. Kan, kemik ve et birbirine kilitlenmişti. Hızla atan kalpler, gençliğin ağır davul sesi. “Lanet olsun, çık buradan!” diye bağırdı kız bana, göğsüme doğru bir yastık fırlatırken. Güçlkle odadan çıktım. Kapı arkamdan kapandı, bacaklarım beni taşıyordu. Koridorda hızla ilerledim. Geçen her saniye mide bulantım daha da şiddetleniyordu. Son kapıyı araladım ve gördüğüm karşında rahatlayarak iç geçirdim. Saniyeler içinde tuvaletin yanındaydım. Yakan safra göğsümde yükseldi, sonra da ağzıma kadar yükselip boğazımı kanlı, berbat bir hâle getirdi. Öğürdüm, öğürdüm, öğürdüm. Daha şimdiden yaşlarla dolan gözlerim yanıyordu. Bunların hepsi mide bulandırıcıydı. Tadı, çıkan ses, can havliyle ellerimle pis bir klozete tutunmuş olduğum gerçeği. İnsanlar bunun üzerine oturmuştu. Hatta sadece üzerine oturmaktan daha fazlasını yapmışlardı. Tanrım, Tanrım, Tanrım. Ellerimi en az beş kere dezenfekte etmem gerekecekti. Çamaşır suyuyla yıkamam gerekecekti. Annem bunu öğrenmemeliydi. Babam bunu öğrenmemeliydi. Hiç kimse...

Yeniden kustum.

Günahkâr, günahkâr, günahkâr.

Tırnaklarımı dilimin üzerine götürüp pis ellerle dilimin üzerindeki pislik katmanını kazıdım. İçime girip sonsuza kadar orada kalmadan önce bu tattan kurtulmalıydım. Bu tat gidene kadar devamlı dua edecektim.

Klozet çanağının içine baktım.

Koparılmış ince dallar ve bir grup çimenle doluydu. Çam iğneleri her yere dağılmıştı, beyazın üzerindeki çıplak yeşil bir orman gibiydi. Ve bunların hepsinin ortasında, bir güvenin kırılmış, büzüşmüş bedenini gördüm. Kurumuş kan kadar kırmızı olan tüyleri, artık taze, canlı ve parlak değildi. Birbiriyle aynı benekli, iki koyu kahverengi kanadından hilal şeklinde iki uzantı

çıkıyordu. Mermer kadar siyah iki nokta şeklindeki gözleri, yırtıcı bir hayvanın şahinlere özgü boncuk gibi bakışlarına benziyordu. Bu bir Kolombiya ipek böceğiydi.

Suyun ortasında vızıldıyordu, henüz tam olarak ölmemişti, hayatın son titreşimiyle kıvranıyordu.

Çektiğim sifon onu alıp götürdü.

Sendeleyerek yeniden duvarın yanına gittim ve gördüğüm şeyin ne olduğunu düşündüm. Sarhoştum. Nedeni buydu. Sarhoş olduğum için halüsinasyon görüyordum ve yarın bunların hepsi kötü bir anı olacaktı.

Sendeleyerek lavabo musluğunun yanına gittim ve sıcak suyun parmaklarımdaki çatlakların arasından akmasına izin verdim.

“Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu... Bu...”

Kelimeler boğazımı tıkadı ve hava almamı engelledi. Nefes almaya çalıştım ama nefes alamıyordum. *Buradan çıkmam gerek.* Ama çok uzaklaşamadım.

Işıklardan yıldızlar çıkıyordu, ta ki tek gördüğüm bu olana kadar. Yıldızlar dünyayı da kendileriyle birlikte götürüp, görüşümü parçalayıp, derin, koyu bir siyaha çevirdiler.

BEŞİNCİ BÖLÜM

WIL

“Peki, nasıl geçti?” diye sordu Ronnie. Ona doğru yaslandım, bacaklarımın dik durmamı sağlayabileceğinden emin değildim. Elwood kalbime bir kazık saplamıştı ve yerde kan kaybından ölmek için elimden geleni yapıyordum.

Tabii ki hiçbir şey söylemeyecekti. Sen umurunda bile değilsin. Bunu geçen sene açıkça belli etmişti.

Aradan aylar geçmişti ve geçmiş hâlâ açık, kapanmayan bir yaraydı.

Ronnie’nin elini sıktım. Gece makyajını berbat etmişti; farı gözlerinin kenarlarında birikmeye başlamış, ruju dudaklarından elindeki bardağa geçmişti. Dağınık görüldüğü zamanlarda bile güzeldi. Onun varlığının yardımı oluyordu ama yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değildi.

“Keşke benimle konuşsan, Wil,” diye yalvardı. “Gerçekten, bana bu olanlarla ilgili gerçeği bir daha anlat.” Bir gün o da beni terk edecekti. Herkes ediyordu.

Bir şey söylemeye çalıştım ama ağzımı açtığımda her şey hızla yüzeye çıkıyordu.

Tırnaklarımı koluma, derine, daha da derine batırdım. Acı ile dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Kontrol bende olduğunda acı daha iyiydi.

“Oha, Wil?” Sesi beni, bakışlarımı kaldırıp ona bakmaya zorladı. Orada duruyordu, yüzünde derin bir endişe vardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor, ağzımın içine sızıyordu ve sonunda aldığım tek tat tuz olmuştu.

“Gidebilir miyiz? Kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyorum,” dedim kulağına hırıltı gibi çıkan bir sesle. Parmaklarımla açgözlü bir şekilde onu kavramaya çalışıyordum: saçını, elbisesinin arka kısmını, ona daha yakın olmamı sağlayacak herhangi bir şeyi.

Başparmağıyla yanağımı sildi. “Zaten bu parti de sıkıcı. Bak ne diyeceğim, yollar cehenneme dönmeden geri dönelim.”

Cehennem dünyanın altındaki bir tür yanan, kızgın çukur değildi. Cehennem, soğuğa çıkmak ve Doğa Ana’nın beklemediğiniz bir anda bir yumruk atarak akciğerlerinizdeki havayı boşaltmasıydı. Cehennem, teninizi sıyrarak esen rüzgârın, yanaklarınızda kan olup olmadığını kontrol etmenize neden olacak kadar şiddetli olmasıydı.

Tanrı’ya şükürler olsun ki Ronnie yüzümdeki gözyaşlarını silmişti. İçimde, bunu yapmasaydı yaşların yüzümün üzerinde donacağına dair korkunç bir his vardı. Özellikle fırtınalı günlerde saçım ıslakken dışarı çıktığımda, başımın üzerinde sertleşmiş buz kütleleri oluştuğu olmuştu.

Arabanın motoru gürleyerek çalıştı. Ön cam silecekleri donmuş camın üzerinde çizerek çalışıyor, havalandırmadan gelen buz gibi hava sürünerek kemiklerime sızan ürpertiye karşı koymama yardımcı olmuyordu.

Utanç, şimdiden eskiden kederin olduğu yere süzölmeye başlamıştı. Tek başına ağlamak bir şeydi; dişlerini yatağa geçirip, ince duvarların ardından duyulmaması için hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak ağlamak. Açıkça, tüm dünyanın ne kadar savunmasız olduğunu görmesine izin vererek ağlamak başka bir şey.

“Gel, bakalım bu fırtınayı atlatabilmek için ne kadar hazırlanmışlar.”

Ronnie, eldivenli parmağıyla radyo düğmelerinden birine bastı. Tüm istasyonlar bizden saatlerce uzaktaydı ve kasabamız da herhangi bir şey için fazlasıyla küçüktü. *“Devasa bir fırtına gecenin içinde ilerliyor, millet. Size bunu söylemem gerek, sert geçeceği biliniyor. Sabaha karşı saat birle beş arasında yoğun fırtına olacağı ihbarı var.”* Yerel meteoroloji uzmanımız, hayatınızda duyabileceğiniz en koyu Yooper* aksanıyla konuşuyordu. *“Gerçekten canavar gibi bir fırtına. Umarım tüm dinleyicilerimiz güvendedir.”*

Bu arada Ronnie direksiyonu var gücüyle kavramıştı ve zar zor ilerliyorduk. Yakında bir çocuk çukuru boylayacak. Bunun üzerini çiziyorum: Bir değil, birkaç çocuk çukuru boylayacak. Bu gece rüzgâr vahşice esecek ve önünüzdeki hiçbir şeyi göremeyecektiniz. Sadece her yerde gözleri kör eden bir beyazlık olacaktı. Ve bu gece, olacaklarla karşılaştırıldığında hafif kalıyordu.

Zikzaklar çizerek dünyadaki en küçük mahalleden çıktık ve Earl’ün Yeri’nin yanından -Ronnie hâlâ burada çalışıyor ya da benim yüzümden çalışmıyor olabilirdi- geçtik.

Bu kasabadaki tüm binalar, bir köy yolunun üzerindeki tek tük ilan panoları gibi ağaçların arasında dağınık bir şekilde yer alıyordu. Ronnie’nin arabası yavaşça kasabadaki tek barın yanından geçti. Fabrika işçileri Tail’in Meyhanesi’nde içki içmeyi ikinci işleri olarak görürlerdi. Onlar sayesinde Ramirez ailesi

* Yooper, Michigan’ın üst yarımada kısmından olan kimse.

para içinde yüzüyor olmalıydı, kesinlikle mekânı bozuk parayla kaplayacak kadar çok kazanıyorlardı.

İçimden gelen Ronnie'ye oraya yönelmesini söyleme dürtüsüne karşı çıktım. Zaten zar zor kimlik soruyorlardı ve ben de onların reçine zeminlerindeki bozuk paralarından birkaçını almayı çok isterdim. Babam faturaları ödemeyi o kadar geciktirmişti ki elime geçen tüm fırsatları kollayacak durumdaydım.

“Tamam,” diye başladı Ronnie. Eğer yollar bu kadar kötü durumda olmasaydı muhtemelen her zaman yaptığı gibi parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tutuyor olurdu. Dışarıda kar daha da yoğun bir şekilde yağmaya başlamıştı. Daha sonra karları küremek berbat bir şey olacaktı. Motel satıldığı için neredeyse moteli tamamen gözden çıkarıp, karın bizi tamamen gömmesine izin vermek bana cazip geliyordu.

Hayır.

Bir şey bulacaktım. Motel hiçbir yere gitmiyordu.

“Tamam,” diye tekrarladım ama onunla göz teması kurmak yerine önümdeki yola bakıyordum. Sessizlik.

Bir eliyle gözünü ovuşturma hatasını yaptı ve göz kalemi buluşarak gözünü daha da kirletti. “Lütfen bana neler olduğuna dair ufacık bir şey söyle. Burada sana yalvarıyorum.”

Ağzım kurudu. Sırlarımın etrafına inşa ettiğim kale sarptı ama Ronnie için çatlaklardan bir şeyler çıkarmak için kendimi zorladım. “Annemin dosyasını kapatıyorlar. Vrees bugün oraya gittiğimde açıkça söyledi. Artık benimle uğraşmayacakmış.”

Bunun yarattığı etkiyi ve teninin altındaki garip dalgalanmayı hemen fark ettim. Zihninin içindeki çarklar hızla çalışıyor, söylenecek doğru şeyi bulmaya çalışıyordu. Gerçekten bana üzgün olduğunu söylememesini umuyordum. Bunu yeterince duymuştum.

“Gerçekten mi?” diye sordu bunun yerine, neredeyse hissettiğim rahatlamadan dolayı iç geçirecektim. Kaşlarını çattı

ve somurturken dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Ne kadarının içten olduğunu, ne kadarının ise her ne görmek istediğimi düşündüğünden dolayı beni taklit etmesinden kaynaklandığını söylemek zordu. “Sadece bir yıl oldu. Ve şimdi her şey bitti mi? Öylece?”

“Onlar için,” diye hızla araya girdim. “Benim için değil.”

Buzdan oluşan kuvvetli rüzgâr, yarısı kapanmış yolun üzerine ani sağanaklar serpiştiriyordu. Kar, sahip olduğumuz hatları da yok etmişti. Dudaklarını ıslattı. Daha önce dudaklarının üzerinde olan ruj yok olmuştu. “Yardım edebilirdim.”

“Elwood’un evinin oradaki çalıların arasında benimle takılmak istemiyorsan...” Lanet olsun, bu kadarını söylemek istemiştim.

Kahkahası kısa sürdü. Benim de onunla birlikte gülmediğimi fark ettiğinde, aniden bana doğru döndü ve yola odaklanmaya devam etmesi için ona vurmak zorunda kaldım. “*Sen ciddi misin?*”

“Bu berbat bir şaka olurdu,” diye karşılık verdim ve başka birinin de gerçeği bilmesi düşüncesi midemi ekşitti. “Onların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmam gerekiyordu.”

Ronnie hiçbir zaman sinirini iyi saklayabilen biri olmamıştı. “Wil, başını gerçekten belaya sokabilirdin, bunu biliyorsun, değil mi? Ya seni ıslahevine falan gönderirlerse?”

“On sekiz yaşındakileri oraya göndermediklerinden oldukça eminim.” Omuz silktim.

Ronnie gevşemedi. “Kanunları pek bilmiyorum ama... Tanrım, Wil, şimdi bu konuda paranoya yapmama neden oldun. Bundan sonra bana gerçekten gizlice onların evine girdiğini söyleyeceksin... bunu yapmadın, değil mi?”

Onun endişesini giderdim. “Hayır Ronnie, rahatlayabilirsin. Gerçekten kendim için endişelenmiyorum. Ben annem için endişeleniyorum. Kanıta ihtiyacım var.”

Ronnie bana anlayışlı bir bakış attı ama ben bakışlarımı radyoya çevirdim. Acımaya ihtiyacım yoktu. Acıma, faturaları ödemiyor ve kesinlikle bir şeyleri düzeltmiyordu.

“Elwood sana herhangi bir şey söyledi mi?” diye sordu.

“En kötü kısmı da bu,” diye itiraf ettim, neyse ki ellerim görülecek bir yerde değildi çünkü titremeye başlamıştı. Parmaklarımın titremesine engel olmak için ellerimin üzerine oturdum. “Neden bahsettiğimle ilgili hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı. Yine. Sanırım onun sarhoş olmasının, kafasının iyi olmasının ya da gerçeği söyleten ilaçlardan birinden almış olmasının bir önemi yok.”

“Ona inanıyor musun?”

“Hayır. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Elwood’un ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum.”

Yolculuğun geri kalanında ikimiz de sessizce oturduk. Lucas’ın evinden motele tam on beş dakika sürüyordu. Normalde bunun yarısı kadar sürerdi ama bunun için hayırsever bir insanın yollardaki karları küremesi gerekiyordu.

Bu sabahki yeşillik, ardında bir iz bırakmadan yok olmuştu. Karla birlikte kuvvetle esen rüzgâr ana girişi kamçılıyor, BOŞ ODA tabelasını fırıl fırıl döndürüyordu. Biraz daha hızlı dönerse, yerinden fırlayıp otoparka düşebilirdi.

Tabelanın üzerinde şu yazıyordu: GRE MO EL.

Geriye kalan ışıklar gri geceyi yarıyordu, burada neon yeşille “Greenes Aile Moteli” yazması gerekiyordu ama bu yazı bir yıldır yazmıyordu. Bu, göze batan bir şey değildi ama en azından binanın geri kalanına uyacak kadar ürkütücü bir şeydi.

“Hiç kolaylaşıyor mu?” diye sordum. Bu sessizce sorulan bir soruydu, karanlığın içinde zar zor duyulmuştu.

Kendimi açıklamama gerek yoktu. Keder aramızda çözülmez bir bağ örmüştü. “Sekiz yaşımdan beri babamı özlüyorum. Devamlı onu düşünüyorum, gerçekten düşünüyorum ama...

zaman yardımcı oluyor. Gün geçtikçe dünyaya dâhil olmayı öğreniyorsun. Kendine ait parçalanmış parçaları alıyorsun ve devam ediyorsun.”

Küçük parmağımı onunkine doladım ve tasdik edici bir şekilde parmağımı sıktı. “Bu gece bana ihtiyacın var mı? Sabah anneme bir yalan uydurabilirim, bana ihtiyacın varsa yanıdayım.”

Yalnız kalmak istemiyordum. Gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan bunu isteyemezdim.

Özellikle yalandan gülümseyip, onun küçük parmağını daha çok sıkıp, “Endişelenme, ben iyiyim,” demek bu kadar kolayken.

Gözlerini kıstı. “Emin misin?”

“Kesinlikle,” diye yalan söyledim.

Ronnie elimi bıraktı ve beni kendisine doğru çekip hafifçe sarıldı. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı?” Göründüğünden çok daha güçlüydü. “Neye ihtiyacın olursa, burada olurum. Anarşi Kız Kardeşler, hatırladın mı?”

Bayan Clearwater, Ronnie benimle takılmaya başladıktan kısa süre sonra bize bu adı takmıştı. Ben kendisi olması için Ronnie’yi *etkilemeye* başladıktan sonra. Bunu hiçbir zaman bir iltifat olarak söylememişti ama bir iltifat olacak kadar havalı bir sözdü.

“Nasıl unutabilirim?” Sırıttım, bu seferki içtendi. “Sonsuza dek Anarşi Kız Kardeşler. Eve dönerken dikkatli kullan, tamam mı?”

Arabası gözden kaybolana kadar gülümsemeye devam ettim. Sonra zihnimin içinde hızla dönen düşüncelerimle ve Şerif Vrees’in sevgiyle *para tuzağı* olarak tanımladığı şeyle baş başa kaldım.

Dışarıdan birinin bakış açısından, bunun nedenini kesinlikle anlayabiliyordum. Aile motelimiz, yetmişlere giden bir geçit gibiydi. Buradaki her şey eski kalmaya kararlı gibiydi. Hiçbir Febreze oda kokusu, havada asılı olan küflü kokuyu gideremezdi. Mobilyaları istediğiniz kadar temizleyin, tozlar her zaman geri geliyordu.

Artık ana yoldan bizi göremiyordunuz bile. Her geçen yılla birlikte, Morguewood sürünerek yaklaşıyordu. Sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor, eğer yeterince uğraşırsa bizi paramparça edebilirmiş gibi kenarları çiziyordu.

Hep burada yaşamamıştık. Gerçek bir eve sahip olma fikri çok önceden bitmiş, o kadar uzakta kalmıştı ki artık gerçek gibi görünmüyordu bile. Anılarım buradaydı ama sanki bana nakledilmiş, sonradan inandırılmış gibiydi. Büyürken devamlı olarak duyduğunuz bir hikâye gibi. Kalbinizle hatırladığınız ama size ait olmayan bir hikâye.

Ücretini karşılayabildiğimiz tek çalışan, kapıda sigara içiyordu.

Yeniden düşündüm de ona ödeme yapıp yapmadığımızı bilmiyordum. Babam pek çok şey için ödeme yapmıyordu.

Belki Cherry, sadece kalbindeki katıksız iyilikten dolayı buradaydı. Belki de acıdığı için. Annemle birbirlerine o kadar yakınlardı ki, onların anne kız olduğunu düşünürdünüz. Gerçek büyükannem öldüğünden ve Cherry'nin oğlu bir yerlerde hapis yattığından belki de birbirleri için bu olmuşlardı. Bir aile.

“Sen sormadan söyleyeyim, hayır, sen de bir tane alamazsın,” dedi bana bakmadan. Hızla esen rüzgârın sigarasını söndürmüş olmasına şaşırmıştım. Sigarayı eldivensiz eliyle koruyordu. Her bir parmağında yüzükler vardı ve cilaların yıprattığı tırnakları sararmıştı.

“İsteyeceğimi düşünmene neden olan ne?”

“Çünkü her zaman istiyorsun.” Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

“Tuş,”* diye homurdandım.

Çok yaşlı olabilirdi ama tek bir saçı ağarmadığı için bunu göstermiyordu. Buklelerini her hafta itfaiye aracı kırmızısına boyuyordu. Bir keresinde bana, türlü malzemeler satan küçük dükkânda kemikleri titreten bir şekilde öksürerek kasiyerin dikkatini dağıtıp, boya kutularını *yanlışıklıkla* çantasına atıp aşırıldığını söylemişti. *Eğer yaşlanmaya katlanacaksam, arada sırada eğlenmem gerekir, değil mi?*

Ama şu anda tam olarak benim hissettiğim gibi görünüyordu: Yıpranmış, bitkin ve bir yıl boyunca uyumaya fazlasıyla ihtiyacı varmış gibi. İmzası olan kırmızı rujunu karanlıkta, sol eliyle tazelemiş gibiydi. Boynuna pullu bir şalı o kadar sıkı sarmıştı ki, onu görmek benim boğazımın kaşınmasına neden oluyordu.

Burnunu buruşturdu, nefesimle çıkan ağır alkol kokusunu alabildiğinden emindim. “Peki, senin gibi bir kız bu cuma akşamı ne yapıyordu?”

Omuz silkerken bakışlarım tabelaya kaydı. Neon ışıklar yanıyordu. “İçki içtim. Bir partiye katıldım. Pervasız ergen kararları verdim.”

“Bunlar demek, ha?” diye beni kışkırttıktan sonra kahkaha atıp sigarasından bir nefes daha çekti. Onun dumanı içinde tutmasını ve bir ejderha nefesi gibi titreyerek dışarıya üflemesini izledim. Çok kötü kokuyordu.

“Hayır, bir bira içtim ve sonra Ron beni arabayla eve bıraktı. Hepsi bu.”

“İçki içmemelisin.”

“Sen de sigara içmemelisin.”

* *Tuş (Touché)*, oyunlarda sayı kazanıldığında söylenen bir söz

Homurdandı ama dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüm. “Tuş.” Son bir nefes daha aldıktan sonra sigarayı kül tablasına attı. “Demek baban sonunda sana söyledi, ha?”

“Bana hiçbir şey söylemedi. Evrakı kendim okudum.” Bunu hatırladığımda bedenimin yandığını hissettim, duyduğum öfke neredeyse beni ısıtmak için yeterliydi.

“Baban bir şeylerle baş etmek konusunda çok iyi değil ama gergin olduğu için onu suçlayabilir misin?” diye sordu, kelimeleri bir sigara tiryakisinin öksürükleriyle bölünüyordu. “Sen de onun etrafındayken tozpembe davranmıyorsun. Sen de annen gibi ateş püsküren bir volkana benziyorsun. Dur tahmin edeyim, bunun için onun canına okudun, değil mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Biraz.”

Lanet olası Clarke ailesine mi satıyorsun? Bunu nasıl yapabilirsin?

Başka ne yapmamı isterdin? Bize hiçbir şey kalmadı, Wil!

Pek çok şeyde iyi olmayabilirdim ama öfkeyi ortaya çıkarmak konusunda harikaydım. Babam birkaç saniye için hayata dönmüştü. Dönüştüğü o içi boş kabuktan fazlası olmuştu. Bir zamanlar bana baba olan ama artık benim için hiçbir şey olmayan o adamdan fazlası.

Ama sonra yeniden kaybolmuştu.

Cherry’ye de babama söylediğim şeyin aynısını söyledim: “Annemden bize kalan tek şey bu.”

Bana bakışı en iyi ihtimalle nostaljik, en kötü ihtimalle trajikti. Bakışları aşağı doğru düşmüş, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Acınmaktan hoşlanmazdım ama babamın bu şekilde davrandığı herhangi bir güne tercih ederdim. Babamın duyguları geldikleri kadar kolay bir şekilde yok oluyor, geriye hiçbir şey kalmayana kadar emiliyordu.

Cherry iç geçirdi. “Annen de hiçbir zaman Greenes’i pek sevmezdi. Eminim o da burayı uygun bir ücret karşılığında sattı. Burası babanın çocuğu gibiydi.”

Bu da *çocuklarını* ne kadar önemsedğini gösteriyordu. Bunu neredeyse yüksek sesle söylüyordum ama dilimi ısırđım. Bu noktada, en az endişelendiğim şey babamdı. “Umurumda değil. Bundan sonra her şey bitecek. Evi zaten kaybettik. Çok fazla şey kaybettik, Cherry. Artık daha fazla şey kaybetmeyi kaldıramayız. Ayrıca, sen ne yapacaksın?”

Suratını buruşturdu, bunu havada yayılan dumandan mı yoksa benim ani sorgulamamdan mı olduğunu söylemek zordu. “Ben başımın çaresine bakarım, evlat. Her zaman baktım, öyle değil mi?”

“Bu adil değil.”

“Hayat adil değil.”

Dişlerimi gıcırdattım. Bunu, zaten pes etmiş insanlardan kaç kere daha duymam gerekiyordu?

“Bunu söylemekten nefret ediyorum, Wil ama artık çok geç. Bu sözleşmeden, Ezekiel Clarke aniden ölmeden ya da kendisini hapse düşürmeden nasıl sıyrılabileceğini bilmiyorum. Ve öyle olsa bile, kim bilir?”

Cherry’nin sesi uzaktan, hatta bulanık geliyordu. “Büyümek, atılan yumruklara göğüs germek anlamına gelir.”

Bunu kabullenmeyi reddediyordum. “O zaman hiçbir zaman büyümeyeceğim çünkü bundan vazgeçmeyi planlamıyorum. Eğer onlar bana yumruk atarsa, o zaman ben de daha sert yumruk atacağım.”

Dudaklarımı kan çıkacak kadar sertçe birbirine bastırdım. Ronnie’nin söyledikleri zihnimde dönüyordu. *Bana gerçekten gizlice onların evine girdiğini söyleyeceksin... bunu yapmadın, değil mi?* Hayır ama belki de zamanı gelmişti. Eğer Vrees bana yardım etmeyecekse ve Elwood’dan herhangi bir cevap

alamayacaksam, soruşturmamla ilgili daha da kararlı olmam gerekiyordu.

“Wil. Bana o aileyi rahat bırakacağına söz ver.” Sesindeki çaresiz tonu fark ettim. Cherry nadiren bir şey rica ederdi.

“Söz veriyorum,” diye yalan söyledim.

Bakışları gereğinden uzun bir süre üzerimde kaldı. Ama sonra başıyla onayladı, hafifçe gülümsedi ve yanımdan ayrıldı.

“Baba, ben dışarı çıkıyorum. Kendi kusmuğunda boğulmamaya çalış, olur mu?”

Onun ölmemiş ve sadece kendinden geçmiş olduğundan emin olmak için gözlerimi kısıp ona baktım. Bazı günler bunu anlamak zor oluyordu.

Annem ilk kaybolduğunda, babamın içinde hâlâ biraz hayat ışığı kalmıştı. Saçlarını tarıyor, sakallarını kesiyor ve her yerinin ketçap lekesiyle kaplı olmadığından emin oluyordu. Hatta komşu kasaba Hartsgrove’da bir şef olarak ikinci işte bile çalışıyordu.

O günler geride kalmıştı.

Bugün üstü viski lekeleri içindeydi ve odası bir istifçinin cenneti gibiydi. Eski mikrodalga fırınımız fişi çekilmiş bir şekilde zeminin ortasında duruyordu, onun yanında kutular içinde gazete kâğıtlarına sarılmış eski tabaklar vardı. Köşede bakımsız duran elektrik süpürgesi ise ironik bir şekilde tozların çoğunu topluyordu. Tüm bunları bir gün buradan taşınırız ve hepsine yeniden ihtiyaç duyabiliriz umuduyla biriktirmişti.

Annem olmadan sadece ikimizin parası hem eve hem de motele ödeme yapmaya yetmezdi, bu yüzden de işte buradaydık.

Yanımdaki komodini kontrol ettim. Bir ecza dolabı dolusu reçeteli ilaç vardı. Bazıları onu daha az depresif hâle getirmek

için, bazıları ise onu daha az alkolik hâle getirmek içindi. Bunların hiçbirini kullanmamıştı. Onun seçimi ise sakinleştirici bir şişe ilaçtı.

“Senin için yaptığım şeyler,” dedim hırlayarak, ilaç şişesini yanına doğru iterken. Beni duymuyordu. Ayıkken bile beni zar zor duyuyordu. “Eğer bana ihtiyacın olursa, ben moteli kurtarıyor olacağım. *Bizi* kurtarıyor olacağım.”

Bunu söyledikten sonra yanından ayrılıp arkamdan kapıyı sertçe kapattım.

Cherry burada olmadığı için otel daha da karanlık görünüyordu. Ortam bugün özellikle tekinsizdi. Bir yerden gelen sessiz bir cızırtı vardı; bir musluk damlıyor, borular gıcırdıyordu. Duvarlar taşıdıkları ağırlıktan bıkmış gibiydi; döşemeler kımıldıyor, ayağımın altında inliyordu. Gölgeler dışarıdan içeri süzülmenin yolunu bulmuştu. Rüzgâr, şiddetli patlamalarla cam kapılara çarpıyordu. Otoparktaki ışıklar karanlığı yarıyordu ama dünya zifirî karanlığa bürünmüştü. Doğudan gelen kar sert bir rüzgârla esiyor, sağa sola doğru gökyüzünden düşüyordu.

Dışarıdaki gibi saldırgan bir fırtınada, burada olduğum için mutlu olmam gerekirdi. Başımı sokacak evimde sıcakta ve güvende idim, battaniyeyi çeneme kadar çekmiştim... ama kararlıydım. Bana bu fikri vermek istemiş olsa da olmasa da Ronnie haklıydı. Dışarıda çalılarının arasında kamp yapmak ve dışarıdan bir şeylerin olmasını beklemekle işim bitmişti. Onların titizlikle korunan duvarlarının ardında ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Hızla dışarı çıkmadan önce kat kat giyindiğimi zar zor hatırlıyordum.

Kapılar şikâyet eder gibi inledi ve sallanarak açılıp karla kaplanmış ormanı, yeni cansız kalmış dalları ve bulutların arasında tutsak tutulan ayı gözler önüne serdi.

Dışarıda hayalet bir kasaba vardı. Ayaklarımın altında çıtırdayan küçük dallardan, nefesimin oluşturduğu buhardan ve rüzgârın çıkardığı uyarı ıslığından başka hiçbir şey yoktu. Rüzgâr çenemi sızlatıyor, bakışlarımı ormanın bittiği yere doğru davet ediyordu.

Filizler yola kadar uzanıyor, ormandan yayılıp sadece yeni alanlarda hak talep etmek için kırılıyordu.

Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyordum, bakışlarım soyulmuş kapılarla beyaz kaplanmış orman arasında gidip geliyordu. Temiz bir yol açmıştım ama henüz geri dönemezdim. Karın şiddetli hücumu karşısında irkildim, kar serpintileri gözlerimin içine girerken bile görebilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Onların evine gitmenin en kestirme yolu ormanın içinden geçmekti. Şimdiye kadar bir yol oluşmuş olmalıydı ama yeni yağan karlardan dolayı belirsiz hâle gelmişti. Gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüş, damarlarımdaki asit gibi kan hızla akar bir hâlde bu yoldan daha önce de pek çok kez geçmiştim.

Bugün, öyle ya da böyle bir cevap alacaktım. *Önüm arkam sağım solum sobe, Clarke Ailesi.*

ALTINCI BÖLÜM

ELWOOD

Dünya gözlerimde parçalanmış kısımlar hâlinde yeniden belirliyordu: yakıcı beyaz floresan ışıklar, oyuk krater gibi bir oda, şakağımda belirmeye başlayan berbat bir bere. Her şey kanar gibi bir araya geliyordu.

Kevin elinde çalkalanan bir bardak suyla ağzı açık bir şekilde bana bakarken, Lucas beni yukarı kaldırmaya çalışıyordu. Ona yardımcı olmaya çalıştım ama gereksiz ağırlıktan başka bir şey değildim.

“Senin gerçekten bayıldığından korktum, adamım. Beyin sarsıntısı geçirmiş gibi hissediyor musun? Beyin sarsıntısı geçirecekmiş gibi hissediyor musun? Aslında bir kanaman varmış gibi görünmüyorsun.” Kevin’in soruları saniyeler içinde ayılmamı sağladı. “Annemi arayayım mı?”

“Hayır!” Havada duyulduğu anda ses tonumdan nefret ettim. Bana ait olamayacak kadar vahşiydi, fazla duygusuz ve merhametsizdi.

Bir kere daha, daha yumuşak bir şekilde konuşmayı denedim. “Hayır, lütfen. Annemlerin bu olanları hiçbir şekilde

bilmemesi gerek. Ben... ben iyiyim. Belki çok fazla içtim ama şimdi her şey yolunda. Zaten içtiğimin çoğunu kustum.” Zorla kıkırdadım. “Sanırım sizin sandığınızdan çok daha kolay sarhoş oluyorum, ha?”

Gülmediler.

“Onu biraz rahat bırak, Kevin.” Lucas kaşlarını çattı. “Bu benim hatam. Seni buna ikna etmemeliydim. Al, biraz su iç. Berbat bir içki sersemliğiyle uyanma ihtimaline rağmen, muhtemelen Tylenol* de içmen gerekir.”

Yoğunlaşmış sıvı, bardaktan damlayıp parmaklarımdan aktı. Söylemem gereken çok fazla şey vardı ama yapamıyordum. Onlara, kusarken dudaklarımdan arasından çıkan güveden, aklımı kaybettiğime dair kapıldığım ürkütücü histen bahsetmeliydim. Onları kaybetmekten çok korktuğumu, ben olmadan birbirlerine her gülümsediklerinde ya da gülüştüklerinde dünyanın daha fazla parça parça olduğunu söylemeliydim. Ama bunların hiçbirini söylemedim. Sadece, “Teşekkürler,” diye mırıldandım. Su, zaten yıpranmış olan boğazımı tırmalıyordu.

Kevin elimdeki boş bardağı aldı ve yanındaki tezgâhın üzerine bıraktı. Buna minnettar oldum çünkü ellerim çok güçsüzleşmişti. Bardağı elimden düşürüp, banyonun zemininde parçalanmasına neden olmadan daha ne kadar elimde tutabileceğimi bilmiyordum.

Lucas’ın dudaklarında acı tatlı bir gülümseme belirdi. “Bu akşam sana söylediğim kadar heyecanlı geçmediği için üzgünüm. Döndüğünde bunu telafi edelim, olur mu?”

Gözlerindeki kasvetli bakış her şeyi anlatıyordu. Bir sonraki sefer uzun yıllar sonra olacaktı ve milyonlarca belki ihtimalinin altına gömülüydü. Belki ben döndüğümde farklı olacaktım ya da belki de onlar hiç dönmeyeceklerdi. Belki de bu gece beraber geçirdiğimiz son gece olacaktı.

* Tylenol, bir tür ağrı kesici ve ateş düşürücü.

Arabanın içinde hâlâ sessizdik.

Kendi içime çekilmiş, bir ateş yakabilirmişim gibi kollarımı ovuşturuyordum. Hava dondurucu derecede soğuktu ama bir düğmeye dokunmasıyla, üzerinde oturduğumuz deri koltuklar ısınmaya başladı.

Kevin boğazını temizledi ve nefesi buz gibi havada bir iz bıraktı. “Güney tarafında okuyacak olmamın nedeni tam olarak bu.” Burnu, neredeyse Lucas’ın saçları kadar kızarmıştı. “Bu noktada bir buzlu dondurmaya dönüşeceğim.”

“Savaş Narası,”* diye dudak büktü Lucas, Kevin’in okul seçimine. “Bilmiyorum, soğuk o kadar da kötü değil. Alabama’da her yerde böcekler olacak, bir de cehennem kadar nemli olacak.”

“Böcekler mi? Belki sen de benimle gelmelisin, Elwood. Bu hoşuna giderdi.” Kevin bana göz kırptığında gülümsemeye çalıştım, buna gerçekten çalıştım ama başarabildim mi, bilmiyordum.

Yoğun bir sessizliğin ardından dudaklarını büzdü. “Sen de baban gibi bir vaiz olmak zorunda mısın? Sen de üniversiteye gidemez misin? Senin için de bir program olduğundan eminim.”

Neredeyse. Neredeyse bir kayda *başvur* tuşuna basacaktım. Daha önce hiçbir bilgisayar ekranına bu kadar uzun süre baktığımı sanmıyordum. Michigan Üniversitesi yazısı büyük, tehditkâr harflerle yazıyordu, form tamamen doldurulmuştu, kalbim hızla atıyordu.

Sonra titreyen elimle fareyi yukarıdaki X işaretinin üzerine götürdüm ve ellerimi yıkadım. Bu hayalimi gömdüm.

Onun, kelimelerinin ne kadar canımı yaktığının farkında olduğunu sanmıyordum. “Ben bu yolu seçtim.”

Lucas yüzünü buruşturdu. “Eminim bu çok *zor* bir karar olmuştur.” Bu kelimeyi elleriyle havada tırnak işareti yaparak

* Savaş Narası (Roll Tide), Alabama Üniversitesi spor kulüpleri tarafından kullanılan bir slogan.

vurgulamıştı, ellerini direksiyondan arabanın kaymasına neden olacak kadar uzun süre çekmişti. Kevin onun kaburgalarını dürttüğünde, yeniden direksiyonu kavrayıp kontrolü ele geçirdi.

Bu benim görevim, demek üzereyken bunun kulağa tam olarak nasıl geleceğini fark ettim. “Zaten benim ne istediğimin bir önemi yok.”

Lucas bunu onaylamadığını saklamakta başarılı değildi. “Yani bu ne, hayatındaki sorumluluğun mu? Doğmuş olmanın sonucu mu?”

Her ne kadar birbirlerine zıt düşseler de Lucas ve Wil birbirlerine benziyordu. Yanan korlar göğüslerinde alevleniyor ve yanıyordu. Bazı yangınların söndürülemeyeceğini zor yoldan öğrenmiştim.

“Bunu yapmak istiyorum,” diye itiraz ettim, yeterince tekrarlısam inanacağımı umuyordum. “Bunu yapmak zorundayım.”

Babamın beni en son azarladığı zamanı hatırlıyordum. Yüzü korkutucu bir şekilde ifadesizdi, göğsü ölçülü nefeslerle inip kalkıyordu. Gözlerindeki ışık yok olmuştu. Yanan bir mumu çıplak elle söndürmeye benziyordu, önce etrafa saçılan duman demetleri ve sonra da karanlık. Uzun adımlarla bana doğru gelirken ayakkabılarının tabanları ahşabın üzerinde zar zor ses çıkarıyordu. Elini geriye sallayıp yüzüme baş döndürücü, sert bir tokat. Sadece gelecek olan acıya dair bir deneyim.

Parmaklarımı üzerimdeki kıyafetin kollarının altındaki sararan morlukların üzerinden geçirdim. Kelebeklerin aksine, yaraları yakalamak oldukça kolaydı.

Benim evden çıktığımı öğrenirse ne yapacaktı?

Lastiklerden gelen tiz seslerle birlikte konuşmanın konusu da değişti ve bana pek de tanıdık gelmeyen yönler saptı. Arka koltuğa gömülüp arka planda kayboldum. Aralarında benim bilmediğim koca bir dünya vardı. Birbirlerinin evlerinde kaldıkları

geceler, gece geç saatlerde yaptıkları araba yolculukları ve kendi aralarındaki şakalaşmalar. Onların bu dostluğunun bir bıçak kadar keskin bir şekilde karnıma saplandığını hissediyordum.

Tembel tembel başparmağımın kenarındaki etleri kazıdım. Annem hiçbir zaman bu alışkanlığımı bıraktırmayı başaramamıştı. Başparmağımın kenarındaki derileri, parmağım da benim kadar açık bir yara hâline gelene dek kopardım.

Evime yaklaştıkça hava değişmeye başladı. Her şey değişti. Kasabanın geri kalanı zamanla ilerleme göstermiş olabilirdi. Mesela telefon direkleri ve kablolar sarmaşık gibi kasabayı sarmıştı ama evim ve kilise bir tarih kitabından koparılmış gibi hissettiriyordu.

Lucas ve Kevin, bizim geniş alana yayılmış, değişmeyen ormanımızın içindeki uçan arabalar gibiydiler. İstedikleri gibi gidip gelebiliyorlardı ama ben sonsuza kadar buraya kök salmıştım. Bu, bir an için canımı acıttı ama böylesi daha iyi olacaktı. Buradan ayrıldığımda, beni unutacaklardı. Onlara da Wil'e zarar verdiğim kadar zarar veremeyecektim.

Benim ailem asla birini kaçırmaz, Wil. Ne dediğini duyuyormusun?

Kalın çam ağaçlarından oluşan perdenin ötesine, ormanın sonuna bakmıştı. *Onların tarafını mı tutuyorsun?*

Onlar benim ailem, Wil.

Bana inanamıyormuş gibi somurtmuştu. *Aile ancak bu kadar ileri gidebilir.*

Camdan dışarı baktım ve karın, bu anıdan geri kalanı gömmesine izin verdim.

Ağaçların arasındaki oyukların arasında gölgeler şekil alıyordu. Karanlık, kıvranan bir yılan balığı, gece havasındaki tuhaf bir dalgalanma gibi kıvrılıyordu. Onu sadece görmüyordum. aynı zamanda göğsümün derinlerinde hissediyordum.

“Bir noktada gerçekten ebeveynlerine karşı gelmen gerekiyor,” dedi Lucas aniden ses sisteminin uğultusunun üzerine. Bir süredir bunu söylemeyi ertelediğini anlayabiliyordum.

“Ebeveynlerine karşı gelmek doğru bir şey değil,” dedim sanki tam olarak bunu yapmamışım gibi.

Lucas pes etmiyordu. “Ben Chicago’ya başvurduğumda babam çok sinirlenmişti. Mosmor kesilmiş, ağzı köpürecek kadar sinirlenmişti. Zihninde şu hayalinde yarattığı, benim hayatımı bu kasabada geçireceğim ve fabrikada çalışacağıma dair bir fantezi vardı. Ama bak, yine de kendi istediğimi yapıyorum. Sen sadece onların çocuğu değilsin. Sen aynı zamanda bir bireysin.”

Kelimeler ağızımdan zincirinden boşanmış gibi döküldü: “Benim ailemle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğuyla ilgili *hiçbir fikrin* yok. Hiçbir zaman istediğimi elde edemeyeceğim. Zaten en başta ne istediğimi bile bilmiyorum. Ama günün sonunda, bunun gerçekten bir önemi olmuyor.”

Bunun ardından gelen sessizlik boğucuydu.

Öfkem, soğuk ve yıkıcı bir korkuya dönüştü. Bunu söylememeliydim. Bunu gerçekten ama gerçekten söylememeliydim. Sen, anneni ve babanı onurlandırmalısın. Sen...

“Sanırım hepimiz yorgunuz,” dedi Kevin ama onun gülümsemesinin ne kadar zayıfladığını fark etmemem için bir aptal olmam gerekirdi. “Bu konuya burnumuzu sokmamalıydık.”

Yorgun. Bu muydu? Belki. Bitkinliğim gözlerimin altındaki koyu renk halkalardan kendini belli ediyordu. Sadece dikiz aynasından kendime bakmak bile esnememe neden oldu. Hiçbir şey kulağa sıcak yorgan ve beni bekleyen bir yastıktan daha iyi gelmiyordu. Ormanın da benimle birlikte uykuya daldığını izlemeyi özlemle bekliyordum. Rüzgârın uysallaşarak bir ninniye dönüşmesini, ayın ağaçların üzerinden yükselip dünyayı soğuk, solgun bir maviye boğmasını...

Ama ormanda uykuya daldığına dair bir iz yoktu.

Araba çakılların üzerinde yavaşladı ve Lucas arabayı park etti. Orman, arkamızda yoğun ve boyun eğmez bir şekilde uzanıyordu.

“Teşekkürler, çocuklar,” dedim aklıma söyleyecek daha iyi bir şey gelmediği için. Vedalardan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Gitmenin verdiği suçluluk duygusunun bir yardımını olmu-yordu.

“Git biraz uyu, Clarke,” diye espri yaptı Lucas. “Görüşürüz...” Kararsız bir şekilde sustu.

Yutkundum. “Evet. Görüşürüz.”

Arabalarının gidişini, görülecek bir şey kalmayana kadar izledim.

Paltomun altındaki bir ürperti sırtımdan yukarı doğru tırmandı.

Uzaktan görünen odamın penceresine baktım. İlk kez korku içimde kıpırdanmaya başlamıştı. Bu sefer yaptığımın sonuçları ne olacaktı? Artık bir insandan çok büyük bir gelişen bere hâline gelene kadar kaç yara daha alabilirdim?

Hayır. Nefes alıp verişlerime, içime çektiğim her fena ve ıslık gibi nefese odaklandım. Belki annem babam fark bile etmeyecekti. Pencereden içeri geçip yeniden yatağa girecektim ve her şey yoluna girecekti. En azından bu kez, babamın eli bana vurmak için geriye doğru savrulmayacaktı. Bir kereliğine bile olsa, benimle gurur duyarak elini nazikçe omzuma koyacaktı.

Gece geç saatte gerçekleşen Kilise Ayini sona ermişti. Annem babam uyumuştı. Bu kelimeleri bir ilahi, açığa çıkarıp gerçekleştirebileceğim bir şey gibi söyledim. Ayakta olmaları için bir neden yoktu. Babam hayatını asla sona ermeyen bir rutin dâhilinde yaşıyordu. Vaazı biter bitmez uyumaya giderdi. Sabah çam çalmadan önce mümkün olduğu kadar fazla uyurdu.

Pencerenin mandalını döndürürken bu düşünceye tutundum. Pencere istediğimden daha fazla gıcırdadı ve bu sesi

duyunca kalbim sendeledi. Duraksadım, bekledim ve sonra pencereyi biraz daha yukarı çektim ve tırmanarak içeri girdim. Yatak odam derin bir karanlık içindeydi ama gölgeler bir silüet üzerinde toplandığında hızla nefesimi içime çektim.

Onu görmeden önce ışığın düğmesine basılmasının sesini duydum. Babam kapı aralığında duruyordu, yüzü öfkeyle doluydu.

Üzerimize sessiz bir hareketsizlik çöktü, Önce ve sonra arasında, şimdide tutsak olmuş bir hâlde asılı kaldık. Babamın yeşil gözleri kararmıştı. Geri çekilmenin bir anlamı yoktu. Zaman normale döndüğünde bana tokat attı. Bu tokat gözlerimin yaşlarla dolmasına ve ağzımın içindeki dişlerin takırdamasına neden oldu. Nefes alabilmek için göğsümü kabarttım ama ciğerimdeki tüm hava dışarı çıkmıştı.

“Hangi cehennemdeydin?” Gözlerindeki tehdit, bir uyarıdan çok daha fazlasıydı. Bu, daha fazla acının geleceğine dair bir vaattir. İşte o zaman annemin kenarda, birinin öldürülmesini bekleyen akbabalar gibi beklediğini fark ettim. Belki de arta kalanlardan bir ziyafet çekmek için üzerime çullanacaktı.

Ağzımı açtım ama sesim çıkmıyordu.

“Kokusunu alabiliyorum. Sen sarhoşsun,” diye söylendi hırlar gibi. Kelimeleri, eliyle bana vurmasının acısından daha sert bir şekilde vuruyordu. Yerde Lucas’ın bana verdiği Tracfone cep telefonunun ezilmiş parçalarını görebiliyordum.

“Değilim, ben...” Anne babana yalan söylememelisin. Bu deyiş kelimelerin ağzımdan dökülmesine neden oldu. “Yani öyleydim, ben... Ben üzgünüm, efendim.” Söylediğim kelimeler örs gibi yere çakıldı. Sessizliği ezerek geçti ve kulaklarımda yankılandı.

“Bize bu şekilde itaatsizlik mi ediyorsun?” Yumruk yaptığı elleri iki yanında titriyordu. “Bütün geceler arasında bu gece mi?

Senin için dua ettik, Elwood. Bunu unuttun mu yoksa umurunda değil mi?”

“Umurumda!”

Ne annem ne de babam kilisede giydikleri kıyafeti değiştirmişlerdi. Daha vaaz başlamadan önce mi gittiğimi fark etmişlerdi yoksa sonrasında mı beni burada bulmuşlardı? Her iki şekilde de bir süredir odamda durup beni bekliyorlardı.

Böyle olacağını bilmeliydim.

“O zaman?” diye sordu babam. “Arkadaşlarını aileden daha mı fazla umursuyorsun? Ya da kiliseden?”

Günahlarım yukarı çıkarken, Tanrı’nın gözlerinin boynumu yaktığını hissediyordum. “Onlara veda etmek istedim.”

“O çocukların senin için bir anlamı olmamalı. Biz onlar gibi değiliz, Elwood. *Sen* onlar gibi değilsin. Onların aileleri kilise ayinine bile katılmıyorlar.”

“Onlar benim arkadaşlarım.”

“Arkadaşların mı?” Babam, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi espriymiş gibi bir kahkaha attı. “O çocuklar değersiz. Bir cesetten farksızlar.”

“Böyle söyleme.” Söylediğim her kelimeyle kendimi şaşırtıyordum. İçimdeki her bir kas onun sert bakışlarının önünde titremek ve korkudan sinmek istiyordu ama ağzımın kendine ait bir fikri vardı. Belki de bu, öfkemin içimden fışkıran ve kaba-
ran artıkların bir kısmıydı.

Babamın söylediğim kelimeleri algılaması biraz zaman aldı. İfadesiz yüzünde tiksindir gibi bir inanmazlık belirdi. “Ben ne istersem onu söylerim ve benim oğlum olarak sen de çeneni kapatacak ve beni dinleyeceksin.”

Yutkundum ve bu, canımı acıttı. “Wil’in motelini mi satılı alıyorsun?” Hain dilim beni öldürtecekti.

Babam bir an için sessiz kaldı ama bu sessizlik uzun sürmedi. “O engerek yılanının ismini bu evin içinde söyleme.”

Wil, Wil, Wil, Wil, diye şarkılar çalınıyordu zihnimin içinde. Wilhelmina Greene. Onun parmaklarının mandal gibi göğsümün üzerine kapandığını, homurdanan nefesini tenimin üstünde hissediyordum. Gözlerinde dönüp duran öfkeyi ve ardında gömülü olan acıyı hatırlıyordum.

“Ama sen?”

Annem bir ona bir bana bakıyordu. Eğer anneme kalsaydı, çoktan saldıracağını biliyordum. Annemin bakışları babamın sallanan eline gitti ve annemin içinden, babamın elini kaldırmasına kalan saniyeleri saydığını biliyordum ama babam bir santim bile kıpırdamadı. “Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren şey, herkesin önünde aile ismimizi lekeleyen beş para etmez bir yılanla ilişki kurmamaktı. Yoksa bunu unuttun mu?”

“Hayır, efendim ama...”

Babamın sesi yumuşadı ve öncesinden on kat daha tehlikeli bir hâle geldi. “Söyle bana. İncil, ebeveynlerine itaat etmeyen çocuklarla ilgili ne diyor?”

Boğazımı temizledim, daha şimdiden ağzımdan çıkacak kelimelerin sonucundan korkuyordum. “*Ç... çocuklarınızdan disiplini esirgemeyin... Eğer onları s... sırikla cezalandırırsanız, ölmeyeceklerdir.*” Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. “*Onları sırikla cezalandırın ve ölümden kurtarın.*”

“O zaman bu cezayı hak ettiğini biliyorsun.”

İrkildim ama babam bana doğru uzanmıyordu. Bunun yerine kelebeklerimi sergilediğim camlardan birini aldı. Ağzımdan çıkan sesin bir insandan çıktığı pek söylenemezdi. Daha çok çaresiz bir kurbağa sesine benziyordu. Dayak yerdim. Büyük bir memnuniyetle dayak yerdim eğer bunun anlamı...

“Hayır, lütfen!”

Babam yüzünü buruşturdu ve koleksiyonumun ilk parçasını fırlattı. Cam, kulakları sağır edici bir çatırtıyla duvara çarptı. Kırık cam parçaları artık yıldız tozu gibi görünmüyordu. Uçan kırık parçalar, gözyaşlarının bulandırdığı görüşüm gibiydi. Günah, ceza ve Tanrı'nın bizi devamlı izleyen gözü gibi. Koleksiyonumun giderek daha fazla parçası duvara doğru savruldu. Bu odanın her bir santimini camlı çerçevelerle kaplamıştım ve bunların her biri ölümcül bir çiçek dürbünü gibi yere düşüyordu.

Kelebeklerim büzüşmüş ve kırılmış bir hâlde yerde yatıyordu; kanatları yırtılmış, bedenleri bükülmüştü. Kırlangıç kuyruklarım, kral kelebeklerim, cam kanatlı kelebeklerim... Raptiyeler ve penselerle bu odada yıllarımı geçirmiştım. Kanatlarını yavaşça açarak, göğüs bölgelerinden tutturarak, onları yeni gibi gösterebilmek için kanatlarını düzgün bir şekilde yerleştirerek. Canlı gibi gösterebilmek için.

Şimdi sadece ölüydüler.

"Acının bir ders olmasına izin ver," dedi dudağını bükerek. "Ve bir daha gitmeyi hayal bile etme. Gazabımın boyutlarını bilmiyorsun." Babamın arkasından annemin koridorda ilerlemesini izledim. Santim santim gitmesini, ta ki ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar...

Yalnızdım.

İşleyen saatle birlikte zaman belirsizleşti. Orada, zayiata bakıp gözlerimi sımsıkı kapatarak, bunun olmamış olması için dua ederek çok uzun süre oturdum ama Tanrı hâlâ beni dinlemiyordu. Her şey aynıydı. Ayağımın dibinde, camlardan ve cesetlerden oluşan bir mezarlık vardı.

Bir kelebekten geri kalanları aldım. Cam, parmaklarımı ke-siyordu ama neredeyse bunu hissetmiyordum. Elimde yatan şey, bir *kurukafa kelebeği* idi. En çok değer verdiğim yaratıklardan biriydi, bedeni parlak bir sarı ve koyu renk kahverengi beneklerden oluşuyordu. Bir kurukafa kelebeği.

Onun yanında bir virgül kelebek ve kral kelebek vardı. Antenleri kopmuş ve kanatları eski görkemlerinin parçalanmış bir imitasyonuydu. Onları yeniden bir araya getirmek mümkün değildi. Ben engel olamadan gözümde yaşlar akmaya başladı. Kan çanağına dönmüş gözlerimden fışkırıyor, yanaklarımdan aşağı akıyor ve çenemden süzülüp yere dökülüyordu. Onların doğruca ahşabın içine girdiğini hayal ettim. Ta ki geriye kalan tek şey yapışkan, tüketici bir keder olana kadar ve ben de bunun dalgalarının altında boğulacağımdan korkuyordum. O kadar derine batacaktım ki bir daha asla geriye dönmeyecektim.

Artık okul yoktu. Artık Lucas yoktu. Artık Kevin yoktu. Artık kelebekler ya da güveler yoktu. Artık hiçbir şey yoktu.

Ağrıyı ne kadar yok etmeye çalışsam da gitmiyordu, kaburgalarımın içindeki ağırlığını hissediyordum. Nefes almak bir angarya hâline gelene kadar akciğerlerime ağırlık yapıyordu.

Bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Döşeme tahtalarının altında, ön kapı açıldı. Telaşlı bir hareket, koşuşturan ayak sesleri ve fısıldanan kelimeler duyuluyordu. Kulağımı yere dayayıp dinlemeye çalıştım.

Şerif Vrees'in sesi aksi ve kısık geliyordu. "O delikanlının icabına çok geç olmadan bakmamız gerek. Eğer sen kendi oğluna göz kulak olamıyorsan, Ezekiel, bunu ben yaparım. Üzerinde onun ismi yazan güzel, küçük bir hücrem var."

Hücre mi? Ah Tanrım, sorun içkiydi, değil mi? Kanunu çiğnemiştım ve şimdi bana kelepçe takacaklardı, hayatımı turuncu mahkûm tulumu içinde geçirecektim ve...

"Prudence'in doğumu yakında. Ya doğum başlasaydı ve oğlun o sırada bir yerlerde gülüp oynuyor olsaydı ne yapardık?"

Ha?

Konuşmaya babamın sesi karıştı: "Kendi evimde benimle bu ses tonuyla konuşmaman senin yararına olur, Mark. Sağ Kol hâlâ benim, bunu unutuyorsun. Hiçbir şey değişmedi."

Tehditkar bir şekilde homurdandı, sesinde zerre kadar bile korku yoktu. Babama benim ancak hayal edebileceğim bir şekilde karşı gelebiliyordu. “*Henüz* hiçbir şey, Ezeziel ama zaman ilerliyor ve bir sonraki Alderwood’dan önce tohumu kesmemiz gerek.”

Ne?

Korkum ve kafa karışıklığım kuklayı kontrol eden ipler gibi hareket ediyor, karanlık, açgözlü bir merakla beni kapıya doğru yönlendiriyorlardı. Ziyaretçiler oturma odasına çekilirken sesler daha boğuk hâle geldi ama zihnim açıktı.

Git bak.

Ayaklarımın altında yüksek, beni ele verecek bir çatırtı çıkmasına engel olmak için kırık camların etrafından dikkatle yürüdüm. Ağzım acı verici derecede kurumuştı. Yutkunmaya çalıştım ama ağzımda yutkunacak hiçbir şey kalmamıştı.

Sessiz olmaya alışkındım. Duvarlara karışmak ve her adımımı mümkün olduğunca sessiz atma sanatı konusunda uzmanlaşmıştım. Yıllar boyunca ince buz üzerinde yürümek insana bunu öğretiyordu. Ama telaşla atan kalbimin sesinin sessizliği böleceğinden korkuyordum. Babamın, nabzımın kokusunu alıp canımı daha önce hiç acıtmadığı kadar fazla acıtacağından korkuyordum.

Tabii, eğer mümkünse.

Ama neden bahsettiklerini öğrenmek zorundaydım. Koridor dik bir merdivene çıkıyordu. Sürünerek ikinci basamağa gittim ve korkulukların arasından baktım. Işıklar açık değildi ama mumlar gölgeli silüetler oluşturuyordu.

İlk önce kokuyu fark ettim. Kesilmiş süt gibi yoğun ve çürük, zehir kadar etkili bir kokuydu. Kasabada her zaman, çözülen ormanlardan taşan ve ağızda kalan habis bir tat gibi hissedilirdi. Ama hiçbir zaman evimin içinde bu kadar keskin olmamıştı.

Bu çok ama çok daha güçlüydü. Her yöne uzanıyor, zemin tarafından emiliyor ve yabancı otlar gibi dışarı çıkıyordu.

Düşüncelerim kısa süreliğine, acı verici bir öfkeyle kısa süreliğine geri döndü. Eğer bunu detaylı bir şekilde düşünürsem fikrimi değiştirirdim. Babam beni görecekti. Göreceğini biliyordum.

Bunların hiçbiri önemli değilmiş gibi görünüyordu. Zaten buradaydım. Merdivenlerin yanından aşağı doğru eğilirken elimi dikkatli bir şekilde tırabzanın üzerinde gezdirdim.

Pine Point polisleri Vrees'in arkasında, bir peygamberin havarileri gibi duruyorlardı. Oturma odasına doluşmuşlardı, rozetleri üzerlerindeydi, yüz ifadeleri sertti.

Babamın geniş omuzları gerildi. "Bunun fazlasıyla farkındayım, *Mark*." Babam bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama eğer onu arabayla karakola götürürsen, görülme riskine gireriz. Eğer herhangi biri onu görürse..."

"Herkes onu zaten gördü." Vrees bir parmağıyla babamın göğsünü itti ve iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Babam da bu harekete benim kadar şaşırmış görünüyordu, kendisine meydan okunmasına alışkın değildi ve bunun her saniyesinden nefret ediyordu. Şaşkınlığı azaldığında, vurarak şerifin kolunu yanına itti. "Eğer küçük bir kasabanın gardiyanı rolünü oynamaya devam etmekte ısrarcı olursan, adamlarınla birlikte çevreye konuşlanabilirsin ama planımızı riske atmana izin vermeyeceğim. Elwood'u tanıyorum. Bu akşam onun içine gereğinden fazla korku saldım. Bana karşı çıkmayacaktır."

Vrees dudak büktü. "Zaten çıktı. Elwood meraklı bir çocuk Ezeziel ve merak tehlikeli bir şeydir. Bu davranışa daha önce son verilmesi gerekiyordu."

Bu doğrudu. Merakım erken yaşlarda başlamıştı. Kitaplarla doğmuştum. Babamın aşındırmama izin vereceği kadar zararsız gördüğü eski ansiklopedilerle. Okuma yazma öğrenmeden önce,

sarı lekeli sayfaların üzerindeki fotoğrafları izlerdim. Kıvrık kanatları ve antenleri. Kelebekleri. Her şey o zaman başlamıştı. Evimize ne zaman yeni bir sandık gelse babam dudaklarını büzerdi. Odamda oturup onu rahat bıraktığım sürece çok da umurunda olmazdı. Bir yere tutturduğum bir kelebek birkaç taneye, birkaç tane de yüzlercesine dönmüştü. Etrafın bir şeylerle çevrili olduğunda yalnız olmak zor oluyordu.

“*O. Yerinden. Kıpırdamayacak.*” Her bir kelime dişlerinin arasından ateşlenmiş bir mermi gibiydi. “Eğer gerekirse, kasabanın çevresinde devriye gezmen gerekirse bunu yap ama kendi görev yetkinin sınırını aşma. Henüz hiçbir şey değişmedi.”

Şerif Vrees ters bakışlarla babama bakıyordu. Oda çok loş olduğu için gölgeler neredeyse göz çukurlarını tamamen yutmuştu. “O çocuk amcasına çekmiş.”

Amcam. Ben tanıma şansı bulamadan amcam ölmüştü. Derimin üzerinde onu sorduğum zamandan kalma bir kırbaç izi vardı. Babamın bana fazlasıyla benzeyen bir delikanlının yanında durduğu bir fotoğraf bulmuştum ve bu delikanlıda ailenin geri kalanında olmayan bir yumuşaklık vardı. Kalbimde bir sancı hissetmiş, hiçbir zaman tanıyamayacağım bir adam için duyduğum bir kederle kaplanmıştım. Babam fotoğrafı sertçe elimden alıp, ders vermek için sırtımı kırbaçlamadan çok önce ağlamaya başlamıştım. *Bu evde asla ondan bahsetme.*

Babam şimdi, yumruk yaptığı elleriyle şerifin yakasına yapışırken de aynı şeyi söyledi. Şerif kıpırdamadı bile.

“Elwood’u seviyor musun?”

“Hayır,” diye inkar etti babam hızla, sesi fazla hızlı ve sertti. Bunu söylemek için duraksamamıştı. Bir saniye harcamasına bile değmiyordum. “Onu sevmiyorum. O sadece amaca götüren bir araç. Şimdi beni rahat bırak.”

Boğazımdan çıkmak üzere olan korkunç ağıt gibi bir sesi boğdum. *Onu sevmiyorum.* Her zaman bundan şüphelenmiştim

ama yine de kelimeler kalbimi dağlamıştı. *O sadece amaca götüren bir araç.*

Tavşan, amaca götüren bir araçtı. Aynı boğazı dehşet verici kırmızı bir hat boyunca kesilen, benimkine benzeyen donuk bakışlı, beyaz kuyruklu geyik gibi. Bir mızrağa geçirilip içi boşaltılan her yaratık gibi. Ya da karda yuvarlanan siyah ayının koparılmış kafası gibi. Babamın bana zorla izlettirdiği çok fazla kurban olmuştu.

Bu orman, Tanrı'nın bize hediyesi, Elwood. Bunu söylerken babamın yüz ifadesi zalimdi, bana bakmaya zahmet bile etmemişti. Bıçağındaki lekeleri silmekle meşguldü. *Sadece O bize izin verdiği için refah içindeyiz. Tanrı her zaman kan istemiştir.*

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Hızla odama geri döndüm, onlarla aramda bir kapı olmasını istiyordum. Sorular zihnimin içinde ısırarak tatarcıklar gibi vızıldıyordu. Bende olmayan cevapları arıyorlardı.

Hiçbir zaman bir yere gitmeyecektim, öyle değil mi? En azından ölümlü dünyada. Merakım o kadar etkili bir korkuyu doğurmuştu ki bundan kurtulmayı hayal bile edemiyordum. Adem'in Bahçesi benim için bir şey planlamıştı. Kanımın karın üzerine dökülmesini içeren bir şey. *Kutsal görevim* her zaman için ölüp gömülmek olarak belirlenmişti.

Hayır... bunu yapmazlardı.

Yaparlar mıydı?

Odamın kapısında aşağı doğru kaydım. Parçalanmış camlar ve ölü izleyiciler benimle aynı fikirde değildiler.

Kayıtsızlıkla parçalara ayrılmış kelebekler...

Babamın, sanki ben canlı bir ödölmüşüm gibi bir eli omuzumda benim için dua edişini düşündüm. Biliyordu. O son rahatsız edici, lanetli kelimeyi söylerken kaderimi biliyordu:

Çünkü yaşamda ölüm, fedakârlıkta sonsuzluk vardır.

Kanımın etrafa yayılmasını zihnimde canlandırırdım. Donuk bakışlı gözlerim göğe dönmüş, dilim açık çenemden dışarı sarkmış, kalbim kana bulanmış bir kâsenin içinde.

Yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde ilerledim. Halı avuçlarımı sıyırıyordu ama acıyı görmezden geldim. Bunun gelecek olan acı karşısında hiçbir ağırlığı yoktu. Akan kanlarla ışığın solduğunu, ölmeden önceki bilinçli olduğum son saniyeleri hayal etmeye çalıştım. Ve sonra, cehennemde karşılaşacağım azabı hayal ettim. Ve işlediğim tüm günahlar bir anda beni hapsediyordu. Ölmeyecektim. Ölemezdim.

Gitmeyi hayal bile etme.

Bu gece, kasabanın etrafında adamlarımız olacak.

Geriye kalan cesaretimi topladım. Kemiklerimi titreten derin bir nefes aldım. Pencereyi yeniden açtığımda akciğerlerimden hırıltılı bir ses çıktı. Kendimi toparladım ve sonra sıçradım. Kaya kadar sert buz dizimi sıyırdı. Kan, kotumun bacağını ısılatıyordu ama bunu düşünmek için durmadım. Duramazdım.

Annem hiç beni Erkek İzcilere kaydettirme zahmetine girmemişti. Bir çocuk olarak buna sevinmiş olabilirdim ama artık bundan memnun değildim. Diğer oğlanlar tekme, yumruk atmaktan, bir şeyler kırmaktan hoşlanırdı; gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmekten, karınca yuvalarına teneke kutu atmaktan hoşlanırdı; kurtlar gibi çılgınca koşup ulumaktan hoşlanırdı.

Benim tek yapmak istediğim kendime bahçede bir oyuk kazmak, çitin pervazında elimde bir kitapla oturmak ve filizlenen bitkileri ve altımızdaki toprakta yaşayan tüm küçük böcekleri incelemektir. Şimdi ise daha kavgacı, daha zalim, daha güçlü olmuş olmayı diliyordum; nasıl koşulacağını, nasıl kavga edileceğini, kendimi buradan nasıl kurtaracağımı biliyor olmayı diliyordum.

Ay, Tanrı'nın gözü gibi yukarıda asılı duruyordu. Beni dünyanın sonuna kadar takip edecekti. Her şey odağını kaybettiler;

yeşil, kahverengi, derin, koyu bir siyahtan oluşan bulanık bir dünya.

Kar yağışı hızını artırdı, beyazdan oluşan sert rüzgârlar önümdeki dünyayı belirsizleştiriyordu. İleri doğru attığım her adım, bir dalın çatırdamasıyla ya da neredeyse bir yere toslamamla sonuçlanıyordu. Ağaçlar yolumu kapatıyordu, donmuş bir hapishane beni tutsak etmişti. Orman, acımasız bir maçın izleyicileri gibi ölümümü istiyordu.

Ama ben koştum, koştum ve durmadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

WIL

Bu ormanda, sadece mezarlıklarda görülen bir durgunluk vardı. Cıvıldaayan, dalların arasında oynaşan kuşlar ya da gölgelerin arasından beni izleyen bir hayvan yoktu.

Sadece ölüm vardı.

Bunlar ölüm aylarıydı. Kışın, donmuş parmaklarını dünyanın üzerinde gezdirdiği ve yolundaki her şeyi öldürdüğü zamanlar. Hayatta olan ve nefes alıp veren biri olarak burada, kalbi atmayan bir yerde olmamın yanlış olduğunu hissediyordum.

Ama pek fazla seçeneğim yoktu. Artık planımdan vazgeçemeyecek kadar ilerlemiştim. En derin sulara kadar gittikten sonra yüzmeyi bırakamazdınız. Diğer tarafa varana kadar yüzmekten başka bir seçeneğiniz olmazdı.

Bu yatağı ben yapmıştım. Bunun içinde yatmam gerekiyordu.

Bu, sıcak yatakları düşünmek için olabilecek en kötü zamandı.

Ağzımın içinde küfrettim ve sessiz bir yılgınlıkla, güçlkle ileriye doğru yürümeye devam ettim. Ağaçların arasında ne kadar süredir sürüklendiğimi söylemek zordu.

Attığım her adımla planımın daha kararsız, daha dürtüsel olduğunu hissediyordum. Sadece Clarkeların evine gitmeyi düşünmüştüm, oraya gittiğim zaman içeri nasıl gireceğimi hesaba katmamıştım. *Gittiğim zaman* buradaki kilit kelimelerdi. Kar fırtınası yüzünden yolculuğum iki kat uzunmuş gibi hissediyordum.

Orman sonsuza kadar uzuyor gibi görünüyordu. Yorgun nefeslerim yoğun bir sis gibi havada asılı kalıyordu ve ayak parmaklarımı hiç hissetmiyordum. Ayak parmaklarım olduğunu, sadece işe yaramaz bağcıklarım açılıp, sırlıklam uçları topuğumun altına kayıp her adımımın sendelememe neden olduğunda hatırladım.

Düşüp kendimi çarpmaya hazırlarken dünya ayaklarımın altından kaydı. On sekiz senelik hayatımda ilk kez, kar için minnettar hissettim. Kar olmasaydı, alttan geçen bir kök ya da aşağıda kalmış dik bir kaya yüzünden dizim parçalanmış olacaktı. Oysa düştüğümde sadece yumuşak beyazdan oluşan pelüş bir halıyla karşılaştım.

Bununla beraber tam olarak rahatlamamıştım. Soğuk kot pantolonumdan içeri girmişti ve yüzüm karla kaplanmıştı. Sanki soğuktan burnumu kaybetmek konusunda zaten endişelenmiyormuşum gibi, artık soğuktan donma şehrine tek yönlü bir bilet almıştım. Kendimi yukarı çektim, bir elimle yüzüme mesaj yaparak yeniden his gelmesini sağlamaya çalışırken diğerini yanımdaki bir ağacın tabanında gezdirdim.

Ağaç kabuğunun üzerinde yapışkan bir şey vardı, yumruğumun üzerinde kıvrılıyordu. Siyah kan, bitki özü gibi tenimin üzerine damlıyordu.

Dalların arasına kıvrılmış bir ceset vardı.

Oyulmuş göz çukurları, kararmış kuru kanla doluydu. Solgun derisi gerilmişti, göğsünde yumruk büyüklüğünde bir delik

vardı. Bağırsakları yaprak ve sürünen böcek kaynıyordu. Annem.

“Hayır.” Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Ağzım zihnime yetişemiyor, zihnim gözlerime yetişemiyordu. Bu mümkün değildi...

Akşam yemeği boğazıma kadar geldi ama ben kusamadan önce annemin görüntüsü rüzgârla birlikte yok oldu. Görüntü bulanıklaştı ve annem bir tavşana dönüştü. Tavşanın gözleri artık parlak mavi değil, boş bir siyahtı. Derisi yüzülmüş, bacağın-
dan ağaca asılmıştı. Beyaz kürkü siyaha boyanmış, iç organları açılmış göğsünden dışarı çıkmıştı.

Sesim kısılana kadar çığlık attım. Boğazımın kanadığını hissedene kadar. Çığlık attım çünkü ormanın bunu da yutacağını biliyordum. Korkumu, kederimi, öfkemi bir yere toplayacak ve bu ormanda bir yere saklayacaktım. Sonra elimde hiçbir şey kalmayana kadar hepsini açığa çıkaracaktım.

Son çığlıklarımınla birlikte, içe doğru çöküp yere düştüm. Tırnaklarımı kara, toprağa kadar sapladım. Buraya kök salacaktım. Bazı geceler annemin çığlık attığını duyabildiğimi düşünürdüm. Bazı geceler onun gerçekten hiç gitmediğini düşünürdüm.

Bakışlarımı kaldırıp soğuk manzarayı inceledim: bulaşık suyu grisi gökyüzünü, karanlık çamları, sonu gelmeyen beyazı. Ben, Cherry ya da annem gibi değildim ama Morguewood’un lanetli olduğunu inkâr edemezdim. Sonsuza kadar lekelenmişti. Annem çok fazla gününü yanağını cama dayayarak geçirirdi. *Sen de hissediyorsun, değil mi?* diye sorardı bakışlarını ağaçların bittiği yere dikerek. *O orman bir mezarlık.*

O zamanlar bunu hiç hissetmemiştim ama artık hissediyordum.

Senin annen kayıp değil, diye vızıldıyordu düşüncelerim, annemin o habis görüntüsü hâlâ zihnimin içinde kazılıydı. *O öldü.*

Her zaman onu Clarkelardan kurtarabileceğini düşündün ama çoktan öldürdükleri birini nasıl kurtarabilirsin ki?

“Bunu yapmadılar,” dedim kendi kendime şarkı söyler gibi, sesimin ne kadar yüksek ya da çılgınca çıktığı umurumda değildi. “O ölmedi. Ölmedi, ölmedi. *Ölmedi.*”

Nefesim göğsümde tılandı. Artık yalnız değildim. Bunu, ağaçların arasından geçen silüeti görmeden önce hissetmiştim.

Seni de öldürmeye geldiler, diye mırıldandı o aynı berbat ses. Korkunç, geçici bir an için ona inandım.

Buraya gelmekten pişman olmak için sadece bir saniyem vardı. Ailesi ormandan çıkarıldığında babamın hissedeceği kederi hayal edebileceğim tek bir saniye.

Gölgeler odaklandı, silüet bir delikanlı hâline geldi. Yeşil gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana doğru koştu, hissettiğim korkunun on katını hissediyor gibi görünüyordu. Koyu kestane saçları darmadağınık hâldeydi.

Tüm korkum, tüm uyuşukluğum midemin içinde kıvrılıp döndü ve fokurdayarak keskin bir nefrete dönüştü. Elwood Clarke.

Karla birlikte kırılganlığımı da üzerimden silkeledim. Hiç kimse beni bu şekilde göremezdi. Özellikle de o. Neden buradaydı? Bu düşünce kısa bir süreliğine zihnimde belirip rüzgâr gibi hızla geçti. Neden hâlâ partide değildi?

“Ne oluyor?” dedim ters bir şekilde onun sesimdeki teklemeyi fark etmemesini umarak. Onun beni duymasını, bu gece ikinci kere bana bakmasını bekledim ama bunu yapmadı. Bakışları bulanıktı ve bir yere odaklanmıyordu, benim ardımda bir yere bakıyordu. Sesli bir şekilde nefes alıp veriyor, bacakları canını kurtarmak için hareket ediyordu.

Nefretim bir an için azalıp yerini kafa karışıklığına bıraktı.

Elwood neredeyse beni devirip üzerimden geçecekti ama aniden durdu. Yüzündeki dehşet gitti, yerini garip bir umut aldı. “W...Wil?”

“Kahrolası, ne istiyorsun?” diye homurdandım.

Sıçramasına baksanız onun üzerinde elektroşok tabancası kullandığımı düşünürdünüz. Her an bir şey üzerine atlayıp dişlerini boğazına geçirecekmiş gibi kendi etrafında dönüyordu. Tanrım. Doğrulup parmaklarımla bacaklarımı ovuşturdum. Ona bakıp, kaçırdığım her şeyi görmeye çalıştım. Derisi dallardan dolayı çizilmişti ve fazlasıyla titriyordu. Parmakları saf, yoğun bir kırmızıydı ve dudakları maviye dönmüştü.

Boğazımı temizleyip bilinçli bir şekilde bakışlarımı ondan kaçırdım. Annemin görüntüsü zihnimin içine kazınmıştı, sesimin seviyesini korumak için fazlasıyla uğraşmam gerekti. “Ben neden burada olduğumu biliyorum ama ya sen? Senin bahanen ne?”

Yeniden gölgelere doğru baktı, sonra sendeleyerek bana doğru gelip kolumu kavradı. “Bura...” Başını iki yana salladı. “Gitmemiz gerek.”

“Hiçbir yere gitmiyoruz.” Kolumu sertçe onun kavrayışından çekip kuşkuyla omzunun üzerinden arkaya doğru baktım. Hiçbir şey yoktu. Parlayan kırmızı gözler, bir bıçağın keskin parıltısı yoktu. Korkusu bulaşıcıydı, bunu hızla uzaklaştırmaya çalışmamdan sonra bile içime işliyordu. Belki de bunun nedeni derisinin üzerindeki kesiklerdi. Ama ona, beni titrerken görme tatminini yaşatmayacaktım.

“Anlamıyorsun.”

Kendimi toparlamaya çalıştım. Söylemesi kolaydı. Bedenim kas hafızası üzerine hareket ediyordu; hain kollarım ona sarılmak, hain yüzüm yumuşamak isteyip duruyordu. Tanrı’ya şükürler olsun ki güçlü bir iradem vardı.

“Haklısın,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından, “anlamıyorum.”

Öfke onda farklı bir şekil alıyordu. Benim öfkem sıkıttığım dişlerim ve titreyen yumruklarımınla kendini ortaya çıkarıyordu. Onunki ise sessiz bir canavardı, öfkeden çok çaresizliğe dayanıyordu. Tüm bedeni titredi, gözleri kocaman açılmıştı. “Lütfen. Daha sonra açıklayacağım. Ailem...” Ama cümlesini bitiremedi.

Bir ses geceyi böldü: Birkaç ayak ormanın içinde zorla ilerliyor, botları sertçe buzun üzerinde çatırdıyordu. Elwood’un bedeni katılaşp donarak buza döndü. Nefes bile almıyordu. Yüzünü buruşturdu, gözleri yerlerinden çıkacak gibiydi. Karanlık, uzaktaki yabancılara siper oluyordu ama attıkları her bir adım onları bize yaklaştırıyordu.

“Ailem,” dedi sesini çıkarmadan dudaklarını oynatarak.

Burada, ormanın gölgelerinin içinde, dünyanın daha ağır olduğunu hissediyordum. Akciğerlerimde kalan havayı da çekip almışlardı. Fenerler karanlığı şeritler hâlinde deliyordu. Işık omzumun arkasında, ağaç kabuğunun üzerinde mükemmel bir noktayı aydınlattı. Elwood’un herhangi bir şey söylemesi gerekmiyordu. Gitmemiz gerekiyordu.

Şaşkın bir şekilde başımla onayladım ve bedenim adrenalinle doldu. Kolumu kavradı ve bir sonraki ışık hüzmesi bulmadan önce beni göğsüne bastırdı. Tenim tenine değerken, bizi tavşanın asılı olduğu ağacın kanlı gövdesinin arkasına sakladı. Kırmızı kan dallardan damlıyor, başının üzerinde dehşet verici bir iz bırakıyordu. Kan damlası yanağından aşağı bir ter damlası gibi aktı. Yukarı kaldırdığım bakışlarım, cesedin parlak ve ıslak gözlerine takıldı.

Boğazını keserlerken herhangi bir şey hissedip hissetmediğini merak ettim. Bunu bilmek istemediğime karar verdim.

Zaman, yolda arabanın ezdiği yarı ölü bir hayvan için olduğu gibi geçiyordu, her saniye yavaş ve acı vericiydi, sonun gelmesini

beklerken sonsuzluğa hapsolmuş gibi. Bu şekilde, kalplerimiz birlikte atarak ışıkların kapanmasını ve ayak seslerinin yönünü değiştirmesini bekleyerek ne kadar durduğumuzu bilmiyordum.

Sonunda sarı ışık hüzmeleri başka bir yöne döndü, bunların yerini soğuk bir mavi aldı. Ayak sesleri tamamen kesildi, sessizlik daha da kötüydü. Nefes alış verişlerimi düzenlemek için bir elimle ağzımı kapattım, ağzımdan püsküren her bir nefesin fazlasıyla farkındaydım. Boş elimle Elwood'un elini buldum, parmaklarımızın birbirine dolanmasında nazik hiçbir şey yoktu.

Bir saniye. İki saniye.

Böylece ailesi geri çekildi. En son boğuk ayak sesleriyle birlikte Elwood karanlığa doğru baktı. Hareket etmeye devam etmesi için yutkunması, başıyla onaylaması ve elimi daha sıkı tutması gerekti.

Daha önce spor ayakkabılarımla oluşturduğum yol karla kaplanmıştı. Kar dizlerimize kadar geliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Dallardan kendimizi koruyarak ve rüzgârın her bir vuruşunun karşısında irkilerek hızla geri döndük. Buz serpintileri yüzüme sertçe vuruyordu. Uzaktaki moteli görmek için gözlerimin önündeki karları temizlemek zorunda kaldım. Bu çirkin bir bitiş çizgisiydi ama ona doğru hızla koşuyordum.

Dakikalar bulanıklaştı ve ormanın zemininden otoparkın asfaltına geçtiğimizi zar zor fark ettim. Sonra motelin kapısı, bir türbenin kapısı gibi hafifçe aralandı. Sarı ışıkların karşısında gözlerimi kısıtım. Işıkların varlığı hiç rahatlatıcı bir şey değildi. Sönük ve dengesizdi, sönmek üzere gibi görünüyorlardı. Kapılar arkamdan sertçe kapanırken sıcak beni sertçe vurdu.

“Tanrım.” Söyleyecek daha iyi bir şeyim olmadığı için nefes aldım. Bedenim sıcakla rahatlamıştı ama zihnimin rahatladığını düşünmüyordum.

“Saklanmam gerek,” dedi Elwood aniden, benden çok daha tetikteydi. “Kapının arkasına barikat kurabilir misin? Biz.

şey... o masayı kapının önüne itebiliriz.” Parmağını yüz kiloluk lobi masamıza doğru uzattı. Kesin olarak masayı hareket ettiremeyeceğimi biliyordum. Onun da hareket ettirebileceğinden şüpheliydim. Birlikte hareket ettiğimizde işe yaramaz bir ekip olurduk.

Yutkundum ve kelimelerin gelmesini bekledim. Sonra bir dakika daha sert bir şekilde konuşmak için bekledim. “Evet. Hayır. Bunu yapmıyoruz. Gerçekten yere düşecek gibi görünüyordun, bu yüzden ben de senin yere düşmediğinden emin olmam gerektiğini düşündüm. Senden ne kadar nefret etsem de eğer ölmene izin verirsem, şerif peşime düşer. Senin ailenin onun üzerinde ne kadar etkili olduğunu hepimiz biliyoruz. Ve işin bittiği anda, buradan defolup gitmen gerekiyor.”

“Hayır,” dedi, hayatım boyunca duyduğumdan daha çaresiz sesiyle. Başını iki yana salladı, teni her saniye biraz daha soluyordu. Tüberküloz olmuş gibi görünmeye başlamıştı. Ya da çoktan bir hayalet olmuş gibi. “Lütfen.”

Yere düşmeden önce söylediği son şey bu oldu. Daha şimdiden halının üzerinde biriken kar bir leke oluşturmuştu. Kirli gri buz, halının liflerinin içine işliyordu.

Bunu gördüğü zaman Cherry histeri nöbeti geçirecekti. Göğsüm ağrıdı. Cherry burada ne yapılması gerektiğini bilirdi. Etrafta kafası kesilmiş bir tavuk gibi koşturup durmazdı. Her şeyi hallederdi. Derin bir nefes aldım, o kadar sıkı ve derin bir nefes aldım ki verirken canım acıdı.

İlk çekmecedeki el değmemiş bir ilk yardım çantası vardı. Üzerindeki kalın toz örtüsünü süpürüp çantayı kolumun altına aldım.

Sanırım böyle olacaktı. Sağlık personeli gibi davranmak ve Tanrı’dan, Elwood’un bunun karşılığını bilgiyle vermesini istemek zorunda kalacaktım.

“Sana hiçbir şey borçlu değilim ama olsun. Tanrım. Sadece bu motelde ölme, tamam mı? Tanrı biliyor, seni taşıyamam. Eğer yapabilirsen bana yardım et. Seni odama götüreceğim... şimdilik.” Yanına eğilip dayanması için omzumu uzattım. Tereddütle omzuma tutundu. Tenimin üzerindeki parmakları buz gibiydi. Neredeyse ceset gibi. Sendeleyip sallanarak koridorda ilerledik.

Can sıkıcı beş dakikanın sonunda odama geldik. Tabelanın üzerinde 103 yazıyordu ama elime bir bıçak almış ve metalin üzerine ismimi kazımıştım: WIL.

Onu yan tarafa yaslayıp, homurdanarak ayağımla kapıyı açtım. Odamın içindeki hava küfle ağırlaşmıştı. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar grileşmiş, boya garip noktalar şeklinde soyulmuştu. Yanmış kırmızı halı ve zeytin yeşili kalın perdeler uyumsuzdu. Sadece yılın bu zamanında şenlikli olup geri kalanında çirkin olan bir kombinasyon.

Neyse ki odamda iki tane çift kişilik yatak vardı. Biri onun üzerinde kanayarak yatması, diğeri ise ilerleyen zamanlarda üzerine yığılıp ne yapacağımı düşünmem için. Tüm ıvır zıvırın arasından garip bir şekilde ilerledik. Kırık bir müzik seti, eski kullanılmaz kasetlerle dolu bir kutu ve geçmişe ait başka eşyalar.

Kullanmadığım yatağın üzerindeki çer çöpü, nezaket kuralları umurumda bile olmadan yere attım. Şu anda utanç duyacak zihinsel kapasiteye sahip değildim.

“Kalbini duyabiliyorum,” diye yorumda bulundu Elwood durduk yere, ben ona yaklaşırken.

“Böyle garip, saçma sapan şeyler söyleme.” Ona küçümseyerek baktım. “Kapa çenenini ve seni tedavi etmeme izin ver.”

Ağzımdan çıkan kelimeler ağır geliyordu. Hiçbir zaman bu şekilde olmamıştı. Bir kavga sırasında dizimin sıyrıldığı ya da eklemelerimin yaralandığı zamanları hatırlıyordum. Korkusuz doğam her ağacın en yüksek dalına çıkmamı istiyordu. Her seferin ardından Elwood’un hünerli parmakları imdadıma yetişirdi

Bana kızar ve üstüme titrer, kesiklerimi sargı beziyle sarar, yanağıma yara bandı yapıştırırdı.

Ama o eskidendi, bu ise şimdi.

Hissettiğim kadar gergin görünmediğimi umuyordum. Eğer dikiş atmak gerekiyorsa, ancak *Tanrı yardımcısı olsun* diyebiliyordum. Dededen kalma Tracfone telefonumla Google'da arayabileceğim bir şey değildi: "Wiki, artık görüşmediğim eski arkadaşımın hipotermiden ölmesine engel olup hayatını nasıl kurtarırım?"

Partinin ardından onunla karşılaşmamızın bu şekilde olacağını düşünmemiştim. Yeniden bir araya geldiğimizde, motelimizin yıkılmasının ardından yüzüne tokat atacağımı düşünüyordum. Ona bela okuyacağımı. Bir şeyler yapacağımı. Ama sanki camdan yapılmış gibi kırılğan olacağını ve ona hemşirelik yapacağımı düşünmemiştim.

Yürüyerek banyoya gittim, raftan bir havlu aldım. Musluktan akan su buz gibiydi. Suyun ısınmasını beklerken tereddütle aynadaki yansımama baktım. Saçlarım kardan kayganlaşmış, rimelim ağlamaktan bulaşmıştı. Siyah boya yanaklarımdan aşağı doğru akmıştı. Yüzümü temizledim.

Kendine gel, Wil, o ölmeyecek. Biraz soğuk ve bitkinlik onu öldürmeyecekti. Musluğu kapattım ve yeniden onun yanına döndüm.

Göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Bunu görmek öne doğru atılmam için yeterli oldu. Havluyu, kesilmiş yerlerinin üzerinden geçirdim. Boğazının alt kısmında bir kesik vardı ve kotunun yırtılmış dizinin altındaki kesikten hâlâ kan akıyordu.

Sıyrıkların çoğu yüzeyseldi ama birkaç tane ciddi, derin olan da vardı. Özellikle de yanağının üzerindeki. Parmaklarım yanağında gerekli olduğundan daha uzun süre kaldı. Ona dokunduğumda bir yabancıya dokunur gibi hissedeceğimi düşünmüştüm ama teni rahatsız edici bir şekilde tanıdıktı. Bunu yapabilsen

elimini ne kadar süre orada tutacağımı bilmiyordum ama onun boğazını temizlediğini duyduğum anda saniyeler olduğunu söyleyebilirdim. Lanet olsun, ne yaptığımı sanıyordum? İlk yardım çantasının içinde neler olduğuna bakarak kendimi meşgul ettim. Antiseptiğin bozulup bozulmadığından emin değildim ama son kullanım tarihine bakmakla uğraşmadım. Kapağını açtım ve yarasının üzerine değdirdiğim anda Elwood irkildi.

İlk yardım çantasıyla birlikte havluyu da yere attım. Havlu eskiden yumurta kabuğu gibi beyazdı ama artık toprak ve kanla kaplanmıştı. Yutkundum. “Al. Sana babamın kıyafetlerinden getireceğim. Büyük gelecek ama en azından... şey... Sadece o zamana kadar hayatta kal, tamam mı? Bunu yapabilir misin?”

Pencereye doğru baktı. Yüzü inanılmayacak kadar solmuştu. “Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Birkaç dakika içinde geri döneceğim. Güven bana, hâlâ bana bir açıklama borçlusun... tüm bunlar için.” Elimini salladım.

Bir an için bana karşı çıkmaya çalışacakmış gibi göründü. Sanki yalnız kalma düşüncesi dayanamayacağı kadar büyük bir yük gibi. Bu uzun sürmedi. Dudağını ısırды ve olabilecek en zayıf şekilde başıyla onayladı. “Tamam.”

“Hemen döneceğim,” diye mırıldandım. “Bu arada, eşyalarımın hiçbirine bakma ya da dokunma.”

Kapı gıcırdayarak arkamdan kapandı ve ben de kendimi olacıklara hazırladım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELWOOD

Soğuk, kemiklerimin etrafında kıvrılıyordu.

Kaburgalarımın yerinde buz parçaları varmış ve nefesim dışarı çıktığında donmuş çam iğnelerinden oluşuyormuş gibi hissediyordum. Wil'in yorganının altında kıvrılıp döndüm ama hiçbir şey bu duyguyu geçiremeyecekti. Soğuk, âdeta açgözlü pençelerini tenime geçiriyordu.

Ormanda üşümemiştım, en azından koşarken. Hiçbir zaman atletik biri olmamıştım, kollarımın ve bacaklarımın ikiye ayrılacak kadar narin ince dallar gibi olduğunu hissederdım ama ormanda deli gibi koşmuştım. Elimden geldiği kadar hızlı koşmuştım.

İçimde, korkudan da soğuktan da daha güçlü acı bir tohum büyüyordu. Annem ve babam... tam olarak ne yapacaklardı? Beni öldürecekler miydi? Ne duyduğumu biliyordum ama o anın ötesindeyken, her şey kurgu gibi geliyordu.

Tek bildiğim, kurgu olmadığıydı.

Ağaçların arasındaki derinliklerde bir yerde ailem hâlâ beni arıyordu. Wil içinde bulunduğum tehlikeyi bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Wilhelmina.

İçimde başka bir duygu harekete geçti. Öfke değildi, korku değildi ama partideyken hissettiğim aynı suçluluk duygusuydu. Bu çok uzun zaman önceymiş gibi hissediyordum ama odasındaki saatin parlayan kırmızı rakamları henüz üzerinden sadece iki saat geçtiğini gösteriyordu.

Daha önce onun odasına hiç gelmemiştim.

Eşyalarla o kadar sıkış tıkiştı ki neredeyse nefes alacak yer bile yoktu. Her şeyin üzerinde bir toz katmanı vardı. Altımdaki karışık desenli yorgan pis ve eskiydi. Köşelerde örümcek ağları vardı ve oda sigara dumanı kokuyordu.

Benim odam ise bembeyazdı ve kelebeklerimin çerçevelerinden başka çok az kişisel dokunuş vardı. Tüm gömleklerim ve pantolonlarım, kırıxıklıklarından arındırılmak için ütölenmiş bir hâlde, çekmecelere düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Burada, Wil'in kıyafetleri her yere tikiştirilmişti. Bazıları yerdeydi, bazıları da rastgele bir şekilde çekmecelere tikiilmişti.

Yataktan kalkarken kemiklerimde hissettiğim ağrıyla mücadele ettim. Wil haklıydı. Üzerimdeki bu kıyafetleri değiştirmem gerekiyordu. Ama önce bir duş almayı hak etmiştim. Gerçek bir duş.

İleri doğru attığım her adım bir mücadeleydi. *Uyu*, diyordu kemiklerim, *yatağa geri dön ve uyu*. Onları dinlemeyi reddettim.

Bacaklarım artık beni taşıyamayacak kadar güçsüz değildi. Aslında, yeni, garip bir enerji beni ileri götürüyordu.

Eşyalarımına bakma. Eşyalarımına dokunma. Wil'in sesi zihnimin içinde uğulduyordu. Zorlukla yataktan banyoya giderken, garip bir şekilde onun eşyalarının etrafında dans eder gibi ilerledim.

Banyonun kapısı paslı bir gıcırtyla açıldı. Işıkların titreyip yanması birkaç saniye sürdü ama açıldığında çığlıgımı bastırmak zorunda kaldım. Banyo, yatak odasıyla karşılaştırılmazdı bile. Çekmeceler açıktı, tezgâhın üzerinde yığınlarca çöp vardı. Yarım şampuan şişeleri yapış yapış zeminde üzerinde ters çevrilmişti. Raflar, içlerine tıka basa doldurulan malzemelerin ağırlığından dolayı bel vermişti. Etrafta saç fırçaları, taraklar, bigudiler ve fazlasıyla dolu bir çöp kovası vardı.

Bunların hepsini iterek ilerledim ve raftan temiz olduğunu umduğum bir havlu aldım. Kirli çamaşırlarının bir kısmı da yatak odasından buraya gelmişti. Birbirine uymayan çoraplar ve şüpheli bir şekilde yılan benzeyen bir kemer vardı.

Duşun zemininde küfe benzeyen rahatsız edici bir pas izi vardı ama yine de kendimi içeri girmeye zorladım. Suyu en sığa getirdim ama musluğun aklında başka fikirler vardı. Buz gibi su duş başlığından akmaya başladı. Su, geriye doğru bir adım atmama neden olacak kadar soğuktu. Tamamen takılıp düşmemek için fayansı kavradım. Bir başka şarılıyla birlikte su yavaş yavaş acı verici olmaktan, dayanılabilir seviyeye geldi. Suyun sıcaklığı en sonunda istediğim dereceye geldiğinde çoktan titremeye başlamıştım.

Tenimin üzerinde hissettiğim yanma hissi mucizeviydi. Suyun saçlarımdan ve alnımdan akıp yere düşmesine izin verdim. Bu mutluluk çok uzun sürmedi.

Hayatım bitmişti.

Bu farkındalık beni vurdu. Yeniden eve gidemezdim. Her şey değişmişti. Bu kasabadan ayrılmam gerekiyordu. Babam bunu kendi ağzıyla söylemişti. Bir daha gizlice kaçarsam gazabını görecektim. Artık gittiğimi bildiği için geri sayım başlamıştı. Son nefesime doğru saniyeler geçiyordu: babamın vaazındaki tavşan olmama doğru.

Tırnaklarımın altındaki kan, kırmızıdan siyaha dönmüştü. Babam eliyle omzumu kavramıştı, tüm kilise cemaatinin görmesi için yüzü parlıyordu. Geçici bir an için, benimle gurur duyuyor olabileceğini düşünmüştüm.

Onu sevmiyorum, demişti. Tereddüt etmeden. *Elwood sadece amaca götüren bir araç.*

Kirli yere çöktüm ve yaralanmış dizlerime tutundum. Üzerime yağan su yakıcı sıcaktan buz gibi soğuğa dönmüştü. Yarnaklarımdan akan yaşlar pürüzsüzce suyla karışıyor, birbirine geçiyordu. Sırtıma buzlar yağarken orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum. Zorla kalkıp, elimi musluğa götürüp suyu kapatana kadar sonsuz bir süre geçmiş gibiydi.

Hava bedenime değdiği anda donmayı bekliyordum ama tüm bedenim yanıyordu.

Keskin bir migren ağrısı kafatasımı deliyordu. Şakaklarımdan içeri iki bıçak giriyormuş gibi hissediyordum. Şakaklarıma masaj yaptım ama hiçbir şey bunu geçirmek için yeterli değildi. Annem ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Evde, en küçük bir rahatsızlığı bile geçirmeye yetecek büyük bir ilaç deposu vardı. Wil'de de bir şeyler olması gerekiyordu, öyle değil mi?

İlaç dolabının kapısını açtım ama dolabın içinde unutulmuş taraklar, tel tokalar ve bir şişe süresi dolmuş melatoninden başka bir şey yoktu. Kapağı kapattım ve geriye doğru sendeledim.

Aynada garip bir yansıma vardı. Kendimi görüyordum, kasatıydım ve donmuş durumdaydım, bedenim beton kadar ağırdı ve gözlerim kocaman açılmıştı. Her hareket ettiğimde hissettiğim acı artıyordu, giderek büyüyor ve büyüyordu. Ta ki kendimi bayılmak üzere hissedene kadar. Kaburgalarıma kanatlar çarpıyordu. Bunun çıkardığı ses kafatasıma kadar gidiyor, bir ağustos böceği düşünmemi engelliyordu.

Aynadaki yansımam aniden aydınlandı ve bulanıklaştı. Hipnoz sırasında sallanan bir saat gibi gidip geliyordu. Baş döndürücü bir an için görüntü netleşti ve burun kemiğimin üzerinde kalkmış bir deri parçası olduğunu fark ettim. Aynayı buğulaştıracak kadar yaklaştım ve deriyi çektim. Deri soyuldukça soyuluyordu. Parça parça kendimi söküyordum.

Renkler dönüyor ve tenimden akıyor, yerlerini buğulu ve canlı bir yeşil alıyordu. Kafatasım çatlıyor, zaten sivri olan çenem uzayarak iki uçlu kıskaçlara dönüşüyordu. Gözlerim yuvalarından çıkıyor, büyüyüp dışarı çıkarak iki mürekkep kadar siyah gözbebeğine dönüyordu.

Bu gerçek değildi. Bu yeniden oluyor olamazdı. İlk olarak tuvaletteki güve ve şimdi de *bu*.

Odanın tamamı düşüncelerimle birlikte dönüşüyordu, duvar kâğıtları köpürüyor ve soyuluyor, böcekler -kıvranan larvalar, gri kalın solucanlar, tüyle kaplı tarantulalar- içten dışarı doğru kaçıyordu. Tamamen kıvranan, vızıldayan böceklerle dolu bir bahçe.

Çığlık attım, çenem boğazımı kesen bir bıçak kadar yırtıcı bir şekilde feryat etmek için açılmıştı. Sesim bir insandan çıkıyormuş gibi bile gelmiyordu. Sesim yükseliyordu. Islak bir dilin ve birbirine çarpan dişlerin çıkardığı sestten başka bir şey hâline gelmeyene kadar yüksek ve sertti. İnsanlığım yavaşça parçalandı. Tek yaptığım şey çok yüksek sesle bağırmaktı. Uzun çimler içinde saklanan bir böcek gibi ciyaklıyordum.

Düştüm. Zemin böceklerle kaynıyordu ve fayanslar pisliği içeri almak için kırılıyordu. Kıpırdanan hamam böcekleri ve karıncalar, kalın siyah yığınlar hâlinde yukarı çıkıyordu. Bu görüntü, kapının sertçe kapanmasıyla sonlandı.

“Neler oluyor?” diye sordu Wil. Bana bakmasını istemiyordum. Beni bu şekilde...

“Dostum, sen iyi misin? Çıglıklar duydum.” Gözleri, düzleşmiş saçlarıma takıldı ve yanakları kızararak arkasına döndü.

Elimi çene çizgimin üzerinde gezdirdim ve cildimin altında saklanmış herhangi korkunç bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Oda da normal hâline geri dönmüştü. Duvar kâğıdı yeniden duvara yapışmıştı ve altımdaki fayanslar kirli olsa da oldukça sağlam durumdaydı. Etrafımda dönüp aynadaki yansımamı inceledim. Olağan dışı hiçbir şey görmüyordum. Artık dışarı çıkmış, pörtlek gözler ya da sivri kısıkaçlar yoktu.

Her şey eskiden olduğu gibiydi. Aynı geçen seferde olduğu gibi. “B... ben üzgünüm. Ben düşündüm ki...”

“Düşündün mü?” diye cevap verdi ama ben sadece başımı iki yana salladım. “Ne? Dünyanın sonuna geldiğini mi düşündün?”

Evet.

“H... hiçbir şey,” diye ısrar ettim ve kendi sesimin tonuna şaşırdım. Fazlasıyla insansı geliyordu. “B... ben bilmiyorum.”

Wil alnını kırıştırdı. Bir an için yüz ifadesinde garip bir şey belirdi ama tıpkı gördüğüm görüntü gibi bu ifade de geldiği gibi yok oldu. “Tanrım, Clarke. Hipotermi yaşarken duş almaman gerekiyor... Her neyse. Al, sana babamın kıyafetlerinden getirdim. Tanrı aşkına, üzerine bir şeyler giy.”

Bana birkaç kıyafet uzattı ve ben de bedenimde kalan son enerjiyi giyinmek için kullandım. Üzerime bana fazlasıyla büyük gelen eşofman altını geçirdim ve kollarımı yukarı kaldırarak ön tarafında Bass Pro Shops amblemi olan kapüşonlu üstü giydim. “T... teşekkür ederim.”

Onun arkasından odaya gitmeye çalıştım ama bacaklarım çok güçsüz kalmıştı. Zar zor bacaklarımın bana ait olduğunu hissediyordum. Sol ayak, sağ ayak, sol...

Yüzüstü yere düştüm. Acı, şiddetli ve kısa bir patlama şeklinde bana çarptı. Yüzümü buruşturup, burnumu kapatıp nabız gibi atan sıcaklığa karşı tısladım.

“Dostum, senin bugün neyin var? Normalden daha garipsin. Hâlâ sarhoş musun?” Bana yaklaştı, çok fazla yaklaştı ve burnunu alkol arayan bir tazi gibi buruşturdu.

Yüzü yüzümden birkaç santim uzaktayken daha önce fark etmediğim her şeyi yakaladım. Rimeli topaklanmış, kirpikleri garip yerlerde bir araya toplanmıştı; yanağında minik bir ben çıkmış, bir başkası çenesinin üzerinde belirmeye başlamıştı. Keskin dişlerinin birkaç tanesi içeri doğru eğilmişti. Bunlar çekici olmaması gereken şeylerdi ama çekiciydi.

“Hayır, sarhoş olduğumu sanmıyorum.” Başımı iki yana salladım ve parmaklarımın ne kadar normal göründüğüne şaşırdım. “Ama bir şeyler yolunda değil. Gerçekten ama gerçekten yolunda değil.”

Wil sıkıca tutana kadar dizimin titrediğinin farkında değildim. “Anlat bana.” Bu artık bir soru değil, bir talepti.

Ağzım dayanılamayacak kadar kurumuştur. Ağzımda hissettiğim tek tat, acı bir kan tadıydı. “Bir böceğe dönüştüm,” diye itiraf ettim. “En azından dönüştüğümü düşündüm ama geri döndüm.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Partide bir şeyler aldın, değil mi?”

“Hayır! B... ben bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama söylediğim şey oldu, yemin ederim. Uyuşturucu almadım. Bu ilk kez olmuyor. Partide kustum, Wil.”

Bu sessizliğini böldü. “Fıçıdan içersen böyle olur,” diye iğneli bir şekilde cevap verdi, pis zeminden kalkmam için bana elini uzatarak.

Uzattığı elini tutarken yeniden çaresizce başımı iki yana salladım. “Hayır, öyle değil. Kusarken ağzımdan bir güve çıktı.”

Söylemeyi planladığı her neyse dudaklarında kaldı ve ağzını sımsıkı kapattı. “Ve şimdi de senin banyonda... tenimin soyulduğunu ve...” Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu, bu yüzden ellerimi kıskaç gibi hareket ettirdim.

“Orada dur bakalım, harika çocuk.” Wil derin bir nefes aldı ve başıyla, bana yatağa oturup çenemi kapatmamı işaret etti. “Sen halüsinasyon mu görüyorsun yoksa uyuşturucu etkisinde misin, bilmiyorum ama banyomda peygamber böceğine dönüşmediğine yemin edebilirim.” Yanımdaki sehpanın üzerine bir kupa koydu. “Al, bunu iç ve ayılıp kendine gel. Sana içecek sıcak bir şeyler hazırlamam gerektiğini düşündüm. Kahve olduğu için üzgünüm. Senin kahveden nefret ettiğini biliyorum ama elimizde olan tek şey bu. Son şekerimizi de içine kattım. Rica ederim.”

Kupayı ellerimin arasında kavradım ve sıcaklığı karşısında titredim.

İlk yudum ölümcüldü ama buna dayandım. Babam her sabah bir fincan kahve içerdi.

Bir kere benim de bir yudum almama izin vermişti. Daha en başta o yudumu içmek için bile tüm dikkatimi toplamam gerekmişti. Yüzümde beliren ekşi ifadeyi küçümsemiş ve fincanı elimden alıp büyük bir yudum almıştı. “Kahvenin tadını krema ve şekerle yumuşatabilirsin ama bu, onu olmadığı bir şey hâline getirir. Seni silkeleyip uyandırması için sert olması gerekir.” O zaman babam fincanın içine yüzünü buruşturup bakmıştı. “Sevmen gerekmiyor, sadece içmen gerekiyor.”

Acı sıvıdan bir yudum aldım.

Wil, yatakta yanıma oturdu. Mürekkep siyahı saçları omuzlarına geliyordu. Biz daha küçükken, onunla tanıştığım zamanlarda saçları beline geliyordu. Saçlarını sıkıca örerd ve saçlarının arasına takılan ince dalları ve yaprakları ayıklamak da çoğunlukla benim sorumluluğumda olurdu.

Hâlâ saçlarının parmaklarımın arasına dolanmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. Yutkundum.

Her iki kulağında da bir düzine çivi ve halka şeklinde küpe vardı. Geçen sene sadece üç tane vardı. Bunu biliyordum.

Artık onu tanıımıyorsun. O başka biri hâline gelmiş. Yüzündeki alaycı küçümseme ifadesinden önce, yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu hatırlıyordum. İki yanağında da minik gamzeleri vardı. Kahkahasını hatırlıyordum; yumuşak, melodik ve onun gibi sert birinden bekleyeceğiniz her şeyle tezattı.

Yüzünü astığında kahverengi gözleri kısıldı.

“Tamam, bana gerçekten neler olduğunu anlatabilir misin? Şu... şey... *böcek* olayından başka, ailede neler oluyor?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum.”

“Neden senin gibi bir süt kuzusu evden kaçır?” Sesi ormandaki dallar kadar keskindi. Belki kan da akıtırdı.

Bunu itiraf etmeyi kendime yediremiyordum. En azından yüksek sesle.

Aramızdaki sessizlik onun küfretmesi için yeterliydi. “Zamanımı boşa harcadığın için senden fazladan ücret alacağım.”

“Ücret mi?” diye tekrarlardım.

“Evet, Elwood. Ücret. Bir bedeli olmadan zamanımı boşa harcayamazsın. Tabii ki, bu lüks süitin oda hizmetini de...” Eliyle yanımda duran ve içinden buharlar çıkan kabı işaret etti. “Acil bakımı da dâhil etmek zorunda kalacağım.”

Burası mı? Lüks süit mi?

“Param yok,” diye ağızımdan kaçırdım ve hayatımda ilk kez bu doğruydı. Ebeveynlerim olmadan, tek başımaydım. Param yoktu. Eşyam yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Midemde büyüyen korkudan başka hiçbir şeyim yoktu.

“Tabii ki var, Clarke.” Soyadımı sanki acı bir hakaretmiş gibi söylemişti. “Ailenin bizim motelimizi satın alacak ve eğlenmek için yıkacak kadar parası var.”

Hiçbir zaman bana Clarke denmesinden hoşlanmamıştım. Bu isim bana uymuyordu. Bu kadar küçük biri için fazla büyüktü. Yutkunduğumda ağzımda kan tadı hissettim. “Tamam. Haklısın. Evden kaçtım.” İşte. Söylemiştim. Havada şekillenen kelimelerimin parmaklarını boğazıma geçirip beni boğmasından korktum. Bu kelimelerde kesinlik vardı. Geri alabileceğim ya da düzeltebileceğim bir şey değildi. Evden kaçmıştım ve artık bu günah tenimin üzerine damgalanacaktı.

“Babam beni yakaladı. Hayatımda bir kere gizlice dışarı çıktım, onda da beni yakaladı. Beni yakaladı ve...” Öfkesi korku gibi saçılarak bana doğru yürüdü, sevdiğim her şeyi paramparça ederken ağzından çıkan hırıltıyla dudakları gerilmişti. “Kilise cemaatinin geri kalanını çağırdı. Benim hiçbir önemim yokmuş gibi benden bahsediyorlardı... Üzgünüm. Bilmiyorum. Şerif Vrees de oradaydı, babam beni sevmediğini söyledi ve...” Sesim çatlıyor, ergenlikte olduğu gibi pürüzlü çıkıyordu.

Sessizlik, nehrin üzerinde beliren sis gibi yayılıyordu. Ağır, kalın ve boyun eğmez bir şekilde üzerimizde asılı duruyordu. “Ne?” diye sordu Wil nefes nefese.

“Prudence doğum yapmadan önce bir daha kaçmadığımdan emin olmaktan bahsediyorlardı.” Hıçkırdım ve yorganın altında daha da derine gömüldüm. “Wil... Yemin ederim babamın sizin yerinizi satın aldığını bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. İnan bana.”

Sessiz, donuk ay ışığı odaya yayılıyordu. Ama zaten ancak bu kadarını yapabiliirdi. “Prudence? Vrees’in karısı mı?”

“Evet.” İçime kuvvetli bir nefes çektim ve göğsümün kabarıp şiştiğini hissettim. “Benim ölmemi istiyorlar. Benden bir şey

kesip bebeğin içine yerleştirmekten bahsettiler ve... üzgünüm, bu kadarı çok fazla.”

“Bu çok belliydi,” diye fısıldadı Wil, bu kadar yumuşak olmak hiç ona göre değildi. “Adem’in Bahçesi berbat bir tarikat. Ve Vrees ile geçirdiğim bunca zaman boyunca onun beceriksiz olduğunu ya da rüşvet aldığını düşündüm ama hiçbir zaman onun da karısıyla birlikte bu işin içinde olduğu aklıma gelmedi. Lanet olsun, Elwood, *Vrees de bu işin içinde!* Bu büyük bir şey. Bu inanılmaz derecede büyük bir şey.”

Dışarıda kar hızla yağmaya devam ediyordu. Wil’in söylediği kelimeler, pencere camının dışında hızla esen rüzgâr kadar soğuk bir şekilde çıplak tenimi kamçılardı. Babam, soğuğun her zaman insanı olabilecek en kötü şekillerde canlı hissettirdiğini söylerdi. İçinizde bir enerji kıvılcımı yakar, sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz bir çaresizliği ortaya çıkarırdı. Soğuk, size gerçekten kim olduğunuzu gösterirdi.

Bunun benimle ilgili anlattığı şeyden korkuyordum. “Annemle ilgili herhangi bir şey söylediler mi?”

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Herhangi bir şey duymadım.” Tırnaklarımı kolumun etine geçirip acının rahatlatıcı canlılığını hissettim. Canlıydım. Çok ama çok canlıydım.

Perdelerin ötesinde, orman sinsice yaklaşıyordu. Kendi arasında mırıldanıp uğulduyordu. Söylediğim kelimeleri kiliseye taşıyacaklarından korkuyordum. Söylediğim her bir kelimeyi geri almak istiyordum.

Bedenimin kapladığı yeri küçülttüm ve kollarımı dizlerime sardım.

Kenardan gördüğüm kadarıyla Wil’in gözleri ateş almış gibi parlıyordu ama ona bakmak için dönmedim. Bunu yapamazdım.

“Sana yardım edeceğim,” dedi, ses tonu değişmişti. “Ebeveynlerinin seni bulmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum.

Sen bana ailenin kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmam ve annemi bulmamda yardım edeceksin, ben de seni ihtiyacın olduğu sürece saklayacağım. Ücret istemeden ya da her neyse. Sonra ebeveynlerin üzerlerine turuncu hapisane kıyafetleri giydiklerinde, ikimiz de mutlu olacağız.”

İhanet, tenimin üzerindeki yara izi gibiydi. Ebeveynlerimin çatısı altında Wil’in ismini dile getirme hatasını yaptığım zamanlardan kalan izlerdi. “Ailemi suçlu çıkaramam.”

Tam olarak ondan beklediğim gibi, fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Seni öldüreceklerini söyledin.” Onun ağzından çıktığında her şey siyah ve beyaz kadar net görünüyordu ama zihnimin içinde kar kadar karışıktı, doğru ve yanlış birbirinden ayırt edilemeyen bir bulanıklık gibiydi.

“Daha önce hiç anne babama karşı gelmedim.”

“Her şeyin bir ilki vardır, öyle değil mi?” Hiç tereddüt etmiyordu. “Ayrıca burada pek fazla seçim şansın yok, var mı?”

Bundan nefret ediyordum ama haklıydı. Eğer bir seçim şansım olsaydı, evden kaçmazdım ve buraya geldiğimde bir yatağın içine sığınıp her şeyin bitmesi için dua etmezdim.

Evim, boğazıma dayanmış bir bıçak ve parçalanmış, yırtılmış kanatlardan oluşan bir koleksiyondan ibaretti. “Tamam.” Bu küçük kelimenin ağırlığı, her şeyden daha fazlaydı. “Sana yardım edeceğim.”

Günahkar yolum çimento ile kaplanmış bir hâlde kendimi yatağa bıraktım.

Yatak ağırlığının altında inledi. Şiltenin beni tamamen yutmasını ve uzaklara götürmesini diledim. Tahta kurusu olup olmadığını görmek için köşesini kaldırmamıştım ama yeniden kalkamayacak kadar bitkindim. Belki yarın odaya çekidüzen vermesine yardım ederdim. Belki kendi akıl sağlığımı korumak için bu yeri baştan aşağı temizlerdim. Ya da belki de dehşet beni tamamen ele geçirirdi ve hiçbir şey yapamayabilirdim.

“O zaman anlaştık.” Wil’in gözleri tavandaki parçalara kilitlenmişti. Sanki yıldızlara bakıyor, parmaklarımızla takımyıldızlarını takip ediyor gibiydik. Üzerimizde yapboz parçalarından oluşan evren duruyor, hafif parlak yeşil bir ışık yayıyordu.

“Hâlâ uzayı seviyorsun, ha?” diye mırıldandım kendi dikka-timi dağıtmak için.

“Bu konuda senin böceklerle olduğun kadar takıntılı değilim ama... buradan olabildiğince uzaklaşmakla ilgili çekici bir şeyler var,” diye mırıldandı Wil, Büyük Ayı şeklini parmağıyla takip ederek. “Eğer annem olmasaydı, bu aptal kasabadan giderdim. Bir otobüs bileti alır, beni nereye götürürse oraya gider ve asla geri dönmezdim.” Burnunu çekip, uzaklara baktı. “Annem bunu benim için yaptı. Tüm yıldızları yerine koyup işi bitirmek çok kolay olurdu ama yıldızları benim için takımyıldızlar hâlinde dizdi.”

“Annen seni çok seviyordu.” Kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülmüştü. Örgü desenli tavana bakarken gözyaşlarımdan yüzümden akmasını engellemeye çalışıyordum. Burada kaç tane kayalifi olduğunu merak ettim. Etrafımdaki duvarlarda kurşunlu boya olup olmadığını merak ettim. “Lucas’ın evinde söylediklerimi söylememeliydim.”

Wil sessizdi, sadece göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor, kalbi atıyordu.

“Lütfen ondan bahsederken geçmiş zaman kipi kullanma.”

Üzgün olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama bir bakışla beni susturdu. “Bu konuda yorumda bulunmana gerek yok, Elwood. Daha şimdiden *üzgünüm* diyenlerden oluşan bir koleksiyonum var.” Yüz ifadesi sertti. “Eğer birine başından geçenleri anlatsaydın, *üzgünüm* sözü yardımcı olur muydu?”

Koleksiyonun paramparça olduğu için üzgünüm. Ailen seni sevmediği için üzgünüm.

Seni yakaladıklarında başına gelecekler için üzgünüm. “Haklısın, üz... çenemi kapatacağım.”

“Aynı hafta içinde herkesi kaybettim. Annemi, olabilecek her anlamda babamı ve seni.”

“Başka bir seçeneğim yoktu.” Sesimde beni de şaşırtan bir çaresizlik vardı. “Ailemi suçladın.”

“Ve şimdi kendine bir bak. Buradasın.” Bu kelimeyi tükürür gibi söylemişti ve sesi hiç duymadığım kadar acımasızca çıkıyordu. Ya da belki de acımasız olan gerçektir. “Eğer bunu yapmak zorunda olmasam o köprüyü yakar mıydım?” Artık sesi çatlıyordu.

“Beni bir seçim yapmak zorunda bıraktın.”

“Ve sen de seçimini yaptın,” dedi sesi zayıflarken, hızla yüzündeki gözyaşlarını siliyordu. “Tanrım, senden nefret ediyorum.” Dışarıdaki rüzgâr daha hızlı esiyor, cama vuruyordu.

Bu dört kelimeye sıkışmış o kadar fazla zehir vardı ki, kendisi bile irkildi. Her bir kelime bir kurşun gibi çarpıp göğsümün derinlerine saplanmıştı. Bunun ardından söylenecek bir şey yoktu. Söylemek istesem bile çok fazla acı hissediyordum. Tüm bu süre boyunca kendimi avutmuştum. İçimde derinlerde bir yerde her zaman için onun benden nefret ettiğini biliyordum ama ondan uzak kalırsam, benden nefret etmiyormuş gibi davranabilirdim. Bir gün her şeyin yeniden iyi olacağına kendimi inandırabilirdim.

Gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışmaktan bitkin düşen göz kapaklarım ağırlaştı. Yorganın, beni ağırlığının altında hapsedecek bir tabut kapağı olduğunu hissediyordum. Neyse ki uyuduğum zaman hiçbir şey görmüyordum.

Karanlığa minnettardım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

WIL

Güneşin yayılan ışıkları ve kuş cıvıltılarıyla uyanmadım. Elwood'un aklını yitirmek üzere olmasıyla uyandım.

Dimdik oturmuştu, göğsü sesli nefes alış verişiyle inip kalkıyordu. Ona verdiğim gömlek ter yüzünden bedenine yapışmıştı. Terlerin bir kısmı yüzünün yanından damlıyor, çimenlerin üzerindeki çiy gibi üzerine yapışıyordu. Yatağının başı benimkiyle yarışır hâle gelmişti.

"Hepsi gerçektir," dedi nefes nefese.

"Sana da günaydın," diye homurdandım ona doğru isteksiz bir bakış atarak.

Çılgına dönmüşken bile düzgün görünüyordu. Kirpikleri tuhaf bir şekilde uzundu ve daha önce hiç sivilcesi olduğunu görmemiştim. Belki de annesi Accutane* kullanırken ona hamile kalmıştı. Burnunun kavisini ve çenesinin kıvrımını izledim.

Onunla tanıştığımda, kulakları yüzüne göre fazla büyüktü ve kolları da bedenine göre komik derecede uzundu. Büyümekte

* Accutane, sivilce karşıtı ilaç.

olan küçük bir köpek yavrusu gibiydi. Geçen son yıl ikimizi de değiştirmişti. O daha yakışıklı olurken, ben giderek daha çirkinleşmiştim. Saçım... Evet, saçım. Tenimin son zamanlarda bozulduğunu söyleyemezdim çünkü hiçbir zaman pürüzsüz bir cildim olmamıştı. Stres zihnimde ve yağ bezlerimde yer edinmişti.

Siyah perçemlerim de cabasıydı. Berbat bir durumdaydım.

Bedenimi bir ürperti kapladı ve öfkemi pencereden gelen ağır hava akımına yönlendirdim. Her kış, bunu yapışkan bantlarla kapatmaya çalışırdım. Ben elinden her iş gelen bir işçi değildim ve bir şeyleri tamir etmeyi bilmiyordum ama yapışkan bantları bilirdim. Maalesef ki, benekli desenli yapışkan bant bugün hiçbir işe yaramıyordu. Muhtemelen çıplak kollarımın üzeri bir süre devamlı diken diken olacaktı.

Ayaklarımı yataktan aşağı indirdim ve yerdeki kırıxık kapüşonluyu aldım. Temizlik testini geçmiş gibi görünüyordu, bu yüzden ben de dişimi sıktım ve onu üzerime geçirdim. Üzerinde PLANET HOLYWOOD-ORLANDO yazıyordu.

Spoiler: Planet Hollywood Orlando'ya hiç gitmemiştim. Ama Goodwill'den biri gitmişti.

“Babam beni öldürecek,” diye inledi Elwood dizlerine doğru. Durumu abartıyordu ama gerçekten çok da uzak düşünmediğini anlaması uzun sürmedi. Babası gerçekten onu öldürebilirdi.

Ama ben bunu düşünemezdim çünkü bu, inanmak istemediğim bir başka korkuyu besliyordu: annemin bir yerde tutsak ve beni bekliyor olması yerine uzun zamandır ölü olduğuna dair korkuyu. Her zaman içimde içgüdülerimin çok da yanlış olmadığıyla ilgili boğucu, rahatsız edici bir endişe olmuştu. Devamlı olarak ormana ve etrafımdaki dünyaya bakmış ve bir bağlantıya tutunmaya çalışmışım. *Buradayım. Hayattayım.* Ama hiçbir zaman bir şey bulamamıştım. Aramızdaki çizgi o kadar gergin, aşınmış ve yıpranmış bir hâle gelmişti ki tamamen kopmuş olsaydı bunu fark eder miydim?

Şu an bu düşünceyi zorla zihnimden uzaklaştırdım çünkü bu yutamayacağım kadar büyük bir gerçektir.

“Baban bu şansı elde edemeyecek,” dedim ve bunda ciddiydim. “O adamdan bu evrende herkesten daha çok nefret ettiğimi unutuyorsun. Memnuniyetle senin adına onunla savaşırım.”

Ve her ne kadar sinir bozucu ve berbat olsa da Elwood’a ihtiyacım vardı. Cherry’nin söylediği kelimeler zihnimde devamlı dönüyordu. Yeteri kadar kanıt ve bir şahitle, bunu halledebilirdim. Annemin kaybi çözüldü. Motel, kurtulurdu. Clarkelar ve Şerif Vrees hayatlarının geri kalanı boyunca parmaklıklar ardında olurdu.

Elwood gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Gözleri rahatsız edici bir şekilde yeşildi. İçgüdüsel olarak bakışlarımı kaçırdım.

“Bunu nasıl yapacağımızı bulmadan önce kahvaltıda ne yiyeceğimizi bulalım,” diye önerdim. Cevap vermedi, stresten derisini kazımakla meşguldü. Bunu birinci sınıfta da yapardı. O zamanlar da ne zaman fazla gergin olsa, derisini tırnaklarıyla kanayana kadar kaşırdı. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzeldi. Genel olarak kafayı yemiş gibi görünüyordu, bu yüzden peşimden mutfağa gelmesi fikrinden vazgeçtim.

“Gidip bir şeyler alacağım. Sanırım sen burada kalırsın. Eğer baban yatağın altından fırlarsa, geri gelip ona haddini bildiririm.”

Babam, sadece Hz. İsa’nın yapabileceği mucizevi bir başarıyla, sabahın köründe, yani öğleden sonra saat birde uyandı. Daha doğrusu yarı uyanıktı. Mutfak masasının üzerinde yarı ölü bir hâldeydi ama zaten son zamanlardaki *görünüüşü* buydu. Saçları dağınık ve kabarıktı. Üzerinde on yaşındayken ona *aldığım* sabahlık vardı. Aslında annem almıştı ama üzerindeki kartı benim imzalamama izin vermişti. Babamın bakışları belli bir yere

bakmıyordu ve bulanıktı, nefesi leş gibi viski kokuyordu. Bu yeni bir şey değildi. Bu kokuyu, evden çıkmadan sıkılan parfüm gibi üzerinde taşıyordu. Özel üretim Viski ve Çöp kokusu.

Boğazımdan bir ses çıkardım. Benden bir günaydın almaya-caktı, oflamamı duyacaktı. “Üzgün olduğumu biliyorum, Minnie,” diye söylendi ben doğruca yanından geçip kahve makinesine giderken. Ona ters bir bakış attım ama o bana bakmıyordu. Sabahlığının kolundaki delikle oynamakla meşguldü. Ben on yaşındayken sabahlık harika görünüyordu. Şimdi ise çöpten bulunduğu bir şeye benziyordu.

Boğazını temizlediğinde çıkan ses, çöp öğütücüden geçen bir çatalın çıkaracağı sese benziyordu. “Sanırım dün gece senin biriyle konuştuğunu duydum. Bir arkadaşın kalmaya mı geldi?”

“Hayal görmüş olmalısın.” Omuz silktim. Teknik olarak bu bir yalan değildi. *Arkadaşın*, demişti, *artık görüşmediğin eski en yakın arkadaşın*, dememişti. Ve öyle demiş olsaydı bile, omuz silkip onu geçiştirirdim. Bu, babamı hiç ilgilendirmiyordu. Benimle ne zaman ilgilenip ne zaman ilgilenmeyeceğini seçemezdi.

“Seni duyduğuma yemin edebilirim...”

Gaipten sesler duyduğunu söyleyeceğim sırada Elwood kapıda belirmek için en iyi zaman olduğuna karar vermişti. Babam bana bakmıyor olabilirdi ama ona bakıyordu.

Elwood, yeni doğmuş bir buzağı gibi öne doğru sendeledi. Babamın zihnindeki yanlış dişli çarklarının çalışmasını bekledim. İkimiz. Burada. Pijamalar içinde. Açıkça darmadağın bir hâlde. Elwood kesinlikle terden sıırılsıklam olmuş bir durumda. Babam neredeyse nefes alırken boğuluyordu.

“M... merhaba, Bay Greene.” Elwood’un strese girdiği daha şimdiden belli oluyordu. Kırmızılık boynundan yüzüne, kulaklarının ucuna kadar yayılmıştı. Büzülüp kalmıştı, eğer kafasına koyarsa yok olabilecekmiş gibi omuzlarını kamburlaştırmıştı

Ama demek ki yeteri kadar fazla uğraşmıyordu çünkü aradan bir dakika geçmesine rağmen hâlâ buharlaşıp yok olmamıştı.

Konuşmak için ağzını açtı ama bitirme fırsatı bulamadı.

Lobideki kapının sesi koridorda yankılandı ve Elwood göz kırpmışından bile daha hızlı bir şekilde sıçradı.

Yüzündeki tüm kızarıklığın solup hayaletimsi bir beyaza dönmesini izledim. Gözleri pörtledi ve teninin altında tüm bedeni titriyordu.

“Merhaba?” Gelen ses derin, tanıdık ve can sıkıcıydı. Bu sesi, esen rüzgârın sesi ve kapının paslı menteşeleriyle kapanma sesi izledi. Bu sesi her yerde tanırdım. Elwood’un babası. Bay Clarke’ın ağzından çıkan her şey, kulağa italik yazı gibi abartılı tonlarla konuşulmuş gibi gelirdi. Eğer Siri, Tanrı’dan bahsetse, Siri gibi konuştuğunu söyleyebilirdim.

“Onu burada bulursak şaşırirım, Ezekiel,” diye homurdandı başka bir ses. Öte yandan, Şerif Vrees bir şeyi açık bir şekilde telaffuz etme zahmetine girmezdi. Bıyıkları onu boğuyormuş gibi konuşuyordu. Bunun gerçek olmasını diliyordum. “Normal otel müşterisi bulmakta bile yeterince zorlanıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, burası otopark olarak çok daha iyi görünecek.”

“O burada değil,” dedim babama dudaklarımı oynatarak sessizce. “Onları gönder.”

Bir saniye boyunca sessizce küfretmemin ardından babam iç geçirdi ve dik oturdu. Sonra zayıf bir şekilde eliyle kilere gitmemizi işaret ettikten sonra hızlı bir hareketle sessiz olmamızı işaret etti.

Babamın bunu Elwood’a ikinciye söylemesine gerek yoktu. Elwood memnuniyetle döşemelerimizin altına girer ve eğer böyle bir seçeneği olsa bir daha asla dışarı çıkmazdı. Elwood sessizce kilere girdi ve ben de onu takip ettim. Çatlakların arasından babama hafifçe başımı salladım ve sonra yavaşça kapıyı kapattım. “Günaydın, Şerif Vrees,” diye seslendiğini duydum babamın.

Onun lobide pijamalarıyla gezinirken nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum. Sesi yeterince resmî çıkıyordu ama, “Günaydın, Clarke,” derken sesinde hoş olan her şey yok olmuştu. “Sarıma oda istemiyorsunuz, değil mi?”

Durduğum yerde kıpırdandım, rafların gölgeli izlerine baktım. Bir kiler için burada oldukça az miktarda gerçek yiyecek vardı. Biraz eski küçük sosislerimiz ve birkaç tabak kadar Japon eriştemiz vardı. Bundan başka, son kullanım tarihi iki yıl önce geçmiş bir kutu konserve ıspanak gördüm.

Bu durumun geçmişle hiçbir alakası yoktu. Depresyon babamı körüklü bir kamyon gibi ezip geçmeden önce, babam aynı zamanda bir şef olarak da çalışıyordu. Eskiden bugün olduğumuz bu köhne çukur değildik. Babamın burayla ilgili en büyük hayali, burayı yataklı ve kahvaltılı bir otele çevirmektir. Her sabah gün doğarken kalkıp misafirler için yemek pişirmeye başlardı ve en çılgınca tarafı ise bunu yapmayı seviyordu.

Şimdi, eğer Cherry benim için bir şeyler pişirmezse, yemeklerimin çoğu mikrodalgada ısıtılan şeylerden oluşuyordu. Donmuş tavuk köfteleri, kurumuş ve yumuşamış *lazanya*, hem tadı hem kokusu köpek mamasına benzeyen kaburgalar.

Babamın motelle ilgili hevesleri kursağında kalınca, bu kileri tüm eski ıvır zıvırlarımız için depolama alanı olarak kullanıldı. Burası hem bantla hem de tozla kapatılmış kutularla ağzına kadar doluydu.

Nefes alacak kadar bile yer yoktu. Elwood’un göğsü benim sırtıma dayanmıştı ve çılgınca atan kalbinin atışlarını duyabiliyordum. Doğruca benim göğüs kafesimin içine girmeye hazır-
mış gibi atıyordu. Elini sıkıca tuttum.

Hemen hareketsiz kaldı.

“Oğlumu arıyoruz,” diye bildirdi Bay Clarke. “Burada mı? Belki kızınla birlikte bir yerlere sıvışmışlardır?” *Kızın* kelime-

olabilecek en kötü hakaretmiş gibi söylemişti. Belki de öyleydi. Pine Point'in göz bebeği olduğum söylenemezdi.

"En son bildiğim kadarıyla," diye karşılık verdi babam şok edici derecede sakin bir şekilde, "kızım bir yıldan fazla bir süre önce oğlunla konuşmayı bıraktı." Kelimelerinin daha çok yumruk gibi bir etkisi olmuştu. Odadaki herkesin bunun farkında olduğundan emindim. Bir yıl önce annem kaybolduğunda ve Clarkelar ilk kez suçlandığında.

"Konuşma tonunuzdan hoşlanmadım, Bay Greene," diye cevap verdi Bay Clarke, ses tonu oldukça keskindi. Onun lobimizde oflayıp pufladığını hayal edebiliyordum. Boğazında sıkıca bağlanmış koyu mavi atkısı, aynı renkte paltosu göğsünün üzerinde sıkıca iliklenmiş bir şekilde muhtemelen tozlu yüzeylere küçümseyerek bakıyordu. "Bana inat olsun diye buraya gelmiş olabilir."

Elwood'un herhangi birine inat olsun diye bir şey yapacağını hayal edemiyordum.

"Rafta eksik olan herhangi bir anahtar görüyor musunuz?" diye sordu babam. Hakkını vermem gerekiyordu, rolünü beklediğimden çok daha iyi oynuyordu. "Burada değil."

Bu küçük dedikodunun daha sonra gelip başıma bela olacağından emindim ama şimdilik işe yarıyordu.

"Bunun bir önemi yok," diye ısrar etti Elwood'un babası ama sesi daha önceki enerjisini kaybetmiş gibi çıkıyordu. "Hâlâ bu mekânı baştan aşağı aramamız gerekiyor."

Elwood'un parmakları, elimi daha da sıkı tutmaya başladı. Biraz daha sıkarsa elimi kıracaktı. Kaburgalarını dürttüğümde, elini gevşetti.

"Moteli yıktıktan sonra enkazı aramanız çok daha kolay olur, Clarke," dedi babam. Öfkesini benim yapacağımdan çok daha kolay dizginliyordu. Eğer ben orada olsaydım, şimdiye kadar Elwood'un babasının yüzüne bir tane geçirmiş olurdum.

“Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. O zamana kadar, arama izniniz olmadan burayı arayamazsınız. Şerif Vrees, bunu herkesten çok senin bilmen gerekir.”

Vrees homurdandı. “Şimdi de bir avukat oldun, öyle mi Greene?” Sessizlik.

“Bunu almanın zor olmayacağından eminim,” dedi Bay Clarke. “Burası yürüyen bir sağlık kanunu ihlali gibi.”

Babam ters bir şeyler söyledi ama bunu duyulamayacak kadar kısık sesle söylemişti. Bunun ardından daha sessizce yapılan bir tartışmayı, öfkeyle yere vurulan ayak sesleri izledi. Sonra gıcırdayan menteşelerin ve içeri giren rüzgârın sesini duyduk. Kapının hızla kapanmasıyla, kar fırtınasının sesi orta yerinde kesildi.

Bir saniye geçti. İki ve üç ve dört ve beş.

Babam geri döndü ve mutfağın kapısı onun ardından kapandı.

“Tamam,” dedi babam ve Elwood elini hızla yanına indirdi. “Artık dışarı çıkabilirsiniz.”

ONUNCU BÖLÜM

WIL

Elwood kusacak gibi görünüyordu ve babam her zamanki gibi umursamaz görünüp krep pişirmeye başladı.

Babam ve pişirme kelimelerini aynı cümlede kullanmak garip geliyordu. *Babam ve paket servis* ya da *babam ve donmuş yiyecekler* olmasına daha alışkındım. Gerçeği söylüyorum ki çok uzun zamandır gerçek bir yemek yememiştim.

“Üzgünüm, biraz paslanmışım.” Babam eliyle krep olması gereken şeyleri gösterdi. Tabaktakiler daha çok kıkırdak ve çikolataya benziyordu. “Bir an için pişmekte olduklarını unutmuşum.”

Yoğun duman bulutunun karşısında burnumu kırıştırdım. Yangın alarmının bağırmaya başlamamasına şaşırmıştım. Tanrı korusun ki sulama sistemi devreye girmemişti. Babam son krep de tabağa aldıktan sonra, tavayı lavabonun içine, diğer bulaşıkların yanına attı. Lavabonun içindeki bulaşıklar, en üstünde tavanın olduğu bir yılbaşı ağacı gibi üst üste yığılmıştı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Elwood, tabağı dudaklarını hafifçe bükerek alırken. Sesi o kadar boşalmış, o kadar içi ölmüş

gibi çıkıyordu ki, içimde hareketlenen duyguyu zar zor uzaklaştırabilirdim.

“Önemli değil.” Babam ciğerlerinde kalan nefesi uzun soluklu bir şekilde verdi.

“Eskiden devamlı yemek pişirirdim, öyle değil mi Wil?”

Sabahları bana ve anneme kahvaltı hazırladığını hatırlıyordum, yumuşacık ve üzerinden çikolata akan krepler yapardı. Her zaman için mutfak masasının üzerinde benim için bir bardak portakal suyu bırakırdı (artık ödeme zamanı geçmiş faturaların biriktiği masanın üzerinde). Demem o ki her şey normaldi.

Eğer bir gün biriyle evlenirsen, demişti annem bir gün çatallının üzerindeki holandez sosu yalarken, onun yemek yapabildiğinden emin ol.* Eğer babam bunu duyabilecek bir yerlerdeyse, her zaman, “Tamam, şu Elwood denen çocuk yemek dersi alıyor mu?” diye sorar ve ben de bunun sonunda ezilir ve kızarırdım.

“Hı hı,” dedim ciddiyetle, tabağımdaki acınası topağı keserken. Çikolata topağın ortasından püskürüyordu. Benden en fazla bu kadarını duyabilecekti.

Babam boğazını temizledi ve yeniden denedi. “Sizin yeniden arkadaş olacağını düşünmüyordum.”

“Değiliz,” diye cevap verdim ağzım kreple doluyken.

“Ah... Tamam. Şey.” Babam parmaklarıyla ahşabın üzerinde tempo tuttu. Eğer benimle bağlantı kurmak istiyorsa, baba-kız köprüsü cehenneme kadar yanıp kül olmuştu. Şu anda elimizde olan tek şansımız, timsahlarla dolu sularda ilerlemek anlamına geliyordu ve hepimiz babamın dağarcığında *çaba* kelimesinin olmadığını biliyorduk. Emin olduğum bir şekilde benden uzaklaşıp Elwood’a döndü. “Sonsuza kadar burada kalamayacağını biliyorsun. Ben de gençken bir kere evden kaçmıştım. Sonunda, baban...”

* Holandez, yumurta, tereyağı ve limon suyu ile yapılan bir sos.

Elwood babasından bahsedilmesinin üzerine gerildi. Krep-ten aldığı lokmalar boğazından zorlukla geçiyordu ve boğulmak için meyve suyu içmek zorunda kaldı. “Biliyorum,” dedi, şimdiden paniğe kapılmaya başlamıştı. Yüzündeki tüm renk solmuştu. “Onun beni bulacağını biliyorum.”

Tebrikler.

Ağzını beş saniye bile kapalı tutmayan babam üçüncü kere yeniden konuşmaya başladı: “Tamam, ah... rafta-eksik-anahtar-yok konusuna gelince, şey, sanırım Wil’in odasında kalıyorsun.” Bir ona bir bana bakıyordu, bakışları değişken ve rahatsızdı. Daha şimdiden konuyu hangi berbat, utanç verici yöne çekmeye çalıştığını anlamıştım. “Size... şey... yapmamanız gereken bir şey yapmayacağınız konusunda güveniyorum.”

İşte yapmıştı. Bunun olacağını biliyordum.

“*Baba*,” diye inledim. Artık krep yerken boğulmak üzere olan bendim. Hastalıklı bilinçaltım gözümün önüne Elwood’un duştan yeni çıkmış, havluyu beline sarmış hâlini getirdi, ıslak saçlarından akan sular göğsüne düşüyordu...

Lobotomiye* ihtiyacım vardı.

“Demek istediğim, annen ve ben bir zamanlar gençtik, bu yüzden işlerin nasıl olduğunu bilirim,” dedi ve iştahını kaybetmiş gibi tabağını ileri doğru itti. Ben de onunla aynı şeyi yaptım. “Herhangi bir kaza olmasını istemiyorum.”

“Tanrım. Hayır. Bu berbat, baba.” Ayağa kalkarken sandalyem yeri sıyırdı. “Elwood ailesinden saklandığı için burada, hepsi bu. Neden işleri bu kadar garip bir duruma getirmek zorundasın?”

Yüz kızarma sırası babama gelmişti. Başka bir şey söylemek için dudaklarını ısırıyordu. Bunu daha önce yapmalıydı.

Kahvaltı buraya kadardı.

* Lobotomi, inatçı zihinsel bozuklukların tedavisinde beynin frontal lobundaki bir veya daha fazla sinirin cerrahi yolla kesilmesi.

Odada kimse konuşmadı.

Gerçekten, bu konuşulanların ardından insan ne derdi ki? Baban senin peşinde olduğu için üzgünüm. Kendi babam dikkatli olmazsan beni hamile bırakabileceğini ima ettiği için üzgünüm. İstedığın gibi sırra kadem basmadığın için üzgünüm. Eğer bunu nasıl yapacağını bulursan, bana da haber ver.

Elwood ile aramızdaki sessizlik en kötüsüydü. Gizlice onun düşüncelerinin içine girmek çok zordu. Sınır çizgisini aşacak kadar imkânsızdı. Zihni bir kale gibiydi ve beni her zaman bu kalenin kapısında bırakırdı. Yatağın ucunda oturmuş, ayaklarının altındaki pis halıya bakıyordu.

Ağzını açtığı anda, çıkan her kelimededen korku akıyordu. “Baban haklı. Babamın beni yakalaması sadece an meselesi.”

Babam gerçekten böyle söylememeliydi. Öksürdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken, hissettiğimden daha sert görünmeye çalıştım. “Babam nadiren herhangi bir konuda haklı olur. Sana seni güvende tutacağımı söyledim ve sözümünden geri dönmüyorum. Sen de anlaşmanın kendi payına düşen kısmından vazgeçmesen iyi olur.”

Bunu kesinlikle kabullenmedi. Beş saniye boyunca yere baktıktan sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. “Bütün kasaba beni arıyor ve daha bir gün bile olmadı. Hapı yuttum.”

“Hapı yutmadın.” Dudak büktüm. Tanrım, aşırı duygusaldı.

“Hapı yutmuş gibi hissediyorum.”

Hâlden anlamak kolay değildi. En azından bunu göstermek. Kelimeler ağzımın içinde birbirine girdi. Ellerimle, yüzümle ya da herhangi bir şeyle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onun yanına oturdum ve dirseğimi kotumun yıpranmış dizine yasladım. “Tamam, değilsin, o yüzden kapa çeneni.”

Tamam, belki bu çok hâlden an'layan bir yorum olmamıştı. Öksürdüm ve yeniden denedim. “İyi olacaksın. Söz veriyorum.” İşte bu, kulağa hafifçe de olsa inandırıcı geliyordu.

Ama sanırım öyle değildi çünkü artık ağlamaya başlamıştı. Kendine acıdığı kozasının içinden çıkmıştı, gözlerinin kızarmış ve sulanmış olduğunu görebiliyordum.

Onun bu görüntüsü göğsümü parçalıyordu. Kendimi garip, oyuk ve içi boşaltılmış hissetmeme neden oluyordu. Bunu yapmayı planlamıyordum ama parmaklarım kas hafızasından dolayı ona uzandı. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve başparmağımla kafasının üzerinde yavaşça daireler çizdim. Eskiden her şey farklıyken de bunu yapardım. Gözyaşlarını içinde çok uzun zaman tuttuğu, duyguları bir anda taşıdığı zamanlarda. Tüm dünyaya karşı sadece ikimiz olduğumuz zamanlarda.

Silkindim ve hain parmaklarımın üzerine oturdum. Artık kendime güvenmiyordum.

Burnunun kemeri hafifçe pembeleşmişti, duygularını koluna silmesini izledim. *Babam bana erkeklerin ağlamaması gerektiğini söyledi*, diye bana içini dökmüştü altıncı sınıfta, yüzü az önce döktüğü yaşlardan dolayı şişmiş bir hâlde. *Ama içimde tutmak çok zor. Sen bunu nasıl yapıyorsun?*

Kendimi hissizleştiriyorum, demiştim ona. Şu anda da bunu yaptım. Her şeyi içime çektim ve sakladım. Görevime odaklandım: cevap bulmak.

Boğazımı temizledim, kendimi garip bir şekilde sersem hissediyordum. “Bugün cevapları aramaya başlamamız gerekiyor ve onları kesinlikle bu lanet motelde bulmayacağız. Seninle ormanda karşılaştığımızda, sizin eve gizlice girmeyi planlıyordum.”

Gözleri pörtledi, fazlasıyla komik görünmesine rağmen ağlamasındansa bu değişikliği memnuniyetle karşıladım. “Bekle, gizlice evime mi girecektin?”

Gece yaptığım kaçamaklar, bir başka insandan geldiğinde kulağa hiç bu kadar harika gelmemiştir. “Onun gibi bir şey, evet. Ama fark etmezdin. İstedğim zaman bir hırsız kadar sinsi olabiliyorum. Daha önce hiç fotoğraflarınızı çektiğimi gördün mü?”

Neyse ki onun tepkisini göremeyecek kadar yatağın altını araştırmakla meşguldüm. Gözlerinin kafatasından fırladığından emindim.

“Wil, bana gizlice beni takip ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Bekle, iki hafta önce çalılar arasında bir şey gördüğümü düşündüm. Senin bir rakun olduğunu düşünmüştüm.”

“Eh, affedilebilir bir hata.” Yatağımın altındaki alan çer çöp ile doluydu. Ama bunun bir önemi yoktu. Kanıt kutumun tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Eskiden içinde 40 numara Sketchers marka ayakkabılar vardı ama artık bir milyon suçlayıcı fotoğraf barındırıyordu. “Sen gizlice takip etmek için sıkıcı bir insansın, Elwood.”

“Ben... üzgünüm?”

“Üzgün olmalısın ama endişelenme, cumartesi günlerimin hepsi boşa gitmedi.” Kutunun içindekileri yatağın üzerinde yanına boşalttığımda sıçradı. Yorganımın üzerine ailesinin yüzlerce bulanık fotoğrafı yayılmıştı ve şunu söylemeliydim ki bu şekilde bakıldığında oldukça suçlayıcı görünüyordu.

“Vay ana...” Dudaklarını ısırarak kendisini durdurdu.

“Sen *küfretmek* üzere miydin?” Dudak büktüm. “Senin hiç küfrettiğini duymadım. Beyninde ebeveyn kontrol çipi falan olduğunu sanıyordum.”

Onun ciyaklamasını ve benimle ağız dalaşına girmesini bekliyordum ama hiçbir şey yapmayınca, konuyu değiştirmek zorunda kaldım. Espri anlayışı hemen yok olmuştu. “Tamam, tamam, bu yaptığım en etik şey değildi. Tanrım. Bana öyle bakma, Clarke. Senin pencerelerine gizlice bakmak gibi şeyler yapmadım.” Bunun üzerine ikimizin de yüzü kıpkırmızı oldu ve bı

düşünceyi hızla zihnimden uzaklaştırdım. “Tüm bu fotoğraflar dışarıdan çekildi. Babanın ormanda hayvanları kurban etmesi, senin annenin benim annemin mücevherlerini takması, babanın kiliseye girmesi ve bir gece boyunca hiç çıkmaması. Bir sonraki sabah yeniden evinizdeydi. Tanrı’ya yemin ederim ki uyu-yakalmadım ama...”

“Peki ya bu?” diye sordu Elwood, yakmam gereken bir fotoğrafı parmaklarıyla ustaca kaldırdı. “Onu bana ver.” Yüzümü ne kadar tokatlarsam tokatlayayım, yüzümdeki kızarmayı geçiremezdi ama fotoğrafı ulaşabileceğim bir yerden uzağa çekerken bunu denemeye kararlıydım. Eğer yüzüm daha fazla ısınırsa, dışarıdaki yangın tehlikesi işaretinin *yüksek* seviyeye gelmesi gerekecekti.

“Bunu çekmek istemedim. Onu geri ver.”

Elwood’un fotoğrafında nadir görülen gülümsemelerinden biri vardı. İçtendi ve yaz esintisinin altında daha da genişliyordu.

Evinin dışında, annesinin bahçesinde oturuyordu ve Disney prenseslerinde olduğu gibi başının üzerinde kelebekler uçuşuyordu... ve eğer akşamüzeri ışıklarının teninin üzerine yansımasından hoşlandıysam bu onu değil, beni ilgilendirirdi.

İsteddiği zaman sinir bozucu olabiliyordu. “Ne kadar zamandır beni izliyordun?”

“Ah, demek bunu söyleyen sensin,” dedim alayla. Bu sadece beni daha fazla utandırabilirdi ama elimdeki en büyük kozları oynuyordum. Yatağımın altında sakladığım bir ayakkabı kutusu daha vardı: elden çıkarmam gereken ama hiçbir zaman bunu yapmaya kıyamadığım bir kutu. Bir maden açar gibi onu açtım ve Tanrı şahidim olsun, bir sihir gibi işe yaradı.

“S... sen bunların hepsini sakladın mı?”

Kendi yüzüm binlerce kere bana geri bakıyordu; parşömen kâğıdı üzerinde, defterlerin sayfa kenarındaki boşluklarda, bir peçetenin kırışık kenarında vardım. Elwood bu küçük

karalamaları bana, kedilerin sahiplerine getirdikleri yeni avları gibi bırakmıştı.

“Belli ki öyle.” Yutkundum. “Defalarca beni çizmekten sıkılacağını düşünüyordun. Yağlı saçları ve birinin yüzündeki daimi somurtmayı kaç farklı şekilde çizebilirdin ki?”

Ağzını havada kalmış bir balık gibi açıp kapattı. Bunlardan herhangi birini inkâr etmesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Ondan ne bekliyordum? Bunun için beni övmesini mi? Beni bu kadar çok fazla çizmesi için bir tür pohpohlayıcı, harika bir sebebi olmasını mı? Okulda yıllar boyunca onunla konuşan tek kişi bendim. Belli ki onun tek ilham perisi bendim. Bunun başka bir anlamı yoktu.

Kutuyu tekmeleyerek uzaklaştırdım ve kendime dürüst olmam gerekirse -ki bunu nadiren yapıyordum- bu, canımı yakması gerektiğinden daha çok yaktı.

“Her neyse. Bununla ya da elindeki aptal fotoğrafla ilgili konuşmak için burada değiliz. Senin akıl hastası babanla ilgili konuşmak için buradayız.” En üstteki fotoğraflardan birini aldım. Dikkati dağıttığı sürece elime ne geçtiği umurumda değildi. Fotoğraftaki görüntüye baktım ve şanslı olduğumu gördüm çünkü dikkati dağıtacağa benziyordu. “Kütüphanede de çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Kiliseniz ve evinizden başka sıkça uğradığı yerlerden biri de orası gibi görünüyor. Kütüphane gibi bir yerin babanın mekânlarından biri olacağını düşünmezdim. Onun Stephen King kitaplarına baktığından şüpheliyim. İncil’in telifi de babanda sanırım?”

Elwood mucizevi bir şekilde konuşma yeteneğini geri kazanmıştı. “Kütüphaneler sadece kitaplar için değildir, Wil. Orada kayıtlar da vardır, biliyorsun değil mi? Muhtemelen kasabanın kayıt defteri falan kontrol ediyordur.”

Kasabanın kayıt defteri. Bu üç kelime zihnimdeki çarkların paslarını temizledi. “Bunun gibi bir defterde neler olur?”

Her zaman sınıfta olduğu Elwood gibiydi: her zaman elini kaldırıp cevapları vermeye hazır olan. “Her şey. Herhangi bir şey. Tarihimizi muhafaza etmenin en iyi yolu bu. Önemli tarihler, doğumlar, aklınıza ne gelirse. Babam kayıt tutmak konusunda iyidir.”

Aynı çarklar çalışmaya başlamıştı. “O zaman karar verildi.”

Daha önce ne kadar çabuksa, şimdi anlamakta o kadar yavaştı. “Neye karar verildi?”

“O deftere ihtiyacımız var.”

“Darmadağın olsa bile, babam onu aldığı mı anlar.” Elwood yanağını kaşırken bakışları pencereye gitti. Panjurları kapatmıştım ama yine de Morguewood’un bir kısmı yarıklardan içeri giriyordu. Bir zamanlar tanıdık olan arazi, fırtına sırasında vahşileşmişti. “Ayrıca beni görürse ne olur?”

Başımı sallayarak endişesini geçiştirdim. “Gitmek için mükemmel zaman. Bunu kendin de söyledin. Noel arifesinde boş olan bir kütüphaneden daha iyi ne olabilir?”

Bunun üzerinde biraz düşündü, yanağını kemirmesinden bunu görebiliyordum. “Oraya nasıl gideceğiz?”

“Bisikletim var.”

“Yani buzlu sokaklardan açık bir şekilde kayarak gitmemizi mi öneriyorsun?”

Mantıklı konuştuğu için ondan nefret ediyordum. Gözlerimin arasına elimle masaj yaparak gerginliği gidermeye çalıştım ve beynimi kullanışlı bir şey bulmak için zorladım. Yürüyerek gitmek belli ki olmayacak bir şeydi ve babamın arabası da birinci sınıf paslı bir hurdaydı, ayrıca çok ses çıkarıyordu. Arabanın kornası Elwood’un ismini sokaklara duyurabilirdi. Bunu hemen görürlerdi. Oraya başka nasıl gidebilirdik?

Wil, neye ihtiyacın olursa, burada olurum. Sonsuza dek Anarşi Kız Kardeşler, hatırladın mı?

“Sanırım bir fikrim var.”

Parmaklarımla Ronnie'nin numarasını buldum. Numarayı tuşladıktan sonra telefonun her çalışını saydım. "Aç, aç, aç."

"Yalo?"

Bu kesinlikle duymak istediğim ses değildi. Telefonun diğer ucunda Lucas esniyordu, sesi uykulu olduğu için derinden geliyordu. Çarşafların hışırdadığını ve onun elini gözlerinin üzerine götürdüğünü duydum.

Lanet olsun, ikisi takılmıştı.

"Üzgünüm, Ronnie'nin telefonunu aradığımı düşünüyordum. Eğer seninle konuşmak isteseydim, aynada üç kere Ulusal Futbol Ligi marşını söylerdim." Artık gerçekten sinirlenmiştim. Elwood bana far görmüş geyik gibi bakıyordu. Elimi sallayarak onu geçiştirdim.

Lucas'ın ses tonu tamamen değişti. "Gerçekten çok cesur-sun. Hâlâ Earl'ün yerinde beni ittiğine inanamıyorum."

"Evet, her neyse, senin zarar görmüş egondan konuşmak için aramadım," diye araya girdim.

"Pislik," dedi öfkeyle. Neyse ki bunun üstüne hemen telefonu suratıma kapatmadı. "Ne için aradın?" Bu bir sorudan çok bir suçlamaydı. Bana doğru bir sorgu odası lambası tutmuş gibiydi. Yüzünün gerildiğini, kaşlarını çatıldığını gözümün önüne getirdim.

"Ronnie ile konuşmak için. Ne de olsa bu onun telefonu."

Buna karşı çıkamadı. Onun hoparlörü açıldığını duydum.

"Kim arıyor?" diye mırıldandı Ronnie arkada. Zihnimde yüzünü Lucas'ın yastıklarından birine bastırmış olduğunu canlandırabiliyordum. Muhtemelen dün geceden kalma makyajı yüzüne bulaşmıştı ve saçları sabahları her zaman düzeltmeden olduğu gibi kıvrır kıvırdı.

"Wil," diye homurdandı Lucas.

İsmim onun için kahve etkisi gösterdi. Lanet olsun, bu kokainden de iyiydi. Onu çok çabuk uyandırdı. “Wil! Selam! Üzgünüm! Açıklayabilirim. Lucas ve ben... Seni bıraktıktan sonra, demek istediğim, şey... O bana mesaj attı ve...”

“Evet, bu takıldığınız ilk sefer değil. Konuya hâkimim.” Ronnie, bir şeyden vazgeçmeden önce aynı hatayı milyonlarca kere yapması gereken insanlardan biriydi. Bu, saçlarını düzelttiği milattan öncesinden kalma saç düzleştiricisi için de geçerliydi. Bu aleti çöpe atması asırlarını almıştı ve o zamana kadar neredeyse saçlarının büyük bir kısmını kaybedecekti.

“Şey...” Sesi hâlâ berbat derecede suçlu geliyordu. Konuyu değiştirmeye çalıştı. “N’aber?”

Elwood, dinlemek için bana doğru kaydı ve ben de omzunun benimkine değmesine engel olmak için birkaç santim yana kaymak zorunda kaldım.

Polisin telefonları dinleyecek kadar uyanık olduğundan oldukça şüpheliydim ama bu riske girmeyecektim.

“Beni arabayla bir yere götürürsün diye umuyordum.” Tüm dürüstlüğümlle söylüyorum ki bu bir yalan değildi.

“Bir yere götürmek mi?” diye tekrarladı. “Nereye?”

“Kütüphaneye.”

“Noel arifesindeyiz. Kütüphane kapalı ya,” dedi Lucas ama hemen omzuna bir yumruk yedi. Ağzının içinde, “Ahh” dedi. Neredeyse ikisinin de hoparlörle konuştuğunu unutmak üzereydim.

“Pislik gibi davranma.”

“Lucas, eğer gözünün morarmasını istiyorsan, tek yapman gereken bunu istemek,” dedim tersçe, bunu gerçekten kastettiğimi bilmesini umuyordum. “Kapalı olup olmaması umurumda değil. Arabayla oraya gitmeye ihtiyacım var.”

“Bekleyemez mi?” diye denedi Lucas, muhtemelen ben aramadan önce her ne kötü eylem içindeyse ona geri dönmek için.

Hem de o kadar gün içinde Noel arifesinde. Ama Ronnie'nin evden gizlice kaçmak konusundaki kabiliyetiyle ilgili de yorumda bulunmam gerekiyordu.

“Hayır,” diye cevap verdim elimden gelen tüm tatlılıkla. “Bekleyemez.”

Ronnie sesli bir şekilde yutkundu. Kalkarken çarşafların yeniden hışırdadığını duydum. “Tamam Wil, beş dakika içinde orada olacağız.”

“*Olacağız* derken ne demek is...?”

Ben bir cevap alamadan Lucas telefonu kapattı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM ELWOOD

Lucas ve Wil, Üçüncü Dünya Savaşı'nın çıkacağı mükemmel zamanın ve yerin, tam burada, arabanın içinde olacağına karar vermişti. “*Göze çarpmayan* derken neyi anlamadın?” diye sızlandı, kapıyı açar açmaz parmağını Kevin’a doğrultarak. Kevin arka koltukta bir kaçak gibi oturuyordu ve yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti. “Yolda Brian Schmidt’i de alacak mıyız yoksa o zaten bagajda saklanıyor mu? Hazır böyle bir işe bu-laşmışken, kasabada bir geçit töreni de düzenleyelim.”

Kevin öksürürken, “Ah, ben gidebilirim,” dedi ama Lucas bunu kabul etmiyordu.

“Onu görmezden gel, Kevin. Otur ve çeneni kapat, Greene. Kütüphaneye gitmek istediğini söyledin.” Lucas, Wil’in tavrının aynısıyla ona karşılık verdi. “Dolayısıyla ben de Kevin’ı getirdim. Gerçekten kütüphanede çalışan ve anahtarları olan kişiyi. Ne? İçeri zorla girmemizi mi bekliyordun?”

Wil ofladı, kemerini takmak gibi bir niyeti olmadığı açıkça belli olunca, utangaç bir şekilde elimi uzatıp onun kemerini

bağladım. Lucas'a dönmeden önce yıkıcı bir bakış attı. "Kolay olurdu."

"Evet, hayır. İçimizden bazılarının düşünmesi gereken gelecekleri var. Hazır konusu açılmışken..." Lucas dikiz aynasından yansımama baktı. FBI'ın En Çok Aranılanlar listesinde olsam bile bana şu anda olduğundan daha sert bakamazdı. "Sana neler oluyor, dostum?"

Onu görmek dişlerimin çatırdamasına neden oluyordu. Sarı buklelerini kırmızı bir yün berenin altına sıkıştırmıştı ve bedeninin geri kalanı kalın bir Patagonya paltosunun içindeydi. Kırmızı ekoseli atkısı bir şekilde fermuarın içinden çıkmayı başarmıştı ve onun bile termal olduğundan emindim.

"Şey," diye başladım. Devamını getirmedim. Rüzgâr cama vuruyor, sahip olamayacağı bir şey için aç bir şekilde pençelerini geçirmeye çalışıyordu.

"Burada *şeyden* fazlasına ihtiyacım olacak. Baban ve Şerif Vrees, seni aramak için davetsiz bir şekilde evime daldılar. Adına *kayıp* ilanları var, Tanrı aşkına. Henüz helikopter çağırmamış olmalarına şaşırdım." Her an helikopterler çıkabilirmiş gibi ufuk çizgisine baktı. "Biz seni bıraktıktan sonra ne oldu? Neden onunla birliktesin? Bana yine aranızda bir şeyler olduğunu söyleme."

"Tanrım," dedi Wil ve sesinin ne kadar tiksiniyormuş gibi çıktığı üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştım. "Bir kere daha sana ve tüm evrene söylüyorum: Bizim aramızda hiçbir zaman bir şey yoktu. Ayrıca bunu senin söylemen oldukça cesurca bir hareket."

"Sana söyleyecektik," diye ısrar etti Veronica. Yüzündeki fondöten tenine bir ton koyu gelmişti ve aceleyle yapıldığı belli olacak şekilde sürülmüştü. Uzun çizgili bir gömleğin üzerine şu kabarık yeleklerden giymişti. Lucas neredeyse her gün Vee'den

bahsederdi. Onunla konuşmadığı zamanlarda, koridorda bariz bir şekilde ona bakardı. “Yemin ederim.”

Wil, “Ah eminim,” diye homurdandığı anda Kevin da omzuma elini koydu.

“Cidden Elwood, sen iyi misin?” diye sordu. “Senin için endişelendik.”

Kelimeleri Wil’e söylemek yeterince zordu. Bunları arabadakilerin geri kalanına tekrarlamak neredeyse imkânsız gibi geliyordu. Boğazımı temizledim. “Evden kaçtım.”

Direksiyonun arkasında gözlerini kırıştıran Lucas’ın yüzünde yeniden hayal kırıklığı belirdi. “Sana kendini savunmanı söylediğimde üniversiteye başvurmaktan bahsediyordum, evden kaçmaktan değil. Babanın bana bu kadar sinirlenmesine şaşır-mamak gerek. Beni resmen seni kaçırmakla suçladı.”

Babamın yüzü zihnimde belirdi. Parmağını Lucas’ın göğsüne bastırmış, boyu daha kısa olmasına rağmen bir şekilde tepesinden bakmanın yolunu bulmuş bir şekilde durduğunu görebiliyordum.

“Bundan daha fazlası var,” dedi Wil benim yerime. Sanki sadece Lucas’la aynı arabada bulunmak onun sinirlerinin tepesine çıkması için yeterliymiş gibi dişlerini gıcırdatıyordu. İkisi her zaman su ve yağ gibi olmuşlardı, daima ayrışmışlardı. Bir mıknatısın özdeş kutupları gibi, benzerlikleriyle birbirlerini itiyorlardı. Kevin bir keresinde Wil’in bıraktığı boşluğu tam olarak doldurabilecek tek kişinin Lucas olduğu ile ilgili bir şaka yapmıştı ama ben onun Wil’in ayakkabılarını bile doldurabileceğini düşünmüyordum.

Wil ağzını yeniden açtığında, tüm hikâye dudaklarından döküldü. Yaşananları başkasından duymak çok daha kötü bir hâle getiriyordu.

Lucas, travma sonrası stres bozukluğu çekenler kadar şoke olmuş bir şekilde bir dakika boyunca sessiz kaldı. İçlerinden

birinin ilk önce konuşması için yalvarır gibi Veronica ve Kevin'a baktı. Hiç kimse konuşmadığında sertçe bana baktı. "Ve sen bunların hepsine inanıyor musun?"

Eğer gözlerimi kaparsam hâlâ koştuğumu, dalların yüzümü çizdiğini hissederdim ama korku midemde büyüyor gibi hissediyordum. Orman hiç yok olmamıştı ve göz kapaklarımın arkasında hâlâ onu görüyordum. Gövdeleri evlerden büyük, kökleri parmaklar gibi toprağı kazan ağaçlar bulutları yarıyordu. Ne kadar derine giderseniz, ışık o kadar azalıyordu. Ve ormanın kalbinde, ay bile yaprakların arasından geçemiyordu.

O anda gerçektir ama burada, arabanın içindeyken kuşku hatırladıklarımı kemiriyordu. "Bu ne anlama geliyor?" diye araya girdi Wil.

"Seninle konuşmuyorum, Wil. Senin neye inandığını biliyorum."

"Ah, bunun için onu benim kıskırttığımı mı düşünüyorsunuz?"

Lucas'ın direksiyonun üzerindeki parmakları gerildi. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Partide onunla birlikte uzaklaştın, orada Tanrı bilir ona ne söyledin, sonrasında bütün gece tamamen kendinde değilmiş gibi görünüyordu ve şimdi de tamamen kafayı yemiş durumda." Dikiz aynasından gözlerime baktı. "Alınma, dostum. Sarhoştun ve Wil bu çılgınca fikri senin aklına soktu. Bu, benim hatamdı. Senin içki içmeni teşvik etmeliydim, böylece sen de oradan akli başında bir şekilde ayrılırdın. Ama hepiniz bana, Wil'in *Dateline** dizisinin oyuncu seçmelerine katılacak şekilde davranmasının ardından onun hikâyelerine inanacağımızı mı söylemeye çalışıyorsunuz? Senin ebeveynlerinden konuşuyoruz, adamım. İkisi de kendini beğenmiş ve baskıcılar ama cinayet? Tarikatlar? Bu bir televizyon programı değil. Bu gerçek hayat."

* *Dateline*, NBC kanalında yayımlanan, gerçek suçlara dayanan bir dizi

“Bu tarikat, en son bıraktığımda, garip ayinler yapan gizemli insanlardan oluşan küçük bir grup diye tanımlanıyordu,” diye alay etti Wil. “Ronnie, Elwood, neden bana daha önce hiç kilise ayinlerinden bahsetmediğinizi anlatın. Dindar insanların inançlarıyla ilgili konuşmaktan hoşlandığını sanıyordum.”

Veronica ile birbirimize baktık. “Hepsi bu Elwood’un babasının *kendimize saklayalım* olayıyla ilgili,” dedi Veronica. “Sadece yetişkinlerin belirli şeylere erişimi olan AB’de...” Adem’in Bahçesi’ni sanki mesaj yazarken kullandığı bir argo kelimeymiş gibi kısaltmıştı. “...her şey *gizli bilgi* ilkesiyle ilerliyor. Temel olarak on sekiz yaşına gelene kadar sadece orada oturup, başparmaklarınızı birbirine dolayıp dinliyorsunuz. Sonra aniden, bir yetişkin olduğunda, sihirli bir şekilde annem gibi kendini onlara fazlasıyla adanmış bir hâle geliyorsun. Bunu daha önce hiç sorgulamamıştım. Bunun sadece yaşının büyümesi ve aniden Tanrı’ya yakın olmak istemekle alakalı olduğunu düşünüyordum. Bu kesinlikle garip.”

“Garip ama cinayetle ilgili bir şey değil, Vee.” Lucas parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tutuyordu. “Sanırım annen artık sihirli bir şekilde bir tarikatın da içinde. Kermeste nasıl hileler yaptığını ve dolunayda çıplak dans ettiğini merak ediyorum.”

“Berbat bir görüntü,” dedi Veronica öğürür gibi yaparak. Bana döndü ve erkek arkadaşının iğneleyici sözlerine rağmen yüz ifadesi içtendi. “Benim annemin de onlara dâhil olduğunu söylediler mi? Kendini kiliseye fazla kaptırmış olduğunu biliyorum ama onun birini öldüreceğini asla düşünmezdim.”

“Veronica, bu gerçek değil,” diye sızlandı Lucas. Veronica iki elini de direksiyonda tutması için ona vurmadan önce, bir eliyle burnunun kemerini sıvazladı.

Bir yoldan döndük ve aniden kasabadaki *kayıp* ilanlarını gördük. İlanlar her yerdeydi. Telefon direklerine ve mağazaların

vitrinlerine yapıştırılmış, muhtemelen her evin kapısının altından atılmıştı. Bir gece içinde kasabanın resmî olmayan maskotu hâline gelmiştim.

“Peki... kütüphaneye gitmemizin nedeni bu mu? Bay Clarke’ın son zamanlarda herhangi bir Charles Manson* kitabı alıp almadığını kontrol etmek mi?” diye sordu Lucas.

“Almadı,” diye cevapladı Kevin hemen. “Eğer merak eden varsa.”

“İşte, gizem çözüldü.” Lucas alkışladığında bir kere daha gözlerini yoldan ayırdığı için azar işitti.

“Hayır pislik,” dedi Wil ısıtır gibi. “Başka bir şey arıyoruz. Eğer bu senin için bir şakaysa, bizi içeri soktuktan sonra sen otoparkta bekleyebilirsin. Zaten başından beri kimse seni burada istemiyor.”

Lucas ofladı. “Hayır, geliyorum. Sana kütüphaneyi yağmalamayacağınla ilgili pek güvenmiyorum... ve ben Elwood için buradayım.” Aynadan gözlerime baktı ve aklıma tanışmamız, o düşünceli gözleriyle bana ilk kez baktığı zaman geldi.

“Aynı zamanda mı terk edildik?” diye sormuştu, sırtını cüruf betonlu duvara yaslamış bir şekilde. Sırıtmaya çalışmıştı ama yüzünde tereddütlü bir ifade vardı. Islak saç tutamlarından birine üflemişti, saçları hâlâ başına geçirilen süt kutusundan dolayı yapış yapıştı. “Ne gün ama.”

Ağzımı açıp ters bir şekilde Wil’le birlikte olmadığımıza dair bir şeyler söylemek istemişim ama paramparça olmuş kalbim konuşmayı zorlaştırıyordu. Boğazım, kalbimin kırılan parçalarıyla tıkanmıştı.

Ama o gözyaşlarımı bir cevap olarak almıştı. “Düşündüm de öğle yemeği zamanı geldi, ha?” Sonra midesi guruldemiş ve bu ses

* Charles Manson, bir gecede yedi kişiyi öldüren suçlu ve Manson Ailesi tarikatının başı.

başını yeniden dolaplara vurmasına neden olmuştu. “Öğrendiğim ders: Yemek kavgası eder gibi senden ayrılan bir kızla asla çıkma.”

O şanslıydı. Mideme o kadar kötü kramplar giriyordu ki asla yemek yiyebileceğimi düşünmüyordum. Çantamdan kese kâğıdını çıkardım ve ona verdim.

Lucas hafifçe gülümsedi ve ilk kez -gerçek anlamda- bana baktı. “Sen Elwood’sun, değil mi?”

Dikkatimi yeniden araba camının ardındaki dünyaya verdim. Rüzgâr ilanlardan bazılarını sökmüştü ve bazıları da havada uçuşuyordu. Kanalizasyon ızgaralarından sıkışan, ağaçların dallarına takılan ve evlerin damlarına uçmuş ilanlar vardı.

İnsanın aklına hemen Wil’in annesi geliyordu. İlk günlerde babam annesinin fotoğrafını bastırduğunda, onun yüzünü görmeden tek bir adım atmanız bile mümkün değildi. Siyah beyaz basılmış kaşları çatık kayıp ilanları kasabanın her yerine dağılmıştı, onun yüz ifadesi Wil’in somurtmasının aksine, daha kasvetli ve mesafeliydi.

“O kadın hiçbir zaman mutlu olmadı, değil mi?” diye sormuştu annem akşam yemeği masasında ilk ilanları asmamızın ardından. “Aklı her zaman başka bir yerdeydi. Muhtemelen bundan sonraki kaçışını planlıyordu.”

Bundan sonraki ilanları yapıştırırken bu kelimeler hep aklımda kalmıştı. Rüzgârın daha önceki çalışmalarımın hepsini götürdüğünü düşünüyordum ama yanılmıştım. Bunu yapan Wil’di. Ne zaman annesinin yüzünün olduğu bir ilan görse, onu buruşturup bir top hâline getiriyordu. “Annem bu fotoğraftan nefret ederdi.”

O zamanlar bu bana çok aptalca bir sebep gibi geliyordu ama şimdi ilanlarda kendimi gördüğümde bunu hatırlamıştım. Her bir fotoğrafım birbiriyle tamamen aynıydı. Saçım jöle ile arkaya taranmıştı, gülümsemem ise gülümsemeden çok sıkıştığım dişlerimi göstermeme benziyordu. Yüzümde uzanan kırmızı

mürekkep, tek bir rahatsız edici kelimeyle yüz hatlarımı belirsizleştiriyordu: KAYIP.

Bu fotoğraftan hep nefret etmiştim.

Pine Point Halk Kütüphanesi küçüktü. Issız bir otopark kütüphanenin etrafını çevreliyordu, otoparkta birbiri ardına boş yerler vardı. Ön kapıdaki cam, yukarıdan aşağı eğri büğrü yapılmış kâğıttan ağaçlar ve gökkuşakları gibi anaokullarında göreceğiniz türden şeylerle kaplıydı. Her biri çizgilerin dışına taşırılarak boyanmıştı. Benim bir başka kayıp ilanım bunların arasına sıkıştırılmış, gri yapışkan bantla sabitlenmişti.

Ürperdim. Bunun gelen sıcak hava dalgasından mı yoksa soğğun yokluğundan mı kaynaklandığını söylemek zordu. Kapının ardında hapsolmuş olan kış dünyası bizi bekliyordu. Fırtına bizim için uğulduyordu. İçinde bulunduğumuz oda kendi içine çekiliyor gibiydi. Duvarlar boyunca raflarda bulunan kitapların kendileri de yıpranmış ve yorgun görünüyordu.

“Tamam, işte buradayız.” Lucas ellerini ceplerine soktu. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi aradığımız defteri alacağız,” dedi Wil, saçları rüzgârdan dolayı daha darmadağın bir hâle gelmişti. “Yolu göster, Elwood.”

Bana âdeta bir tazıymışım gibi bakıyordu. Ben burnumu yere eğip, izleyeceğimiz izi bulmadığım sürece kaşları daha da çatılıyormuş gibi görünüyordu.

Babam her zaman nereye giderdi? Bu anıyı bulmak ustalık istiyordu. Bu anı, buraya ait diğer izlerin, zihnimin tam ortasında kararlı bir şekilde yer alan anların arkasına sığınıyordu. Babamın elimden kurgu bir kitabı alıp yeniden rafa koymasının ve başka bir çocuğun dakikalar sonra o kitabı almasının; duvarın yanma dizilmiş olan tarih öncesi bilgisayarlara bakıp, babamın tedbirli bakışları altında olmadan onlara bağlanmanın nasıl olacağını merak etmenin.

Neredeyse ama *neredeyse* üniversiteye başvuracağım gün en soldaki bilgisayarı kullanmıştım. Tüm bunların ardından, gelmesini beklediğim anı sonunda zihnimde belirdi.

“Burası,” diye fısıldadım ve artık kenarlarda gezinmiyor, geçmişin derinliklerine iniyordum. Bu anı beni yığınların arasından, kayıt bankosunun arkasına götürdü ve el arabalarının, kart kataloglarının ve duvarları süsleyen yırtık pırtık posterlerin arasından geçirdi. Ayaklarımızın altındaki halı çimen yeşiliydi. “Babam her zaman buraya girerdi.”

Maalesef ki kapının üzerinde büyük harflerle MALZEME ODASI yazıyordu. Bu iki kelime fazlasıyla kızarmama neden oldu.

“Burası hizmetlinin eşyalarını tuttukları yer değil miydi? Babanın ek işi falan mı var?” diye sordu Lucas. “Tamam, Kev, malzeme odasına ne tür sihirli defterler koyuyorsunuz?”

Kevin burnunu buruşturdu. “Bunun anahtarları bende yok.” Elindeki anahtarları tıngırdattı, dört ayrı anahtar aynı paslı halkaya bağlıydı. Kevin her birinin çıkıntılı tarafını parmaklarıyla incelerken bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. “Ön kapı, arka kapı, konferans odası...”

“Ben tekmeleyerek açarım,” diye gönüllü oldu Wil hemen.

“Gördün mü, işte bunun için içeri geldim,” diye inledi Lucas. “Eğer arabada kalsaydım, muhtemelen bu kapıya yumruk atıp bir delik oluşturur ya da onun gibi bir şey yapardın.”

“Eee?” diye meydan okudu Wil.

“Ee’si, kendi geleceğini istediğin gibi mahvedebilirsin ama Elwood’u bunun dışında bırak.”

“Lucas, son kez söylüyorum, aşağılık biri gibi davranmayı kes,” dedi Veronica sertçe. “Wil benim arkadaşım.”

“Tamam, Elwood da benim arkadaşım. O akıllı ve...”

“Bekleyin!” Kevin kendi kendine mırıldanmayı bırakmış ve son çare olarak hepimize bağırmayı seçmişti. Bu kesinlikle işe

yaradı. Herkes aynı anda çenesini kapattı, Kevin dördüncü anahtarı her şeyi açıklarmış gibi yüzümüze doğru sallıyordu. “Ön kapı, arka kapı, konferans odası ve sonra da bu.” Tırnaklarını anahtarın çıkıntılarına vurdu. “Gençler, bu Bayan Beasley’in anahtarları. B... benim bunları nasıl karıştırdığımla ilgili hiçbir fikrim yok ama kesinlikle karıştırmışım. Benimkinde sadece üç tane vardı. Ama bu anahtarın burayı açması lazım.”

“Karar senin, Elwood,” dedi Lucas bana. Eğer gelecekte hangi kariyeri seçeceğini merak ediyorsa, *endişeli okul müdürü* görevini en iyi şekilde icra edebilirdi. “Bunun haneye tecavüz sayılıp sayılmayacağını bilmiyorum.”

Wil bunun karşılığında gözlerini devirdi. “Elimizde lanet olası bir anahtar varken bunun nasıl zorla içeri girmek olduğunu anlayamıyorum.”

Demek bir omuzumda şeytan bir omuzunda melek olması böyle bir şeydi.

Sakinleşmek için yutkundum. Sanırım battı balık yan gider diyordum. Titrek bir şekilde başımla onayladım ve Kevin çalıntı anahtarı kilide soktu.

Lucas haklı olabilirdi. Bu... yasa dışı bir şey gibi hissettiriyordu. Ağırlığımı bir o ayağıma bir diğerine veriyordum. Etrafımız yeterince boş gibi hissettiriyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Görünürde olmayan bir yere saklanmış bir kamera olmalıydı ve biz içeri adım attığımız anda sensör ötmeye başlayacaktı.

Tanrı’nın bizi izlediğini zaten biliyordum.

Burnumu çekip kendi tırnağımı başparmağıma batırdım. Parmağımdaki deriyi kazıdım ve yeniden ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Bunu yapmak hapse girmeyi gerektirir miydi? Para cezasını? El bileğine vurulacak bir tokadı? Kütüphaneler hükümet binası sayılıyordu, öyle değil mi? Yani bu binalardan birine zorla girmek herhangi bir yere girmekten daha kötüydü. öyle

değil mi? Eğer elimizde anahtar varsa bu gerçekten haneye tecavüz sayılır mıydı?

Artık evden kaçıp kütüphaneye zorla girdiğime göre ailem ne yapacaktı? Sonra o aynı karanlık ses konuştu: *Bir önemi var mı?*

Sonra kapı bir türbeye ya da yüzyıllar yaşında bir anıt mezara açılır gibi açıldı. Muhtemelen her ikisi de lanetlerle doluydu.

“Gençler... burası bir hizmetlinin malzeme odasına benze-miyor.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELWOOD

“Belki de malzemelerini bodrum katta tutuyorlardır,” dedi Lucas ışığın düğmesine basarken. Sessiz, donuk ışık odaya doldu ama gölgeler hâlâ uzaktaki köşelere tutunuyordu. Aşağıya doğru giden tahta basamaklar ağırlığımı kaldırırken oynuyordu. Basamaklar derme çatmaydı ve çürümüştü, her bir basamağın üzerine bir fil şeridi gibi koyu renk bir yağ kaplanmıştı. Örümcek ağları, taşın üzerindeki açık çatlaklarda birikmişti.

“Evet.” Wil burnundan soluyordu. “Ben de yüzey temizleyicimi orada saklıyorum. Gizli bir sığınakta kilit altında.” Lucas buna karşılık olarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama ben bunu duyamayacak kadar çok titriyordum.

Çocukluğumun gözünden baktığımda, her zaman... çok önemli bir şeyin kilit altında saklanması çok normal olduğunu hissedirdim. Şimdi bana, kalbini bulmak için bir canavarın ağzına girmeye çalışmak gibi geliyordu. Kötü niyetli, ölümcül ve fazlasıyla aptalca.

“Dostum, patronuna daha iyi bir güvenlik sistemi almasını söylemelisin,” dedi Lucas, Kevin’a.

“Eminim çok iyi bir konuşma olur. Hey, kaza eseri sizin anahtarlarınızı çaldım ve gizlice içeri girdim, Bayan Beasley... Bir sonraki sefere gerçekten daha dikkatli olmalısınız. Kendimi savunmak için söylemeliyim ki beni buna Lucas Vandenhylde zorladı,” diye sertçe cevap verdi Kevin. “İyi bir günah keçisi olursun, senden zaten hoşlanmıyor.”

“*Ben o kadına ne yaptım ki?*”

“Kütüphaneye on beş dolar borcun var. On yaşından beri aynı kitabın kayıtlı olduğuna oldukça eminim.”

Onları dinlemeyi bıraktım. Arkamda hâlâ birbirleriyle konuşuyorlardı ama defter canlanırken dünya sessizliğe gömüldü. Uzakta bir yerde kapalı duruyordu, muhtemelen havanın ıslak soğuşundan korunması için cam içinde tutuluyordu. Aynı ateşin güveyi kendisine çektiği gibi beni baştan çıkararak kendine çekiyordu.

Yer altındaki dehşet verici odanın görüntüsü karşısında, Wil yüzü parlayarak gülümsüyordu. “Üzgünüm, daha önce ne diyordun, Lucas? Unuttum.”

Lucas yutkundu. “Tamam, burası bir malzeme odası değil ama bu hiçbir anlama gelmiyor. Bu defter tam olarak nedir?”

Ben parmağımı dikkatli bir şekilde defterin sırtının üzerinden geçirirken, Lucas da omzumun üzerinden defterin başlığını okudu: *Pine Point-Geçmiş ve Şimdi*. Sayfaları geçmişimiz dolduruyordu ve her zaman için bir sonraki kişi olarak kalemi elime alacağım günü hayal etmiştim. Ancak işte burada, zamanım gelmeden önce gizlice kapağını açıyor, parmağımla olması gerektiğinden yıllar öncesinde kitabın yıpranmış sırtına dokunuyordum.

Kitabı alıp odadaki diğer masanın üzerine taşıdım. Masa da neredeyse defter kadar eskiydi, zamanla kararmıştı ve üzerinde saçılmış mürekkep lekeleri vardı. Dolma kalemi hemen tanıdım, babamın ofisinde de bunun neredeyse aynısı bir tane dolma

kalem vardı. Üzerindeki yıpranmış altın rengi oymalı harfler, kıvrık yapraklarla süslenmişti ve aynı Latince kelimeler kilisede de söyleniyordu. Burada en son babam oturmuştu ve şimdi ben de burada, alçakça ona itaatsizlik ediyordum.

Bunu düşünmemeye çalıştım.

“Üzerine doğru üflersen parçalara ayrılacakmış gibi görünüyor,” diye yorum yaptı Veronica. “Yüz yıllık olmalı. Belki de daha eski.”

Başlık sayfasından sonra gelen birkaç sayfa sararmıştı, sayfada ince, eğimli, sık ve ayırt edilmesi zor bir bitişik el yazısı vardı. Kevin omzumun üzerinden eğildi ve okurken her bir satırı fısıldayarak nakletti.

“Bayan Beasley bu defter yokmuş gibi davranıyordu. Bu kadar zaman boyunca bunun burada, bodrumda olduğuna inanmıyorum. Ayrıca bu yerin bir bodrum katı olduğuna da inanmıyorum.” Yüksek sesle yutkundu. “Sorun olur mu eğer...” Sorusu havada kaldı, geri kalanını söylememiştii.

Başım la onayladım ama o defteri eline alıp kaldırırken hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Clarke ismini taşımayan birinin bunu yapmasının kişisel alanımıza girmesi gibi olduğunu hissediyordum.

Parmağını dikkatli bir şekilde sayfanın üzerinde gezdirdi. “Haklısın, Wil. Tabii ki ben bir uzman değilim ama bu defter kesinlikle çok eski. Sadece kâğıdına bakarak bile bunu anlayabilirsin.” Kâğıdın pürüzlü kenarlarına baktı ve kendi kendine mırıldandı: “Bazı sayfalar eksik. Koparılmışlar mı yoksa defter çok hassas olduğu için cildi kendiliğinden mi ayrıldı, bunu söylemek zor. Ne olursa olsun dikkatli olmalıyız.”

“Tamam, yani bu bir kayıt defteri, öyle mi?” diye sordu Lucas. “Gerçekten eski bir kayıt defteri. Söylemek istediğin şey bu, değil mi?”

Kevin başıyla onayladı ve bu cevabı Lucas için yeterli olabilirdi ama Wil'i pek tatmin etmemişti. "*Bayan Beasley bu defteri burada değilmiş gibi davranıyordu* derken ne demek istedin?"

Kevin nazikçe defteri bana verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Annen sana hiç anlatmadı mı?"

"Neyi anlatmadı mı?"

"Kütüphane konusunu açtığımda şüphelendim ama şimdiye kadar bundan emin değildim. Annen buraya çok fazla gelirdi. Beasley'i delirtirdi. Kasaba kayıtlarını ve onun gibi şeyleri isterdi. Beasley ona eski gazete dosyalarını verirdi ama annen hiçbir zaman tatmin olmazdı. Burada başka şeyler de olmak zorunda olduğu konusunda ısrar ederdi. Beasley annenden pek hoşlanmazdı diyelim. Ama işte, annen başından beri haklıymış."

Dikkatimi yeniden sayfaya verdim ve Veronica bana yardımcı olmak için telefonunun ışığını sayfanın üzerine yansıttı.

Sayfada önce üst yarımada'nın bir haritası yer alıyordu. Federal yönetim Michigan'ın bizim olduğumuz kısmının *sonsuz* kadar vahşi doğa olarak kalacağını varsaymıştı. Yerli halkın çok uzun zamandır burayı memleketleri olarak görmelerini yok sayarak buranın yaşanmaz ve vahşi olduğunu, yerleşim yapılabilecek bir yer olmadığını düşünmüşlerdi.

Ama sonra bakır her şeyi değiştirmişti. Bu, bu araziden mümkün olan her şeyi soymak için buraya gelen adamların açgözlülüklerini ve çaresizliklerini gösteriyordu. Parmağımla sayfanın üzerindeki Pine Point'in eski hâlinin siyah beyaz bir çiziminin üzerinden geçtim. O zamanlar şimdi olduğundan daha da mesafeliydi ve ağaçların arasına saklanmış, ahşap çerçeveli, birbirinden uzak evlerden oluşuyordu.

Kış her şeyi çalmıştı. Erzaklar neredeyse kritik bir seviyeye düşmüş, insanlar hastalık ve açlık yüzünden hayatlarını kaybetmişlerdi. Sıcaklık mevsim normallerinin altındaydı ve eksi

derecelerde seyrediyordu. Kış da açgözlüydü. Parmaklarını mayıs ayına kadar uzatıyor, kar ancak son bir acımasız kar fırtınasının ardından erimeye başlıyordu. “James Alderwood isimli dini lider tarafından yönlendirilen köylüler, hayatta kalmak için yapmak zorunda oldukları şeyi yaptılar.”

“Vay be, işleri sonlandırmak için ne kadar normal, kesinlikle-ürpertici-olmayan bir yol,” diye homurdandı Wil ağzının içinde. “Koparılmış sayfalarla da hoş bir dokunuş yapılmış.”

Wil haklıydı. Rahatsızlık verici o son cümlenin ardından, sonraki paragraflar kitaptan doğruca koparılmıştı.

Veronica’nın dikkati başka bir yere çekilmişti. “Alderwood, ha?” Konuşurken parmaklarıyla dilindeki pirsingle oynuyordu. Onun sınıfa her gün boynuna altın bir haç takmış şekilde geldiği günleri hatırlıyordum. “Bu senin ismine oldukça fazla benziyor, öyle değil mi?”

Boğazımı temizledim. “Alderwood benim kimlikteki ismim. Ama bana Elwood diyorlar.” Yanağımı çiğnedim. Yaşlı bir adamın ismine sahip olduğum için zaten benimle yeterince dalga geçiyorlardı. Sınıf arkadaşlarımdan, eğer ismimi kasabanın kurucularından birinden aldığımı öğrenirlerse, bana nasıl bir cehennem azabı çektireceklerini sadece hayal edebiliyordum. “Amcamın ismi de buydu.”

Bunun durumu daha az utanç verici bir hâle getirdiğini düşünmüyordum.

“Peki, ona ne oldu?” diye sordu Kevin. Sadece ses tonundan bile bunun masum bir soru olmadığını anlayabiliyordum.

Dikkatle cevap verdim. “O artık aramızda değil. Genç yaşta vefat etti.” Ayağımın altındaki toprak vızıldıyor ve uğulduyordu, dünya benim zaten bildiğim gerçeği açığa çıkarmamı bekliyordu. Sayfaları çevirirken midem yanıyordu. Doğum kayıtlarında amcamın ismi babamınkinin yanına yazılmıştı ama artık

bu iki erkek kardeşten sadece bir tanesi nefes alıyordu. “Tam ben doğmadan önce.”

Prudence’in doğumu yakında.

“Bu hiçbir şey ifade etmez,” diye ısrar etti Lucas ama ses tonunda daha önce orada olmayan bir sertlik vardı. Kuşku içinizde sürünürken mantığın sesi olmak kolay değildi. “Herhangi bir şeyden dolayı ölmüş olabilir. Hasta mıydı?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

Defterin sayfalarını biraz daha çevirdim, ta ki ölüm kayıtlarına gelene kadar. Pek çok hayat, bir sayfanın üzerindeki rakamlara indirgenmişti. Akrabalarım, kiliseye gelenler, komşular ve hiçbir zaman tanışma fırsatı bulamadığım insanlar vardı.

Herkes ama herkes vardı ama amcama dair hiçbir şey yoktu.

“Amcam burada yok. Mezar yeri, ölüm belgesi ya da herhangi bir şey görmüyorum.”

Lucas başını iki yana salladı. “Adama dair bir şeyler olmalı.” Telefonunu çıkardı. “Google’da arayacağım. İsmi ben için harf harf söyleyebilir misin?”

Boğazımı temizledim. “A-L-D-E-R-W-O-O-D.”

Mırıldanarak harfleri tekrarlardı, parmakları telefonunun klavyesinin üzerinde hareket ediyordu. Başparmağıyla sayfanın sonuna kadar indi. “Ekleyebileceğim ölüm yılı gibi bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Ona ölüm yılını söyledim ve tırnaklarıyla ekrana dört rakamı girmesini bekledim.

İnledi.

“Burada da şansımız yok. Bu mezarlık sitesine bakacağım. Burada mezarlık fotoğrafları, ölüm kayıtları ve bunun gibi şeyler var. Bir şey bulamadım gibi görünüyor. Vefat ilanı ya da onun gibi bir şey yok.” Başımı iki yana salladım. “Babamın abisiydi.

Bir yerlerde ona ait kayıtlar olmalı. En azından tıbbi kayıt ya da hastane kayıtları olmalı. Bir şeyler olmalı.”

Wil omzumun üzerinden bakarken aşırı derecede dikkatliydim. “Yırtılmış başka sayfalar olabilir mi?”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Kevin. “Ölüm kayıtlarında sadece iki parça kopartılmış gibi görünüyor. Gelin, size göstereyim.”

Yeniden defterin sayfalarını çevirdi ve bizi yeniden eksik olan sayfaların olduğu yere götürdü. Kendi başıma bunları fark etmemiştim ama haklıydı. Defterin başından beri koparılmış bir avuç kâğıt, pek çok kaybolmuş sayfa vardı.

Çevredeki pasajlar, tarihsel anlatılardan ve not tutmaktan uzaklaşıyordu.

Eski Ahit’in doğası gereği zalim yazılardı. “Peki, ne diyor?” diye sordu Wil.

Kevin boğazını temizledi, sıkıdığı parmakları beyazlaşıyordu. “Tanrı kan istediğinde...” Kelimeleri zor söylüyor, okudukça öz güveni düşüyordu. “...oğullarınızı ona sunmalısınız. Kanı, mahsullerinizi sulamalı ve kemikleri toprağı beslemelidir. Çünkü yaşamda ölüm, fedakârlıkta sonsuzluk vardır.”

Bütün kemiklerim katılaştı. Ben, babamın parazitlere karşı ettiği duanın karşısında savunmasız bir tırtıldım. Söyledikleri, yumurtalarını derimin altına bırakıyor ve beni içten dışa doğru yiyip bitiriyordu. Benim ölüm fermanımı okumuştı ve ben de gülümsemiştim.

Gülümsemiştim.

Lucas’ın yüzü solmuştu. “Lanet olsun, bu ne demek oluyor?”

“Bu, Wil’in haklı olduğu anlamına geliyor. Ben gübreden başka bir şey değilim. Bunu doğduğum ilk günden beri biliyorlardı. Annem beni rahminden çıktığım anda işaretlemişti. Beni kurban edeceklerdi.” Sendeleyerek kitaptan ve içinde barındırdığı korkunç gerçekten uzaklaştım. “Ve Prudence’in çocuğu benden sonraki kurban olacak.”

Kaç kişi ölmüştü? Bunu nasıl yapmışlardı? Beni erken kaldırıp, ben tekmeler savurup çığlıklar atarken zorla ormana mı sürükleyeceklerdi? Ya da bana merhamet gösterip, yemeğime zehir katarak uykumda ölmeme izin mi vereceklerdi?

Hayır, merhamet bu kasabanın bildiği bir şey değildi.

“Oha dostum, bunu kesin olarak bilmiyoruz,” dedi Lucas ama o benimle birlikte kilisede bulunmamıştı. Babam elini onun omzuna koymamıştı ve Şerif Vrees onu hapse atmakla tehdit etmemişti. “Seni öldürmeleri için ne gibi bir sebepleri var ki? Ya da herhangi birini öldürmek için?”

Kevin öksürdü. “Yani, hayatta kalmak için ne *yapmak zorunda* olduklarıyla ilgili hiçbir şey okumadık. Muhtemelen tüm bunlar geçmişte yaptıkları hastalıklı şeyden kaynaklanıyor.”

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü titreyen parmaklarımın arasına aldım. Karanlık düşünceler geri dönmüştü. Artık onları zihnimden uzaklaştırmamın bir yolu yoktu. Görüntüler kafatasımda dönüp duruyordu. Babamın beni bulabileceği farklı yollar, annem beni kollarının arasında tutarken babamın bıçağı sürmesi.

Diğer bir seçenek de ellerimin bağlanması ve kesici bir bıçağın kaburgalarımına saplanmasıyken, bir başka yara izinin ne önemi vardı ki? Zemin de kalbimle beraber nabız gibi atıyordu. O kadar yüksek sesliydi ki duyabildiğim tek şey buydu. Hepsi birden konuşuyorlardı, zemin titrerken oturdukları yerden kalkıyorlardı. Ama ben onları duymuyordum.

Dımdım dımdım dımdım. Sesler ikinci bir kalp atışı gibi içimde yanıyordu, tenimin altında yaşayan ve nefes alan bir yaratık gibiydi.

“Elwood!” diye bağırdı Wil ve ismimi duymak sarmalın içine daha fazla girmeme yetti. “Kendine gel. Benim yanımdayken ölmeyeceksin. Ya da bizim yanımdayken.”

Lucas çılgınca başını iki yana sallıyordu. “Elwood. Böyle değil. Bunların hiçbiri mantıklı değil.” İleri geri yürümeye başlamıştı. “Wil daha en başından beri aileden nefret ediyordu ve Kevin da. Seni ölümüne sevdiğimi biliyorsun, adamım ama sen bildiğim en büyük komplo teorisyenisin. Baban bir kere çimleri garip biçmişti ve bunun bir ekin çemberi olduğunu düşünmüştün. Hepinizin buna inanmaya istekli olduğunuzu biliyorum ama hepiniz bunun ne kadar imkânsız olduğunu unutuyoruz. İncil bunun gibi şeyler söyleyen deliliklerle dolu.” Defteri kendi eline aldı ve yandaki fotoğrafın üzerine parmağıyla vurdu.

Bu, Pine Point Kereste Değirmeni’yle ilgili gazete kupürlerinden biriydi. Kupürde, binanın dışında bir şekilde duran fabrikanın değerli ve sadık çalışanları vardı.

“Ne derler bilirsiniz: kan, ter ve gözyaşları. Metnin bu parçası milyonlarca başka anlama gelebilir ve hepimiz de bu ürkütücü bodrum katında kendimizi korkutuyoruz.” Dudaklarını ısılattı. “Üzgünüm. Bu tür şeyler Pine Point’te olmaz. Bu garip ama...”

“Şaşırtmadın,” dedi Veronica. “Yüzleşmekten korktuğun şeyleri her zaman görmezden gelirsin.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Lucas dişlerini gıcırdattı. “Tamam. Bu garip, tamam mı? Bunların hepsi garip ama kilisenin tamamını batıl inançlara ve söylentilere dayanarak suçlamak istemiyorum. Senin annen de oraya gidiyor, Veronica! Hatırlatırım.” Bu son cümleyi ona gözlerini kısarak söylemişti. “Elwood, eğer gerçekten endişeleniyorsan, mantıklı olan şeyi yapmalı ve bunu polislere söylemeliyiz.”

Wil alaycı bir şekilde dudağını büktü. “Ah, canım Vrees. Onun da buna dâhil olduğunu unuttun mu? Bu işte tek başımızayız.”

Lucas ona sert bir cevap verecek gibi görünüyordu ama Kevin boğazını temizledi. “Yırtılan yaprağın nerede olabileceğiyle ilgili herhangi bir fikrin var mı, Elwood?”

Darmadağınık zihnimden bir şeyler çıkarmak bir yana dursun, şu anda ancak zorla anlaşılır cümleler kuracak durumdaydım. Zihnim en az odam kadar darmadağın bir durumdaydı, her yerde çatlak cam parçaları ve kırılmış düşünceler vardı. Geçmişimi incelemek, fiziksel olarak canımı acıtıyordu.

Bu yeni ifşanın ardından her şey keskinleşmiş, iki kat çentikli hâle gelmişti. Bir çocukken ebeveynlerimin beni asla yatağıma yatırmamaları, uykudan önce hiç masal anlatmamaları, asık yüzlü Noel sabahları, çaresizce babamın benimle gurur duymasını istemem... Sadece bir kere bile olsa gerçek olan bir şey kazanmak istemiştım. Sevmeye değer olduğumu bilmek istemiştım.

Bir kez olsun bunu hak ettiğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Kiliseyi açarken babamın yanında durmuştum ve sonra katlanmış sarı kâğıdı ayin kadehinin içine atmıştı.

“Nerede olduğunu biliyorum.” Boğazımda oluşan yumruyla mücadele ettim. “Babam ayin sırasında onu sakladı. Ayin kadehinin içinde yırtılmış bir sayfa gördüm.”

Veronica telefonunu salladığında, yüzü telefonun ışığıyla aydınlandı. “Gece gidebiliriz.”

Lucas burnunun kemiğini ovuşturuyordu. “Ah evet çünkü hiçbir şey, zorla bir kiliseye girmek kadar *Noel Arifesi* ruhunu yansıtamaz,” diye dalga geçti.

Ona ilk bakan Kevin oldu. Gözleri parlıyordu. “Aslında, birlirsin, gizlice şöyle bir bakmaktan zarar gelmez. Bakmazsak hiçbir zaman yüzde yüz emin olamayız.”

“Bu, gerçek bir öneri değildi.” Lucas’ın ağzı açık kalmıştı. “Birbirinize öyle bakmayın. Kiliseye zorla girmiyoruz.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

WIL

“Bunu yapmak için kullanılacak doğru levye bu mu?”

Kevin, çenesini levveye yaslamış, step dansı yapan bir şovmen gibi yürüyordu. Pekâlâ, eğer aklıma içinde bulunduğumuz kadar dehşet verici bir Broadway performansı gelseydi, iyi bir şovmen olabilirdi de. Beşimiz gece karanlığında, potansiyel ölüm saçan bir tarikatın kilisesine zorla girmek için tamamen hazırlanmış bir şekilde toplanmıştık. Aklıma gelen tek müzikal *Grease* müzikaliydi ve Sandy ile Danny’nin ayinde kurban vermekle ilgili şarkılar söylemediklerinden oldukça emindim.

Ama müzikali en son izlememin üzerinden oldukça fazla zaman geçmişti.

“Ben bakmazken yeni bir levye mi geliştirdiler?” diye sordum söylediğim her kelimeyle birlikte ellerimi ceplerimin daha derinine sokuyordum. Lucas, arabasını Morguewood’un derinliklerine *güvenli* bir şekilde park ettiği için bu kadar yürümek zorunda kaldığımızdan, üşümemek zordu. “Bunun iPhone gibi bir şey olduğunu fark etmemiştim. *Evet, işe yarayacağına eminim.*”

“Bir sürü farklı türü var, Wil,” dedi Lucas çünkü sadece bu kadar fazla yürümemize neden olmaktan değil, aynı zamanda çokbilmiş olmaktan da zevk alıyordu.

“Levyeler Tanrısı’nın yanında olduğumu bilmiyordum. Lütfen sonsuz bilgeliğinizi biz geri kalan cahil aptallarla paylaşın.”

Titredim, ağaçlar da titriyordu. İskelet gibi gövdeleri ve yapraksız dallarıyla, mezarlık toprağından çıkan ellere benziyordu.

Sertçe konuştu: “Dinle, ben zaten burada olmak istemiyorum.”

“O zaman hepimize bir iyilik yap ve git.” Öfkem benim yerime konuşmuştu. Beynim kelimeleri yakalama fırsatı bulamadan dudaklarımdan çıkmışlardı.

“Elwood için buradayım, senin için değil.” Dudaklarını büzdü ve Elwood’a sanki o sadık golden retriever av köpeğiymiş gibi bir bakış attı. Geçen değersiz bir yılın ardından, artık Elwood için en değerli insan ben değildim. Şimdilerde bu pisliğin yanından ayrılmıyordu.

Elwood ile ilgili her şey değişmişti. Vücudundaki çocukluktan kalan tüm yağlar yok olmuş ve onu çelimsiz bırakmıştı. Yeşil gözlerinin altındaki deri, geçirdiği uykusuz gecelerden dolayı morlaşmıştı. Kendisinin bir gölgesi hâline gelen tek kişi ben değildim. Onun gözlerine bakmaya çalıştım ama o, zamanını boş gözlerle yere bakıp, endişeyle derisini kopararak daha iyi değerlendireceğine karar vermişti.

“Elwood’un sana ihtiyacı yok.” Bunu söylemenin çocukça olduğunu biliyordum. Ama çok geçti, ağzımdan çoktan çıkmıştı.

Elwood, ismini duyunca donup kalmıştı ve yakıcı bakışlarla bana baktığının farkındaydım. Ona bakamıyordum. Yanaklarım bu kadar yanarken gözlerine bakamazdım. “Wil.”

Daha Elwood konuşmaya bile başlamadan, Lucas’ın yüksek sesi onun söyleyeceklerini boğdu. “Ah... Sana mı ihtiyacı

var? Sen hayatında olmadan bir yıl boyunca gayet güzel hayatta kaldı.”

Evet, ben de bunu söylemesinden endişeleniyordum. Şimdi sadece dişlerimi gıcırdatıp, bitkinliğimin kalbimin üzerine çakmak gazı dökmemesini ummak durumundaydım.

“Velayet kavgaları da böyle mi oluyor?” Ronnie eldivenli ellerini paltosunun oyuklarına sıkıştırdı. Soğukla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu donmuş gibi ağırlığını bir o ayağına bir diğerine vermesinden ve burnunun kıpkırmızı olmasından belli oluyordu. “Wil, sen Elwood’u on beş günde bir hafta sonları alırsın ve...”

“Gençler, geldik!” dedi Kevin tıslar gibi. “Hep birlikte yakanmadan çenenizi kapatın.”

Bu, konuştuğumuz *her neyse* bırakmamıza neden olup net bir şekilde düşünmemize olanak sağladı. Hepimiz bir kar fırtınasında dışarıda ve düşman alanına girmek üzereydik. Bu nedenle de Kevin’in dediği gibi çenemizi kapatmamız iyi olurdu. Dünyanın geri kalanı da sessizdi. Tek ses, kilisenin yan taraflarından geçerek bize doğru gelen buzdan oluşmuş kar fırtınasının sesiydi. Kar, ahşap kirişlerin etrafından dolanıyor, gölgelerin içinde gri bir iz bırakıyordu.

Attığımız her adımın aniden bilincine varmıştık, mezarlıktan geçerek kilisenin arka kapısına doğru ilerlerken topuklarımızın altındaki buz ve donmuş toprak çatırdıyordu. Korkudan delirmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama bunu buradaki herhangi birine itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim. Başımızın üzerinde ay ve etrafımızda gerçekten mezarlar olduğu gerçeğiyle, ürpermek gerçekten zordu. Omzumun üzerinden arkaya doğru endişeli bir bakış fırlattım.

Başlarımızın hemen arkasında, demirin üzerinde PINE POINT MEZARLIĞI yazıyordu. Koyu renk kömür kalemle yazılmış harfler havadaki değişikliği işaret etmek için yükseğe

asılmıştı. Bu arazinin mülkiyeti, yaşayanlardan ölümlere geçmişti. Kar fırtınası mezar taşlarının etrafında uçuşuyor, onları en üstlerine kadar kara gömüyordu. Ağaçların sınırı kapının üzerine doğru yayılıyor, her yıl biraz daha yaklaşıyordu. Ölümlerle dolu bir orman, belki de bizim canımızı da alma hakkına sahip olduğunu düşünüyordu.

“Teoride bu çok daha az korkutucuydu,” diye fısıldadı Veronica, yavaşça arka taraflara doğru ilerlerken. Giyim tarzı -evden çıkarken annesini, sokaklarda yanlarından geçerken yaşlı insanları korkutmak amacıyla- korku konseptinde planlanmış olabildi ama içten içe hassas biriydi. O üzerinde zımbalı yelekleri bulunan minik Chihuahua cinsi köpeklere benziyordu ve aniden içimde onu bir şahinin yuvasına doğru götürüyormuşum gibi esrarengiz bir dehşet hissettim.

Dünyanın en eski kapısının önüne geldik ve belki de şansımız yaver giderse üfleyerek bu kapıyı açabilirdik.

“El kaldırın, içimizden kaçı bunu daha önce gerçekten yaptı?” Kevin bu soruyu hepimize sormuştu ama bakışları sadece benim üzerimdeydi. Burada böyle bir deneyimi olabilecek kadar gözü kara olan tek kişinin üzerinde... Fakat maalesef ki benim de böyle bir deneyimim yoktu.

Ona da bunu söyledim.

“Belki de kilitli değildir,” dedi Lucas ama onun sesi bile umutlu gelmiyordu. Eli kapı kulpunda, ağzının içinde bela ya da dua olabilecek bir şeyler mırıldandıktan sonra kapı kulpunu oynattı.

Hiçbir şey olmadı.

Kısa süreli inatçı bir teslimiyetin ardından, levye konusundaki tutumunu bıraktı. “Tamam, onu bana verin. Siz muhtemelen kapıyı kırarsınız ya da öyle bir şey yaparsınız. Sanırım bunu zor yoldan yapacağız.”

Bir doktorun muayenehanesinde stetoskopla yapacağı şekilde derin bir nefes aldı ve hayatındaki ilk suç girişiminde bulunmadan önce kendisini buna hazırladı. Sık sık nefes alırken içinden geriye doğru sayıyordu.

Bir, iki, üç...

Ve sonra hayatımda duyduğum en yüksek sesle, “Haydi!” diye bağırdı.

Levyenin kapı çerçevesine girerken çıkarttığı ses, hepimizin yerimizde donakalmasına neden oldu. Yüksekteki dallardan birinin üzerindeki bir baykuş uçararak havalandı ve dünya, bir mağaranın içindeki çılgılık gibi bir sesle yankılandı.

“Bu sesi kesinlikle Michigan’ın *diğer* tarafından da duymuşlardır,” dedi Kevin ağzının içinde. Az önce çıkardığımız sesin sonrasında fısıldamanın bir anlamı yoktu ama kimse bunu itiraf etmedi. Çünkü bunu itiraf etmek, birinin zaten bizi çoktan duyduğu ve buraya gelmek üzere yola çıktığı gerçeğini itiraf etmek anlamına gelirdi. “Hızla içeri girip, buradan defolup gitmemiz gerekiyor.”

“Sanırım kusacağım,” dedi Elwood.

Gerçek anlamda faydalı olmak için, Lucas’ın kapıda açtığı aralıktan içeri baktım. İçeride yüzyıllık bir radyatör, tek bir haçı tutan çok büyük bir masa vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Tam olarak ne beklediğimi söyleyemezdim, haliya sarılmış bir ceset falan mı bekliyordum, bilmiyordum.

Diğer tarafta doğrudan korkutucu bir şey olmadığından emin olarak, el bileğimi aralıktan içeri soktum ve kapının kili-dini açtım. Kapının açılırken çıkardığı tık sesini duyunca elimi geri çektim ve Lucas da levyenin gevşek bir şekilde yanına düşmesine izin verdi.

Öne doğru bir adım atmak için hareket ettim ama Elwood şaşırtıcı bir hızla bunu benden önce yaptı. Onun ilk hareketi yapmak için cesareti olmadığını düşünüyordum. Tüm hayatı

boyunca ilk adımı benim atmamı beklemişti: Her sömester öğle yemeği yiyeceğimiz yeri benim belirlememi, grup ödevlerini önce benim seçmemi beklemiş, ikinci sınıftayken ilk ve tek öpüşmemiz için orada öylece bir şekilde oturmuştu...

Tanrım. Yanaklarım bir ısıtıcı kadar çok ısınmıştı. Şu an *o anıyı eşelemenin zamanı değildi*.

Elwood'un ardından yürürken, havanın karanlık olmasından dolayı minnettardım. Yüzümdeki kızarıklığı hemen geçtirdim ve önümüzdeki göreve odaklandım. Anılarımın partikasında oyalanmayacaktım çünkü kutsal savaş yoluna adım atıyordum.

Burada olmak bile hayal gibiydi. Bu kilise her zaman için daimi olarak sabitti, kasabanın içinde bisikletimle giderken kenarda gördüğüm uğursuz, başımın üzerinde gördüğüm donmuş güneş kadar tanıdık bir şeydi. Daha önce hiç güneşin üzerine basmamış ve daha önce hiç buraya adım atacağımı da düşünmemiştim.

"Tamam, planımız ne?" diye sordu Lucas en sonunda. Bakışları, âdeta gölgeli varlığın aniden ortaya çıkmasını istiyor gibi, ofisin her bir terk edilmiş köşesine gidip geliyordu. Ahşap döşemelerin üzerinde ağırlığımızı değiştirdiğimiz her bir sefer bir patlayıcı, alıp verdiğimiz her bir rahatsız nefes karanlıkta bir savaş narası gibi geliyordu.

"Planımız yakalanmamak," diye cevap verdim ve bu kelimeler ağzımdan çıktığı için rahatlamıştım.

Tüm bedenimin elektrikli telle kaplanmış olduğunu hissediyordum, dilim dişlerimin çarpmasından kısa devre yapmış gibi geliyordu. Başımı Elwood'a doğru salladım ve beş saniye önce onun dudaklarının dudaklarımın üzerinde olduğunu hayal etmiyormuşum gibi yaptım. "Yolu göster."

Başıyla onayladı, kollarını göğsünün üzerinde anlaşılamaz bir bariyer gibi kavuşturmuştu. Kendisini kilitli bir kutu hâline

getirmişti ama bu sefer içinde tam olarak ne olduğunu biliyordum. Kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı ve aşınmış bir ip gibi gerilmişti. Tek bir yanlıp ip çekilse, o hoş görünen azmi kolayca çatırdayacaktı.

Kulağını kendi odası ile yandaki oda arasındaki bariyere dayadı. Bu sessizlikle yetinerek kapının kulpunu kavradı ve içeri bakabilecek kadar araladı. O kiliseyi incelemeyi bitirene kadar biz sadece nefes aldık. Kapı sonuna kadar açıldı ve ilk deneysel adımı o attı.

Kilise sıraları bu saatte boş olabilirdi ama yıllar boyunca kullanıldıkları için yıpranmış görünüyorlardı. Tam bu sandalyelerde oturularak geçirilen yüzlerce pazar gününden dolayı renkleri atmıştı. Dua etmek için diz çökülen yerler sallanıyordu ve beni hiçbir zaman dinlemeyen bir Tanrı için eğilen bedenlerin izlerini görebileceğinizden emindim. Ellerim yanlarımda yumruk yapmıştım. Bir keresinde annem kaybolduğunda dua etmek için ellerimi kavuşturmuştum ama hiçbir “amin” onu eve getirmemişti. İşte o zaman kavuşturduğum ellerim yumruklara dönüşmüştü. Tanrı ve kanun annemden vazgeçmiş olabilirdi ama ben vazgeçmemiştim.

Ve asla ama asla vazgeçmeyecektim.

“Burada bir yerde olmalı,” diye fısıldadı Elwood. Sesi, sessizliğin içinde sağır edici çıkıyordu.

Kürsünün önünden geçerken midemin bulanmasına engel olamıyordum. Elwood’un babasının burada durması ve bu yüceltilmiş kürsüye bir kraliyet tahtı, ilahi yetkilerinin bir sembolüymüş gibi davranması düşüncesi beni sonsuza dek hasta ediyordu.

“Kilise sığınağı tam sunağın arkasında,” diye açıkladı Elwood, Latince konuşuyor gibiydi. Hayatımda daha önce hiç bu kadar tanrısız bir dinsiz gibi hissetmemiştim. Elwood kafamın karıştığını anladı ve bana Hristiyanlığın çalışma rehberini sunarak hızla açıkladı: “Efkaristiya* için... cemaat, Wil. Beden ve kan.”

* Efkaristiya, ekmek ve şarap ayini.

“Ah evet, o,” diye cevap verdim. Aslında bu kendi içinde de dehşet verici bir şeydi ama çenemi tuttum.

“Bu aslında oldukça basit bir kilit,” dedi bana, haçın altında sakladıkları kutuyu işaret ederek. Yukarı kaldırılmıştı ve şatafatlı altın rengi beneklerle bezeliydi. Daha yakından incelediğimde, ahşabın üzerinde aşınmış çiçek işlemleri olduğunu gördüm. Biri gerçekten bunun üzerine sarmaşıklardan oluşan bir orman ve sivri dallar oymak için zaman harcamıştı. “Babamın bunu açmasını milyonlarca kere izledim ama bunun küçük bir hilesi var.”

Elini önce doksan derece bir yöne çevirip, sonra saatin ters yönüne doğru çevirerek babasının el hareketini taklit etti. Son bir esnetmenin ardından hayali anahtar serbest kalmıştı. “Böyle.”

“Anladım.” Başımdan iki tel toka çıkardığımda, yağlı perçemlerim serbest kalıp alnıma döküldü. Tokanın birini düzleştirdim, kilidin içine yerleştirdim ve sonra kendi maymuncuğumu yaratmış oldum. Geçici anahtarı kilidin içine soktum ve tokenın içeride işini görürken çıkardığı tıkırtıları dinledim.

Birkaç tıkırtıdan sonra kapak açıldı.

“Bunda bu kadar iyi olman biraz korkutucu,” dedi Lucas.

“Dedi bir kapıyı levyeyle kolaylıkla açan çocuk.” Bu sözlerim çenesini kapatmasını sağladı.

Elwood elini yarığa doğru uzattı. Gösterişli ayin kadehinin ardında, karanlığın içine sıkıştırılmış bir sayfa vardı. Elwood sayfayı aldı ve kapıyı kapattı, tüm dikkati çalınmış sayfanın üzerindeydi. Üst üste birkaç kere katlanmıştı ve buruşmuştu.

Elwood sayfaya hassas davranıyordu, âdeta kutsal bir şeymiş gibi parmaklarıyla okşuyordu. Sanki cennetten bağışlanmış kutsal bir esermiş gibi davranıyordu.

Sayfayı vaiz kürsüsünün üzerinde düzleştirdi, âdeta bir cemaate okuyacakmış gibi elini üzerine bastırdı. Biz de daha iyi görebilmek için onun arkasında toplastık.

“Kasabanın açlıktan kırıldığı dönemin ortasında, lider James Alderwood, bir melek ile konuştuğunu iddia etti,” diye başlıyordu. Metindeki yazı kütüphanedeki yazı gibi ince ve soluktu. Karanlığın içinde okumak için uğraştım. “Tanrı’nın kutsal bir elçisi, ona kurtuluşa giden yolu gösterdi. Aynı eski günlerde olduğu gibi, toprağın beslenmesi ve kasabanın karnının doyması için bir kurban verilmesi gerekiyordu. Ve böylece Alderwood’un tek oğlunun kanını karların üzerine döktüler ve Tanrı bu adaktan memnun kaldı. Bu hediyeyle, orman yeni bir yaşama büründü ve yeni bir Cennet Bahçesi doğdu.

Tanrı’nın yolundan gidenler ve oğullarını toprağa kurban verenler kutsanmıştır. Toprağı kan ile besleyin. Böylece o da gelecek yıllarda arazilerinizi besleyecek ve Bahçe’yi kutsal tutacaktır. Oğullarınıza kıyamazsanız, Tanrı’nın gazabıyla karşılaşacaksınız.”

“Burada daha en başından beri insanları öldürüyorlarmış. Bunu reddedemeyiz.” Sesim yarıda kesildi. Elwood konuşmuyor, neredeyse hiç hareket etmiyordu. Kalbim bedenimin geri kalanına *hızla* yetişti. İnce bir kapının şiddetle çalınması gibi göğüs kafesime vahşice vuruyordu. İçim ürperdi.

Hiç kimse bir şey söylemiyordu. Kimse *ne* söyleyeceğini bilmiyordu ve görünüşe göre bunu yapmamıza gerek kalmayacaktı çünkü birkaç dakika önce acı verici derecede sessiz olan dünya artık öyle değildi. Sessizliğin içinde ayak sesleri duyuldu.

Biri geliyordu ve yalnız değildi.

Elwood’un yüzü bembeyaz oldu. Kâğıt artık elinin altında düz bir şekilde değil, titreyen yumruğunun içinde buruşmuş bir hâlde duruyordu. İki küçük kelime mırıldandı ve damarlarımda akan kanın donduğunu hissettim.

“Gece ayini.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELWOOD

Bir kiliseyi gözetlemek günah olmalıydı. Hem de tehlikeli bir günah.

Ortaya çıkardığımız şeyin ardından yapılacak en mantıklı şey, buradan koşarak mümkün olduğunca uzağa kaçmaktır. Hepimiz Lucas'ın arabasının arkasına tırmanmalı ve hızla uzaklaşmalıydık. Bu kasabanın, bu eyaletin dışına.

Ama şu anda tam olarak yaptığımız şey gözetlemektir. Wil arka odada telefonunun ayarlarıyla uğraşıyor ve herkesin fısıltıyla acele edip gitmemiz için yaptığı ricaları duymazdan geliyor. Flaşın kapalı olduğundan kesinlikle *emin olduktan* sonra, telefonu titreyen elleriyle sıkıca kavradı ve videoyu başlattı. Kevin korku filmleriyle ilgili bir şeyler mırıldandı ama Wil onun bu yorumunu da sertçe geçiştirdi.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. Daha önce hiçbir gece ayinine katılmamıştım. Gelecekte eve geri döndüğümde, yaşımın ayine katılmak için yeterli sayılacağını düşünmüştüm ama belli ki hiçbir zaman böyle bir şeyin olması planlanmamıştı. Bu fikir ne kadar korkunç olursa olsun,

karanlık merakım yine üste çıkmıştı. Son zamanlarda yüzünü çok fazla gösteriyordu ve işte şimdi burada, yine aynı şeyi yapıyordum. Bu noktada, karanlık merakım benim dostumdu. Beni kötü bir fikirden bir diğerine sürükleyen, fevri, pervasız bir dost.

Aynı Wil gibi.

Dolayısıyla olanları arka odadan izlemeye başladık, oda her an bize ihanet edebilecek seslerin yankılandığı bir in gibiydi. Yapılan yanlış bir hareket ya da çıkacak küçük bir ses sonucu her şey sona ererdi.

Babam canavarların arasında duruyordu.

Yüzlerini geyik derileriyle örtmüşlerdi, geyik boynuzları başlarının iki yanından ağaç dalları gibi dışarı uzanıyordu. Geyiklerin çenelerini geniş bir şekilde açmış, alt çenesini yarmış ve üst dişlerini yerinde bırakarak, kafalarında tüyler ürpertici bir gülümseme oluşmasına neden olmuşlardı. Korkunç maskelerinin ardında bedenleri uzun, yeşil, papaz cübbelerinin altına saklanmıştı. Yanlarından işlenmiş sarmaşıklar yukarı doğru uzanıyor, kumaş, ormandaki yapraklarla canlanıyordu.

“Hepiniz sizi bugün buraya neden çağırdığımı biliyorsunuz.” Babamın sesi, lağım kanallarından hızla yukarı tırmanan bir hamam böceği gibi çıkıyordu. Yıllar boyunca, kurtla birlikte yaşayan Kırmızı Başlıklı Kız olmuştum, beni bir bütün olarak yutmak istemiyormuş gibi sivri dişlerin üzerinde gezinmiştim. “Bedeli ne olursa olsun, Elwood’un bulunması gerekiyor.”

“Onu *sen* saklıyor olsan buna şaşırmazdım.” Vrees’i çenesindeki gri kirli sakaldan ve ses tınısından tanımıştım. Bu kelimeleri, platformun üzerinde ona yaklaşırken dişlerini gıcırdatarak babamın yüzüne söylemişti. Polis kıyafetlerini üzerinden çıkarmış olabilirdi ama sert duruşu günün sonunda askıya asabileceği bir şey değildi. “Bana, yıllar boyunca gözünü onun üzerinden ayırmamana rağmen aniden kaçtığını mı söylüyorsun? Bı-

yüzden lanetlenmemize neden olacaksın, Ezekiel. Anlaşılan o ki Clarke ismi çürük bir dal. Baban...”

“Eğer dilinin yerinde kalmasını istiyorsan, onun adını söyleme,” dedi babam öfkeyle. Ona inanıyordum. Şu anda, eğer bir şansı olsa, sustalı bıçağını kemerinden çıkarıp hemen dilini keseceğini biliyordum.

“Artık burada hiç kimse senden korkmuyor.” Vrees gidip karısının yanında durdu, kadın şiş karnını ellerinin arasına alırken yüzü belirgin bir şekilde gergindi. “Sanki sadece sana aitmiş gibi güce sımsıkı tutunuyorsun. Prudence artık her an doğum yapabilir. Kaçınılmaz olanı erteleyip duramayız. O, *yeni tohumu* doğuracak ve sen istesen de istemesen de makamından çekileceksin.”

“Kol hâlâ benim.”

“Sen bizim *lanetimizsin*.” Şerif cemaate seslendi. Maskesinin altındaki gözlerinin beyazları dolunay kadar parlaktı. “En son sefer Ezekiel’in abisiyle ne olduğunu hepiniz hatırlıyorsunuz. Seremoniyi erteleyerek yıkımımıza ne kadar yaklaştığımızı hatırlarsınız. Son Alderwood değişmeye başlamıştı. Dengesizleşiyordu. Kontrol edilmesi zor bir hâle gelmişti. Eğer onu yakalamasaydık, kim bilir ne hâle gelecekti?”

“Bahçe berbat bir hâle gelmişti,” diye bağırdı bir kadın. Onu da tanıyordum. Canavara benzeyen sahte derisinin altında, onun okuldaki ofisinde oturup gülümsediğini hatırlıyordum. Dört yıl önce ders programımı hazırlarken bana yardım etmişti. “Dış kaplamamın yarısı köklerle kaplanmıştı. Yer döşemelerinin arasından dikenler çıkıyordu.”

“Orman açtı.”

“Orman beslenmek zorunda.”

“O nerede?”

Babam, kilisenin her yerinden gelen saldırıları savuşturuyordu. Yumruk yaptığı ellerini sabit bir şekilde yanlarında

tutuyordu ama omurgasının kasılmasından gerginliğinin onu tükettiğini görebiliyordum. “Benimle değil.”

Dikkatimi yeniden kilise üyelerine verdim. Attıkları adımlar, dışarıda ağaçların arasından geçene benzer bir esinti oluştuyordu.

Ağaç dalları rüzgârda kıs kıs gülüyorlardı. Orman izlemiş ve dinlemişti ama babamın sırlarını asla ele vermeyecekti.

“Abin her şey için çok geç olmadan yakalanmıştı. Eğer kısa süre içinde Elwood’dan kurtulmazsan, orman *onun içinde büyüyecek* ve hepimiz öleceğiz. Bunu daha önce de gördük. O oğlan tehlikeli.”

Tehlikeli mi?

Ellerimi öne arkaya çevirdim ve avuç içlerimin yumuşaklığına şaşkınlıkla baktım. Tenimin altında kıvrılmış pençeler ya da korkunç sarsıntılar yoktu. Bunlar, pencere eşiklerinden böceklerin hayatlarını kurtaran ve onları bahçeye götürenlerle aynı ellerdi. *Tehlikeli*, hiçbir zaman uzaktan yakından bana yakın olan bir kelime olmamıştı. *Ödlek, korkak, zayıf.*

Babam bir kere daha kilise cemaatinin kontrolünü eline almaya çalıştı. “İnanın bana, bilmiyorum. Burada olmamızın nedeni de bu. Bunun hesabını vermek zorunda. Mark, adamların nerede?”

“Adamlarımı çıkışlara konuşlandırdım.” Herkesin gözleri, ellerini beline koymuş bir şekilde kilisenin ortasında duran Vrees’e odaklanmıştı. “Haberimiz olmadan hiç kimse kasabaya girip çıkamaz. Pine Point’ten ayrılmamış. Bundan eminim.”

Veronica arkamda hızla aldığı nefesini bastırmaya çalıştı ama baktığı kişi babam değildi. Kalabalığın içinde kendi annesi de vardı. Onu, maskesinin kenarlarından çıkan kıvrırcık sarı buklelerinden tanımıştım. Onu sabah ayinlerinde yüzü parlarken ya da okul kermesinde güç gösterisinde bulunurken görmüştüm ama onu hiç böyle görmemiştim. “Muhtemelen o yılanla

birliktedir. Benim kızımı da zehirleyen o yılanla. O, bu kasaba için bir bela. Aynı annesi gibi o da bizim içten dışa çürümemize neden olacak.”

Wil’in kahkaha attığında gamzeleri çıkan bir kız değil, bir tür şeytanlaşmış karikatür olduğunu düşünüyorlardı.

Veronica’nın annesi konuşmaya devam etti: “Belki o bize bir iyilik yapar ve bizim için ondan kurtulur.”

Rahatsız bir şekilde Wil’le birbirimize baktık ve dikkatli bir şekilde yüzüne taktığı maskede ilk çatlak belirdi. Çattığı kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirmişti ve dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı. “Bu gerçekten büyük bir iyilik olur,” diye homurdandı babam.

Tüm hayatım boyunca, babam benim için Tanrı olmuştu. Bilgelğin ve kutsallığın nihai örneği, Tanrı’nın sevgisinin sınırlı olduğunun, sadece pek azımızın bunun tadına varacağımızın ve geri kalan çürüklerin O’nun gazabının tamamıyla karşılaşacağına sert bir hatırlatıcısı.

Artık onda Tanrı’yı görmüyordum.

Aslında, Tanrı’yı hiçbir yerde görmüyordum.

“Arkadaşlar,” diye fısıldadı Lucas. Sesi inişli çıkışlı ve korkak çıkmıştı. Zorla olsun olmasın, herhangi bir kahkahaya yer yoktu. “Bu lanet olası yerden hemen gitmemiz gerekiyor.” Hiç kimse hemen bu fikrin üzerine atılmadığında, elini temkinli bir şekilde omzumun üzerine koydu. “Elwood, bu şekilde kalamayız. Gitmemiz gerek.”

Haksız değildi ama hareket edemiyordum.

Sonra Wil’in, “Annemden bahsedip bahsetmeyeceklerini duymak istiyorum,” dediğini duydum.

Kahrolasica başka bir şeylerin ortaya çıkmasına hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama burada bir yırtıcının bakışları altındaki bir tavşan kadar mükemmel derecede ve tamamen hareketsiz kalmış gibi hissediyordum.

“Yarın Greenelerin arazisine bir şey dikeceğiz,” diye devam etti Vrees. Odayı adımlamaya başladı. O yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyordu. “Sizi temin ederim ki oraya gireceğiz.”

Cemaat bunu küçümsemeyle karşıladı. Konuşan Veronica’nın annesiydi: “Peki ya kız, ona ne olacak? O da annesi gibi cesur. Elwood’u kolaylıkla almanıza izin vereceğini mi düşünüyorsunuz?”

Avuç içlerim zaten gerginlikten dolayı terlemişti. Gerçek, gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Henüz tamamlanmamıştı ama her hâlükârda rahatsız edici bir görüntüydü. Eğer ailem beni yakalarsa, her şey sona erecekti. Benden daha önce gelmiş tüm Alderwoodlar öldürülmüştü ve belki de sonra gelecek tüm Alderwoodlar da öldürülecekti. Ben hiçbir zaman bir oğul olmamıştım. Ben sadece bir tohumdum. Ve şimdi de babam beni hasat etmeye gelmişti.

Eskiden eğer mükemmel bir oğul olursam, babamın bana daha fazla değer vereceğini düşünürdüm. Ama artık gerçeği biliyordum. Her zaman kendisi için önemli olan şeyleri yok etmişti. Ağaçları seviyordu ama baltasını onlara geçirirken irkilmiyordu bile.

Beni sevmeyebilirdi ama belki de kemiklerimi yaktıktan sonra onların ardından bir ayin düzenleyebilirdi.

“O kız bir sorun değil,” diye araya girdi babam. “Şimdiye kadar tehditleri hep yok ettik.”

Bu, tamamen gerçek olmayan beş kelime, zihnimin arkasında yankılandı. Bu, mümkün değildi. Zihnimde ürkünç, net bir rüya gibi oynuyor, beni acı sona kadar izlemeye zorluyordu.

Babam dehşet verici bir netlikle devam etti: “O belalı Greene kadınından kurtulduk. Kızından da kurtulabiliriz. Sorun yaratan, dik kafalı bir kız mı? O kız kaybolursa, bu kasabadan kim kılını kıpırdatır? Anasına bak kızını al.”

En sonunda korkunç gerçek ortaya çıktığında, Wil'in nefesi kesildi. Annesini öldürmüşlerdi. Benim ailem onu öldürmüştü. Babam onun cesedinden kurtulmuş, tüm kasabaya onun posterlerini asarken gülümsemiş ve bana yalan söylemişti. *Bir anne kendi kızını nasıl bu şekilde terk edebilir?* diye söylenmişti elleri taze kanla kaplıyken. Bayan Greene ölmüş ve gömülmüşken babam bunu böyle kolaylıkla nasıl söyleyebilmişti?

Tüm bu zaman boyunca Wil'i uzaklaştırmıştım ve o haklıydı. Wil bana çok yaklaşmıştı, bu onu yakmıştı ve şimdi elinde gömecek bir cenazesi bile yoktu ve...

Bu benim suçumdu.

Lanet olsun. Bu benim suçumdu.

Yüzünde benimki gibi oyulmuş bir ifade vardı. Gerçek dehşet daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Ebeveynlerimden saklanarak, gerçekten neden korkmam gerektiğini bilmeden geçirdiğim çok fazla gün...

Gerçek korkuyu bundan sonra geçen birkaç saniye içinde öğrendim.

Sessizlik çöktüğünde, cinayet hâlâ zihnimde tazeydi. Wil'in telefonu çaldı ve çıkan ses gecenin içinde bir ölüm perisinin çığlığı gibi yankılandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

WIL

Ah lanet olsun.

Lanet olsun.

Telefonumun ekranında babamın suratı parlıyordu. Onun ekranımın üzerinde görünen gülümsemesini zar zor tanımıştım. Bunu artık sadece eski fotoğraflarda görüyordum ve iletişim bilgileri bir başka dönemden kalmış bir hatıra gibiydi. Şu anda, o sersem gülümsemesi ölmeme neden olacaktı. Bu saatte sarhoş olması gerekmiyor muydu? Onun beni araması için ne yapmıştım?

“Kapat şunu!” diye fısıldadılar dördü birden arkamdan. Tanrı biliyor ki ben de bunu yapmaya çalışıyordum ama bunu yapmak görüldüğü kadar kolay değildi. Bu yüzden ben de onlara nazikçe *yakamdan düşmelerini* söyledim. Telefonumu kapatmaya çalışırken sakın görünmeye çalışıyordum ama ses korkunç derecede yüksekti ve kilise ölümcül derecede sessizleşmişti. Tanrım, başım büyük beladaydı.

Ben telefonumun sesini kısıtığım anda arama kendiliğinden sonlandı. Tüm kilise cemaati gölgelere bakıyordu ve eğer halüsinasyon görmüyorsam, Vrees elini belinde bir şeye götürmüştü.

Lucas haklıydı. Hâlâ şansımız varken buradan kaçmalıydık.

“Burada biri var,” diye fısıldadı Ezekiel. Sesindeki herhangi bir duygu işaretinin kaybolması, bize bakan kısılmış gözler ve gıcırdayan dişler kadar dehşet vericiydi. Bu, içi boş bir kötülüktü. Onu kötü yapan şey öfke değildi, bunu meydana getiren düpedüz bir *hiçlikti*. Ne kadar zamandır ruhundan yoksundu? Bu annemi öldürmeden önce mi yoksa sonra mı olmuştu?

Ah Tanrım. Bu düşünceyle bile midem burulmuştu.

O öldü, diye tekrarlıyordu zihnim acımasızca. O öldü ve artık onu eve getiremezsin.

En kötü kısmı da bunun beni şaşırtmamasıydı. Bunun afallatıcı, yeri göğü inleten bir keşif olması gerekiyordu ama yine de...

Bir şekilde... bir şekilde bunu biliyordum. Bu hiçbir zaman değerlendirmek istemediğim bir tahmindi. Zihnimin en köşesinde tuttuğum karanlık bir ses. Tüm bu zaman boyunca bana fısıldıyor, gerçeği söylüyordu. Ve şimdi de tamamen ortaya çıkmış, bana gerçeğin yüzüne bakmam için yalvarıyordu.

Onu öldürdüler ve şimdi de seni öldürecekler.

Elwood'un elini ölümcül derecede sıkıştığımı ancak bu baskının altında nefesi kesildiğinde fark ettim. Sıkışımı çok az gevşetsem de elini tutmaya devam ettim. Arkamı döndüm ve olabilecek en kötü Scooby-Doo takımıyla karşılaştım. Hepsinin, ben sessizce tek bir kelime söylerken buna dikkat etmelerini umdum: “*Koşun.*”

Lucas'a bunu ikinciye söylemeye gerek yoktu. Arka kapı dışarıdaki fırtınaya açıldı. Lucas, çaresizce Ronnie'nin elini tutup onu yanında tutmaya çalışıyordu. Ronnie onun arkasında bir bez bebek gibi savruluyor, Kevin ise onların ardından gidiyordu. Arkada kalan Elwood ile bendim. Elwood, ışık gören tavşan gibi kalakalmıştı.

Bir elimle onun kolunu kavradım ve diğer elimle levyeyi aldım çünkü asla elimde bir tür darbe uygulayabileceğim bir silah olmadan kalmayacaktım. Ve bu kuvvetli dürtüden dolayı Tanrı'ya şükrettim çünkü artık yalnız değildik. Ezeziel dışarı çıktı ve bu bir cellada bakmak gibiydi.

Ama mızrağım elimdeydi ve kesinlikle onun beni canlı canlı yemesine izin vermeyecektim.

“Elwood!” Ezeziel onun bileğini kavradı, yüz ifadesi tamamen çaresizlikle doluydu. “Tanrı aşkına, sen neredeydin? Ne yaptığınla ilgili hiçbir fikrin yok!”

Elwood, babasının sözlerinden dolayı korkmuş ya da dikkati dağılmış olabilirdi ama ben öyle değildim. Levyeyi savurduğumda ciyakladı. Parmakları gevşedi ve bana zaman kazandırdı. Bu saniyeyi âdeta hayatım buna dayanıyormuş gibi kullandım ve muhtemelen de buna dayanıyordu.

Elwood'u tutup, arka kapıdan tırmanarak mezarlığa doğru giderken, içgüdülerimle beslenen sürüngen beynim kontrolü ele aldı. Aldığım her nefes ileri doğru bir adım atmamı sağlıyordu.

“Onları öldüreceksin!” diye bağırdı Ezeziel uzaktan. “*Hepimizi öldüreceksin!*”

Annemin de son anlarında bu şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. Rüzgâr her yerden kuvvetlice esiyor, teni buzla birlikte kesiyor, kalbi göğüs kafesine çarparak atıyordu.

Kar ayağımızın altından yolu çekip alıyordu. İnsanlar sırtlarına bakan gözler olduğunu söylediklerinde bunun bir klişe olduğunu düşünürdüm. Artık böyle düşünmüyordum. Biz koşarak kaçarken onların bakışlarının tenimize işlediğini hissediyordum.

Araba Lucas'ın park ettiği yerde duruyordu ve hiçbir Honda Civic'in içinde olduğum için bu kadar rahatladığımı hatırlamıyordum.

“Ah, Tanrı’ya şükürler olsun,” diye bağırdı Ronnie ön koltuktan. Geriye doğru döndü ve elleriyle ellerimi kavradı, elleri gerginlikle titriyordu. “Ona beklemek zorunda olduğunu söyledim. Sizi orada öylece bırakamayacağımızı. Bizim...”

Konuşmasını bitirmesini beklemedim. Zamanımız yoktu. “*Bas gaza!*”

Ben bu kelimeleri söyler söylemez Lucas gaza bastı. Buzlar lastiklerin altında çıtırdıyordu ve bu hava koşullarında tek bir yanlış dönüşün savrulmamıza neden olmasından endişeleniyordum.

Kış, araba kullanmayı ölümcül bir oyuna çeviriyordu. Arabayı, hayatlarımız buna bağlıymış gibi kullanıyordu ve bu sefer gerçekten de öyleydi. Beş dakika boyunca sessizce kasabanın içinde hızla ilerledik. Kimse nefes almadan önce beş dakika daha geçti. Lucas motelin otoparkına girdiğinde, sıkıntı mideme çökmüştü ve tabelamızdaki iki harf daha düşmüştü.

Babam bu harfleri asla düzeltmeyecekti, bu yüzden de en son ışık da sönüp onlara katılana kadar bu şekilde kalacaklardı.

Ve o zamana kadar, motel sonsuza kadar yıkılıp yok olmuş olacaktı. Ağaçlara doğru baktım ama şimdilik sessiz görünüyorlardı.

Lucas, motelimizde genelde müşterimiz olmadığı için şanslıydı. Boş otopark, ona lastiklerinin kontrolünü kaybetmesi için fazlaca boş alan tanıdı. Frenlerden ayağını çektiğinde, ana kapıların önünde sallanarak durduk.

Midem bulanıyordu ve bunun kesinlikle Lucas’ın araba kullanmasıyla bir alakası yoktu. Tamamen annemin kayıp ilanlarının üzerindeki siyah beyaz gülümsemesiyle, zihnimin her köşesine zımbalanmış yüzüyle ilgiliydi. Ölü. Hastalıklı bir şekilde, bu cevaplar için minnettar olmalıydım. Uzun zamandır Clarkların cinayetten suçlu olduklarından şüpheleniyordum. Her

anımı onların annemin kaybolmasından suçlu olduğunu iddia ederek harcamıştım.

Rahatlamış olmam gerekiyordu. Ama rahatlamamıştım.

Aslında, onun hâlâ *kayıp* olmasını diliyordum. Şüphemin altında gömülü olan o umut kırıntısını özlüyordum. O güvenli *ya olursa* duygusunu. *Annem kendi başına buradan ayrıldı ama uzun süre uzakta kalmayacak. Artık herhangi bir gün dönebilir, teni bronzlaşmış, gülümseyerek ve özür diler bir şekilde. Bu canımı acıtacak ama yine her şey yoluna girecek.*

Ölümden geri dönüş yoktu.

“Bunu yapamam,” dedi Lucas aniden nefes nefese. Bu işe hiç dâhil olmamıştı ama yine de aklını kaybeden oydu. “Lanet olsun, ben bunu yapamam.”

Öfkeyle parmaklarını direksiyona vuruyordu. Son yirmi dört saat onun akıl sağlığını bozmuştu ve bu, verdiği her nefesten belli oluyordu. “Ebeveynlerinin garip olduğunu biliyordum. Vee’nin annesinin garip olduğunu biliyordum. Ama cinayet işleyecek kadar garip olduğunu bilmiyordum. Özellikle de oğlunu *İsa’nın yeniden doğuşu gibi kurban edecek* derecede garip olduğunu bilmiyordum. Hayır, hayır, ben gidiyorum. Lanet olsun, ben bununla baş edemem.” Başını saate doğru eğdi. “Noel’deyiz. Şu anda evde, ebeveynlerimle birlikte uyuyor olmam gerek. *Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.* Onlar da muhtemelen tarikat üyesidir çünkü benim şansım bu, öyle değil mi? Büyükbabama son tarikat ayinini yapıyorum.”

Ronnie derin bir nefes verdi. Arabada buraya gelene kadar sessiz kalmıştı ama bu, kesinlikle söyleyeceği bir şey olmadığı için değildi. “Unutmuşum. Seninle ilgili olmasa bile her şey seninle ilgili. Bunu yaşayan tek kişi sensin, değil mi?”

Lucas ofladı ama onun sorusuna bir cevap verecek kadar değer vermedi.

“Şaşırtmadın,” dedi sertçe, kelimeler boğazına takılıyordu. “Bir şekilde acı çeken sensin. *Annemin* ve Elwood’un ailesinin böyle olduğunu bulan benim...”

“Söyleme.” Bir noktada dilimi ısırması olmalıydım. Konuştuğumda, söylediğim her kelimeyle kan yayılıyordu. “Lütfen söyleme.”

Bu isteğim karşısında Veronica’nın öfkesi azaldı ve bundan sonra gelen kalp kırıklığı her şeyi anlatıyordu.

Bu arada, yanımda duran Elwood hiçbir şey söylememişti. Gözlerimin içine bakamıyordu.

Yeniden ilk konuşan Kevin oldu: “Şerif senin tehlikeli olduğunu söylerken ne demek istiyordu, Elwood?” diye araya girdi. “Bunu söyleyip duruyorlardı.”

“Belki de *etrafta olması tehlikeli* anlamında söylemişlerdir,” diye mırıldandı Lucas ama bir saniye sonra sözünden geri döndü. Dikiz aynasında Elwood’un yüzündeki açık ızdırabı gördükten sonra bunu yapmamak zordu. “Böyle demek istemedim. Üzgünüm, bu senin suçun değil, adamım. Eyalet polisini aramalıydın ya da ona benzer bir şey yapmalıydın. Bir yerlerde, daha üst düzeyde olan birileri olmalı.” Başını direksiyona yasladı. “Ama demek istediğim şu ki, bunu yapabileceğimi düşünmüyorum. Artık yapamayacağım.”

“Ah, anladım. Umurumda değil.” İçimdeki her bir duyguyu öfkeye çevirdim. Hüzünden daha iyiydi. “Erkek İzci yeleğine Hayırsever rozeti takmayı hak edecek kadar yardım ettin ve şimdi bizi umursamıyorsun. Güzel. Bize uyar.”

Yanımda duran Kevin birkaç kere dudaklarını ıslattı ve kucağının üzerindeki ellerini birkaç kere döndürdü. “Ayrılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ne zaman bir grup ayrılrsa, hep...”

“Bu lanet olası bir korku filmi değil, Kevin,” dedi Lucas sertçe. “Son kez söylüyorum, Hollywood’da ne yaptıklarının bir

önemi yok.” Eliyle çimin üzerinde birikmiş karları işaret etti. “Burası size Kaliforniya gibi mi görünüyor? Hayır. Bunların hepsi gerçek ve bunların hepsinin gerçek hayatta sonuçları var. İnsanlar ölmüş, Kevin. Ölmüş.”

Çenesine bir yumruk vurmaya çok yakındım. “Annem gibi mi ölmüş?”

Gözleri yuvalarından çıkacak gibi açıldı. “Öyle demek istemedim. Öyle demek istemediğimi biliyorsun, Wil.”

Çok geçti. Ona, olabilecek en pis şekilde sııttım. “Sanırım başından beri seninle ilgili söylenenler doğruymuş.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Senin görüldüğün kadar sığ olduğunla ilgili söylenenler. Her zaman umurunda bile olmayan konuları desteklemen. Bağış kutularına yardımda bulunman. Sponsorlukları ve sahne ışıklarını dışarıda bırakınca, günün sonunda hiç kimse umurunda bile olmuyor. Ne Elwood ne Ronnie ne de Kevin. Kendinden başka kimse umurunda değil.” Arabanın kapısını hızla açtım ve Elwood’un bileğini kavradım. “Haklısın, Lucas, burası Hollywood değil. Ve rol yapan tek kişi de sensin.” Elwood da aradımdan güçlkle arabadan çıktı. Lucas’ın dramatik oyunculuğu yoktu ve aramızdaki tek cevap sessizlikti.

ON ALTINCI BÖLÜM

WIL

Moteldeki tek insan babamdı.

Boşluk, daha önce olduğundan daha sert vuruyordu. Annemin yokluğu, evin dokularının derinlerine işlemiş bir lekeydi ve burayı tamamen yakmadan bunu gidermek imkânsızdı. Ezekiel, burayı yıkmakla ilgili fikrinde haklıydı. Şu anki hâliyle bir mezarlık değil, unutulmuş bir kadının harabe türbesiydi.

Ama ben hatırlıyordum.

Annem, bu çürüyen mekânın her yerindeydi. Parmaklarımı duvardaki nostaljik işaretlerin, onun geride bıraktığı tüm izlerin üzerinde gezdirdim. Bu sıkıcı beyaz duvar kâğıtlarını döşediğimiz yaz anormal bir şekilde sıcaktı, bu işi etrafa boyalar sıçratarak ve sürahilerce limonata içerek yapmıştık. Annem ve spiralleri, ben ve dağınık el izlerim. Benim yaptıklarımın çoğunun üzeri kapatılmıştı ama birkaç tanesini koridorlarda bırakmıştı. Şu anda yanımda bir tane vardı. Elimi ize doğru kaldırdım ama büyümüş parmaklarım izin üzerini kapattı.

Elimi duvardan çektim ve kalbimi cebime koydum. Babamın odasına giden her adımda o kalbi taşıdım ve taşıyamayacağım

kadar ağırlaşaacağı zamanı bekledim. Babama gerçeği söyledikten sonra kalbim patlayacaktı ve inşa ettiğim engel de tamamen kırılacaktı.

Elimi kapı kulpuna koydum ama orada bir süre duraksadım. Sonra hızla kapıyı açtım.

Ama babam yatağın ucunda oturmuş, kollarında ağlamam için beni beklemiyordu. Hayır. Yatağın üzerinde derin bir uykudaydı. Yerler Lucas'ın partisindeki gibi darmadağınikti, etrafında ezilmiş içki kutularından oluşan efsunlu bir halka vardı.

Kendime hâkim olamadım. Kahkaha attım. Ağzımdan, sonunda bir hıçkırığa dönüşen garip bir ses çıkmıştı. Gözyaşları görüşümü bulandırmış, ağzımdan çıkan her kelimeyi lekelemişti. "Tabii ki sızmış."

Küçük bir çentiğin her şeyi sökmesi tuhaftı. Çok uzun zamandır kendime hâkim olmuş, içimdeki deliği elimden geldiğince görmezden gelmiştim ama artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Dürtülmüş, kışkırtılmış ve yenilenmişti. Kararlılığım mahvolmuş, içimdeki kale parçalanmıştı.

Annem ölmüştü.

Bu, artık zihnimin gölgelerindeki zalim bir fısıltı değildi. Her yerdeydi. Artık bunu daha fazla bastıramazdım. Annem ölmüş ve toprağın altına gömülmüştü. Solucanlar-kurtlar-böcekler seviyesinde *ölüydü*. Burnunu yanlış yere sokmuştu ve bu durum, o burnunun hemen kesilmesine neden olmuştu. Tıpkı şu anda kızının yaptığı gibi... İkimizin de erkenden mezara girmesine neden olabilecek aynı ölümcül merak, aynı inatçı ruh.

Acım dönüşmüştü. Artık sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu, bunun yerine yüzüm çarpılmıştı. Dehliz gibi açılmış ağzımdan çığlıklar çıkıyordu ve boğazımın kapandığını hissediyordum. Kendi boğazım sıkılmış bir yumruk gibiydi, havanın içeri giremeyeceği kadar sıkılmıştı. Sadece sessiz, insanın

ruhunu parçalayan bir feryat çıkabiliyordu. Babam kıpırdamadı bile.

Ölü. Ölü. Ölü, ölü, ölü, ölü, ölü.

“Wil?” Elwood’un eli omzumun üzerinde duruyordu. Bir gün önce olsa, elini itip uzaklaştırırdım ama şu anda bunu yapamazdım. Bulabildiğim tek sıcaklığa yaklaştım. Ondan nefret etmeliydim, ebeveynlerinin *yaptıkları* şeyden dolayı ona bağırmalı, öfkelenmeli ve küfretmeliydim ama bunu yapamıyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Her zaman vardı.

Elwood aramızdaki mesafeyi kapattı ve yaşlar içinde olan yüzümü onun kollarına gömdüm.

Bu bir yas sarılmasıydı. Bunu yumuşatacak hiçbir şey yoktu. Âdeta ortadan kaybolabilirmiş gibi ona tutundum. Keder onu benim kollarımın arasına hapsedmişti, her bir hıçkırık bedenimi bir öncekinden daha fazla sarsıyordu. Aylar boyunca içime gömdüğüm duygular yüzeye çıkıyordu ve her dalgayla birlikte nefesim kesiliyordu. Elwood bunların hepsini kabul etti, eli saçlarımın arasındaki yerini bulmuştu.

Ancak gözyaşlarım kuruduktan ve ondan uzaklaştıktan sonra onu gerçekten gördüm. Lambanın titrek ışığı yüz hatlarını aydınlatıyor, saçlarının derinliklerini yumuşatıyordu. Kış ormanı köklerinin derinlerine sızmış olabilirdi ama ışık bu karanlığı uzaklaştırıyordu. Kahverengi saçlarının arasına karışmış altın ve kestane rengi yansımaları görebiliyordum.

Gözlerimi dikmiş, ona baktığımın farkına varmam biraz uzun sürdü. Onun da gözlerini dikip bana baktığını fark etmem de.

Bu hangi hezeyanlı duyguysa, onu daha en başından bastırdım. Bakışlarım yeniden babama gitti ve orada çaresizliğimin içinde göz ardı ettiğim bir şey olduğunu gördüm.

“Bu ne?” Bu soruyu sorana kadar cevabın ne olduğunu anlamıştım. Olabilecek en güzel şekilde görünen bir hediye

olmayabilirdi ama babamın yapabileceğini düşündüğümde daha fazlasıydı. Hâlâ elinde olan hediye aldım ve parmaklarımı hediye paketine geçirdim. Ben hediye açarken kıpırdamadı bile.

Mutlu Noeller, Minnie, yazıyordu kartın üstünde. *Bu kadar zamandan sonra bunu alman gerektiğini düşündüm.* Demek beni aramasının nedeni buydu.

“Bunu attığını düşünüyordum.” Bunu, bu garip hafiflik hissi, göğsümde hissettiğim kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olan bu düğümü daha önce sadece bir kere daha hissetmiştim. Annemin kaybolduğu ve babamın hıçkırıklara boğulduğunda ruhu bir daha hiçbir zaman geri dönmek üzere bedeninden koptuğu gün. Şimdi de böyle hissediyordum. “Bu, annemin ofisinin anahtarı.”

Ofisin paslanmış ve tozla neredeyse betonlaşmış kapısı, bir yer altı mezar odasına açılır gibi açıldı. Ve içerisi de tıpkı bir yer altı mezarı gibi kokuyordu.

“Bu lanet olası odayı mühürlemeliyiz,” demişti babam en son bu odaya girdiğinde. “Burası anılarla dolu. Bunları dışarı çıkaramayız.”

Haksız değildi. Tahtakurularını temizlemesi için birini çağırabilirdiniz ama geçmiş konusunda hiçbir şey yapamazdınız. Tavani tamir ettirebilir ve halıyı temizleyebilirdiniz ama kalbinizi tamir ettiremezsiniz.

Işığın düğmesi hemen çalışmadı, nasıl çalışacağını unutmuş gibi titreşiyordu. Annemin ardından bu oda darmadağın olmuştu: raflar, erimiş mumlar ve yıpranmış kitaplarla doluydu, yarım kapatılmış bir yatak vardı ve perdeler güneşi engelleyecek şekilde kapanmıştı.

Annem başka herhangi bir yerden daha çok burada zaman geçirirdi. Gazetecilik yaptığı günler hiçbir zaman çok geride kalmamıştı. Ben doğduğumda kariyer yolunu değiştirmiş olabilirdi ama özünde olan o “Neden?” sorusu hâlâ içinde kalmıştı. Her insan bir gizem, hayat hikâyeleri de çözülecek düğümlenmiş bir iplikti. Ve her iyi gazeteci gibi, davayı çözene kadar içi rahat etmeyecekti.

“Sen rehberlik için anneme gitmemiş miydin?”

“Evet.” Odanın karşısından onun yutkunduğunu duyabiliyordum. “Kısa bir süre. Notlarım düştüğünde beni aldı.”

“Bu beni şoke etmişti,” diye itiraf ettim. “Sen her zaman sınavlardan A alırdın.”

Tereddütlü bir şekilde yerde yanıma oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti.

Kollarını ve bacaklarını düzgün bir şekilde toplayamıyormuş, birbirlerine uymayan bulmaca parçalarından oluşuyormuş gibi görünüyordu. “Üniversiteye gitmeyeceğimi hep biliyordum. Üçüncü sınıfa gelene kadar bunu görmezden gelmek çok kolaydı. Her şey değişti. İnsanların posta kutularına postalar geliyordu, hayatlarıyla ilgili planlarından ve nereye gitmek istediklerinden bahsediyorlardı. Hayatımda ilk defa, bu gerçekten kaçamadım.”

Aramızda uzanıp giden bir sessizlik oluştu ama sonra bakışlarını bana çevirdi. Ben de yanına otururken hâlâ bana bakıyordu. “Ve sonra sen de bana nasıl gitmek istediğini söyledin. Bu dünyayı terk etmekle ilgili büyük hayallerin vardı ve benim de seninle gelmemi istiyordun ve... en nihayetinde bunların hepsinden kaçamazdım. Hatta ne yaptığımı bile sorgulamaya başladım. Neden umurumdaydı?”

Söylediği kelimeler içime sızarken, başımı yukarı kaldırıp tavana baktım. Benim odamın aksine, tavanda herhangi bir yıldız yoktu. Parmaklarınızı onlara doğru uzatıp daha fazlasını hayal

edebileceğiniz yıldızlar. Hiçbir zaman yukarı bakıp anlamsız bir boşluk görmenin ne olacağını hayal etmemiştim. Buradaki hayat dışında hiçbir şey yoktu. “Notlarımla ilgili konuşmaya başladık ama konuşmalarımız orada sonlanmadı,” diye devam etti Elwood. “Güvenip sırlarımı açabileceğim pek fazla insan yoktu. Annem babam, Tanrı ya da kilise olmazdı. İçime o kadar çok şey atmıştım, seninle bile paylaşamayacağım o kadar çok şey vardı ki ve annen... o beni zorlamadan anlıyordu.”

Dudağımı ısırdım. “Annem bu konuda her zaman çok iyiydi.”

“*Keyfin yok, Minnie,*” diyen bal kadar tatlı sesini hâlâ duyabiliyordum. Sert köşeleri olmayan o yumuşak konuşma şekli. Fısıltı gibi ve nazik. Üzgün durmuyordum. Gülüyordum ve o da yaptığım esprinin yarısında sözümü kesmişti.

Babam masada her şeyden habersiz bir şekilde oturuyordu. Ağzı açık bir şekilde bana baktığını, annemin gördüğü şeyi görmeye çalışıp bunu başaramadığını hatırlıyordum. “*Keyifsiz görünmüyor.*”

“*Saklıyor,*” diye karşılık vermişti annem. “*Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, tatlım. Minnie her zaman güler. Bir şeyler canını acıttığında bile.*”

Annem her şeyin kalbini görürdü. Ruhumu asma kilit altında tutsam da, o yine de beni açık bir kitap gibi okuyabilirdi. Elwood’un da içini görmüş olması şaşırtıcı bir şey değildi.

“Bana gerçekten yardımcı oldu.” Yüzündeki gülümseme silindi. “Ama sonra annemle babamı çağırdı.”

“Sanırım bu da iyi olmadı.”

Bunu hatırlarken irkildiğini fark ettim. “Böyle demek yetersiz kalır. Babama hayatımı dikte ederek kontrol ettiğini ve kendi geleceğimi belirleme fırsatımı mahvettiğini söyledi. Notlarımla ilgili konuştu ve bana bir şans verseler...”

derslerime çok daha iyi verebileceğimi söyledi. Kendi düşlerimden vazgeçmek adına onların kurallarına boyun eğdiğimi.”

“Annem bunu senin için yapmış.”

Bakışlarını, odanın örümcek ağları olan bir köşesine dikti. “Daha önce hiç kimsenin babama bu şekilde karşı çıktığını sanmıyorum. O... bunu çok iyi karşılamadı. Sabrı azalmadan sadece belirli bir süre rol yapabildi.” Babasını taklit ederken sesinin tonunu azalttı. “*Oğlumu nasıl uygun görürsem o şekilde büyüteceğim. Tanrı’nın dikte ettiği şekilde yetiştiriliyor. Siz kendi kızınıza odaklanın, Bayan Greene.*”

Annemin, Ezeziel’i bakışlarıyla alt ettiğini görebiliyordum. Havadaki elleri onun dünyası ile annemin dünyası arasında bir bariyer oluşturuyordu. Elwood bakışlarını ayaklarına çevirdi. “Sonunda annen, *Onun hayatını Tanrı dikte etmiyor. Siz ediyorsunuz*, dedi ve bu da babamın sonunda oradan hiddetle ayrılmasına neden oldu. Bana ikinizi de görmeyi yasakladı. Seni yüzüstü bırakamazdım ama annen? O beni hiç yüzüstü bırakmadı. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu. Ve hiçbir zaman bana yardım etmeye çalışmaktan vazgeçmedi.”

Yere baktım. Onu bu kadar takıntı hâline getirmesinin nedeni bu muydu? Herhangi birini ve herkesi kurtarma ihtiyacı mı? Döşeme tahtasının üzerindeki çizgilerin sihirli bir şekilde cevap vereceği yoktu. Ama sonra gördüm.

Aşağıda bir cevap olmayabilirdi ama bir çentik vardı. Zeminin üzerinde, yanından geçerken zar zor görülebilecek küçük bir girintiydi. Parmaklarımı girişe sokmak için çömeldim. Döşeme tahtası, gizli bir sığınığın kapısı gibi aniden kalktı. Kalkmış döşeme tahtasını yan tarafa koyarken içerideki toz bulutunun karşısında irkildim. İçeride küçük, loş bir oyuk vardı.

Tam ortada, içinde tek bir VHS kaset ve iple bir araya dizilmiş sararmış kâğıtların olduğu bir kutu vardı. Kutuyu saklandığı yerden kaldırıp çıkardım.

Pine Point'e geri taşınmanın yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Wilhelminaya hamile kaldıktan sonra yaptığım seçim. Her bir davaya kendimi bu kadar kaptırmışken, her seferinde kendimi bu kadar kaptırırken onu büyütemem. En azından plan buydu.

Ama aynı hayatımdaki planların çoğunda olduğu gibi, işler yine bir şekilde altüst oldu. Dikkatli bir şekilde yaşadığım hayatım, Elwood'un ebeveynleriyle tanıştıgımda paramparça oldu. Eze-kiel Clarke gibi adamlarla tanıştım. O, bir sırrı olan tek adam değil ve son da olmayacak. O, benim ofisimin kapısından içeri girdiği anda bunu hissettim.

Bunun peşine düşmemeliydim. Kendi işime bakmam gerektiğini öğrendiğimi düşünüyordum. Görünüşe göre hiçbir şey öğrenmemişim.

Elwood'un kilisesine gittim. Dışarıdan gelen bir yabancı olduğumu biliyorum ama bana din dışı bir canavarmışım gibi baktılar. Eze-kiel'in vaazı kısa ve özdü, verdiği ders tam yerindeydi: bir başkasının işine burnunu sokma. "Siz kendi kurtuluşunuzdan sorumlusunuz." Yakalanmış gibi ve acımasızdı, konuştuğu süre boyunca gözleri benim üzerimdeydi. Eğer daha önce duyduklarımı düşünürsek, bu duyduğum İncil'le ilgili bir tehditti.

Başka insanlar, aleve dokunduklarında geri çekilmesini bilirler. Ben sadece ateşin üzerinde nasıl yürüneceğini biliyorum.

Kâğıdı yere bıraktım ve dikkatimi, annemin yatağının karşısındaki milattan kalma televizyona çevirdim.

Kaseti içeri soktuğumda ekran parazitle doldu. Biraz sonra video oynamaya başladı, geçmişte kaybolmuş güneşli bir gündü.

Ben arka bahçede koşarken annem bana sesleniyordu. Sekiz ya da dokuz yaşından büyük olamazdım. Tüm zamanımı dışarıda geçirdiğim, tenimin bunu gösterecek şekilde bronzlaştığı, saçlarımın güneşten sarardığı ve yanaklarımda çillerin belirdiği zamanlardı.

“Annem bunu neden saklamış?” Böyle basit bir videoyu saklamıştı. Çimler ayak bileklerimin etrafına dolanıyor ve hoparlörlerden kıkırtılar duyuluyordu. *“Anne, anne! İzle! Bak, ne yapabiliyorum!”* Bunun sonrasında da başarısız bir çember hareketi geliyordu.

“Sen gelecekte Olimpiyat oyunlarında olacaksın, Minnie!” Gelen babamın sesiydi, kamera kısa bir süreliğine onun yüzüne doğru döndü. Genç ve kaygısızdı. Gülümsemesi endişeli çizgilerle bozulmamış, gözleri parlak ve umutluydu. Bu, içimin acımasına neden oldu. Tüm bu video içindeki en uyumsuz kısım onun mutluluğuydu. Parazitli bir başka görüntü bu anıyı çekip uzaklaştırdı. Yeni bir video başladı: Yaz gelip gitmiş, güneşi de kendisiyle beraber götürmüştü. Video kalitesizdi ve sadece ay ışığı tarafından aydınlatılmıştı. Annem gülümsemedi. Yüzü sert, kayıt makinesindeki sesi bir fısıltı gibiydi: “Çok tehlikeli bir şey yapmak üzereyim.”

Anasına bak, kızını al.

Kamera beceriksizce karanlığa döndü. Ekranda tanıdık yüzlerden oluşan bir çember vardı. Kilisedeki çiftler daha önce yanından koşarak kaçtığım ağacın etrafında bir çember oluşturmuşlardı: Morguewood’daki en büyük ağacın. Ağacın dalları yeni öldürülmüş kurbanların kanlarını akıtıyor gibi görünüyordu. Kırmızı sıvı, ağacın gövdesindeki çatlaktan aşağı inip derinlere gömülmüş köklerine kadar gidiyordu. Annem hızla ve hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Mırıltılar, anlaşılmayan kelimeler vardı. Hepsi birleşip, her taraftan gelen bir duaya dönüştü. Yükselen seslerin karşılığında ağaçlar canlandı.

Karanlığın içinden çıkan filizler uzandı ve Prudence Vrees'in ayak bileklerine dolandı. Teninin içine girdi ve ayak bileklerini kelepçe gibi kavradı. O kadar hızlı, şok edici bir hareketti ki kamerada olsa bile zihnimin bunu algılaması bir saniye sürdü.

Her şey sessizdi. Videonun görüntüsü, mide bulandırıcı bir şekilde annemin soğuk ve nemli parmaklarından kayıp bir kar yığınınına düştü. Annem kameranın lensiyle uğraşıyordu ama görüntü ıslak ve bulanıktı.

Elwood'un babası kameranın önünde mosmor olmuş bir bulanıklık olarak görünüyordu, yüz hatları görünmese bile öfkesi fark edilebilir bir hâldeydi. "Bu bir hata!" diye haykırdı geceye doğru dinleyen herkese, Şerif Vrees'e, kilise cemaatine, Tanrı'ya. "Bu mümkün değil. Tanrı'nın *seni* seçmesi mümkün değil."

Vrees, karısının önüne doğru adım attı. Onun nasıl göründüğünü çok iyi biliyordum: Geniş ve iriydi, çok fazla yer kaplıyordu. "Sen kimsin de Tanrı'nın kelamını sorguluyorsun?"

"Ben Sağ Kol'um! Ben O'nun sözcüsüyüm! Ben..."

"Sen bir insansın," diye sözünü tamamladı Vrees. "Sonunda sen de bir insansın ve Tanrı bir başkasını seçti. Tanrı zaten bildiğimiz şeyi söylüyor: benim daha erdemli, daha adanmış, daha akıllı başında olduğumu. Zamanı geldi Ezekiel. Senin oğlun erkeklığe yaklaşıyor. Tanrı sana on sekiz yıl verdi. Ve şimdi de O, oğlunu teslim etmenin ve yeniden başlamanın zamanının geldiğine karar verdi."

Ama söylediği kelimelerin Bay Clarke üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bir kulağından girip bir kulağından çıkmıştı. "Senin gibilerin karşısında eğilmeyeceğim. Seremoniyi yeniden yapmamız gerek. Bir hata oldu, bundan eminim."

“Sen *delisin*,” diye hırladı Vrees. “Sen de gerçeği benim kadar iyi biliyorsun. Tohum, Elwood’un içinden çıkarıldıktan sonra senin pek fazla söz hakkın kalmayacak. Tohum senin değil, *benim* oğlumun içine ekilmiş olacak. Tanrı, bu onura layık olarak beni gördü ve sen de bunu kabul etmek zorunda kalacaksın. Belki de bu zamanı kendi inancın üzerinde düşünmek için harcarsın, ha?”

Bu daha önce duymadığım dini bir öfkeydi.

“Biz gidiyoruz!” Ezeziel, acıyla inlemesini duymazdan gelecek Elwood’un annesinin kolunu çekti. “Bu iş burada bitmedi.”

Vrees’in yüzünde ürkütücü, kesik boğaz yarasına benzeyen ince bir gülümseme belirdi. “Bu sadece başlangıç.” Görüntü yok olup parazitlendi.

Çocukken içten bir şekilde bir tohum yutup içimde bir karpuzun büyümesinden korktuğum zamanlar aklıma geldi.

Zihnimin karanlık bir köşesi, farklı bir görüntü sunuyordu. Elwood’un dudaklarının açıldığını ve açılmış boğazından çamurlu köklerin çıktığını görüyordum. Bedenindeki her bir delikten, kulaklarından, gözlerinden, burnundan ve ağzından yeşillikler çıkıyordu. Ta ki otlardan görünemez hâle gelene kadar. Daha ben anlayamadan elimi onun kalbinin olması gereken yere koyup köklerin kıpırdanmasını hissediyordum. Göğsünde bir tohum olmasının imkânı yoktu. Bu mümkün değildi ama yine de...

Bunun yerine güçlü ve tok bir ses duydum. Göğüs kafesinin içinde *küt küt küt* diye bir ses duyuluyordu. Bir tohum değil, parmaklarımın altında çılgınca atan bir kalp.

Elwood yerde arkaya doğru sendeledi. Ciğerlerine çaresizce hava çekmeye çalışıyordu. “Bok.” Onun küfrettiğini duymaya asla alışamayacaktım. “Bununla baş edemem, Wil. Lanet olsun. Hayır, hayır, hayır. Onlar neden bahsediyorlardı? *Benim içimden bir şey çıkarmaktan mı? Başka birinin içine koymaktan?*”

Olduğumdan daha güçlü gibi davranmaya alışkındım. Yüzüme taktığım maske ufalanmış ve yıpranmıştı ama şu anda işe yarayacağını umuyordum.

“Onlar bu işin dışındalar, Elwood. Bu muhtemelen sadece kalbindir, değil mi? Bu, içinde şeytani bir tohum olmasından daha mantıklı, değil mi?”

Sesimi duyunca donakaldı, son kelimelerimin ardından gözleri kocaman açılmıştı.

Yeniden konuştuğunda yüzüne garip bir anlama ifadesi yayılmıştı. “Benim tehlikeli olduğumu söylediler. Bazen zihnimde şu düşünceler beliriyor... Onları aklımdan atmaya ya da dua ederek uzaklaştırmaya çalışıyorum ama geri gelip duruyorlar. Asla yapmayacağım şeyler. Beynimin içinde vahşi, berbat fısıltılar var. Ben... ben günler önce Brian’ı gördüm ve bir an için onun bedeninin sakatlandığında nasıl olacağını düşündüm.”

Boğazımı temizledim. “Herkesin Brian Schmidt’i öldürmeyi hayal ettiğinden eminim.” Elwood gülmedi.

“Wil. Hayaller de görüyorum. Senin banyondaki böcek olayını hatırlıyor musun?”

Sesindeki dalgalanan değişim, beni sarsarak kendime getirmek için yeterli oldu. Işığın altında o, tanıdığım Elwood’du ama burada, karanlıkta kime baktığımı bilmiyordum. Ondan, aynı püsküren bir alev gibi yayılan inkâr edilemez bir şekilde vahşi bir şey vardı.

“Sanırım içime habis bir şey koydular.”

“Hayır.” Sıçrayarak ayağa kalktım, ondaki her bir değişikliğin fazlasıyla bilincindeydim. Gözlerine baktım ve göz bebeklerinin patlayıcı bir şekilde büyüdüğünü fark ettim. Gözlerinin renkli kısımlarının yerini siyah almıştı. Teninin altındaki damarlar, sarmaşıkların kıvrımları gibi yeşile dönmüştü. Gece, onun daha karanlık bir ışıktaki görünmesine neden oluyordu.

O, bir canavar gibi görünüyordu.

“Beni öldürmeyi düşündün mü hiç?” diye sordum dayanılmaz derecede kısık bir sesle.

Gözleri açıldı ve hemen sersemliğini üzerinden attı. “Asla! Ben asla...” Gözlerimdeki bakışı gördüğünde, içinde bir şey kırıldı. Aynı kederi kendi yüzümde de görmüştüm. Bir an silkelendi, içinden şiddetli bir akım geçiyormuş gibiydi ve bu akım, sıkıldığı dişlerinin arasından bir feryat olarak çıktı.

İşte o zaman oldu.

Döşeme tahtaları haykırıyordu. Elwood tırnaklarını ahşaba geçirdi, dudakları ağzından çıkmayan kelimelerde kıpırdıyordu. Aynı tehlikeli enerji, dalgalar hâlinde bedeninden yayılıyordu. Teninin hemen altındaydı. O kadar güçlüydü ki, o enerjiyi gerçekten görmeden bile görebiliyordum. Ormandaki hayvan cesedine çok fazla benziyordu. Ölü bir geyiğin şişmiş derisinin altındaki kurtçuklar ve böcekler gibiydi, gerçek olduklarını bilmek için onları görmenize gerek olmazdı. Sadece bilirdiniz.

Parmak uçlarının altında, odada bir renk patlaması oldu. Yabani otlar yerdeki çatlakları delip geçti ve şiddetli bir patlama gibi her yanımızdan fişkırdılar. Harçsız duvar, sarmaşıkların istilasıyla göçtü. Yapraklar, imkânsız bir tersyüz çimen gibi tavanı kapladı. Tavanın bazı kısımları göçerek toprak hâlinde yere dö-küldü. Odanın, annemin eski masasının durduğu köşesi sarktı ve kırılmaya başladı. Tavanın parçaları sağanak gibi üzerimize yağıyordu ve düşen sivri uçlu parçalardan biri yanağımın üzerinde bir kesik oluşturdu.

Kanımın aktığını görmek onu serbest bıraktı.

“Wil!” diye bağırdı Elwood, yeniden sesini bulmuştu. Hızla bana doğru koştu, yanan yanağımın üzerindeki parmakları soğuktu. “İyi misin?”

Ondan kaçmak istememiştim ama kendime engel olamadım. Şimdi buradaydı, o tanıdığım çocuktu ama saniyeler önce değildi. Ona ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Elini yanına indirdiğinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmek beni yıkıp geçti.

Gerilemeye çalıştı ama bileğini kavradım.

Henüz ona ne söyleyeceğimi bulmamıştım ama bunun bir önemi yoktu. Sesim, yıkılan duvarların ve sallanan temellerin bir başka şiddetli çatırdaması tarafından boğuldu. Tavan yakında çökecekti. Motelin bu kanadının tamamı, doğanın çılgın bir eyleminden dolayı yıkılıyordu. Elwood'un göz bebeklerindeki gece yarısı kadar koyu siyahlık geri çekilmeye başlamıştı ama hâlâ gözlerinin gerçek rengini gölgede bırakıyordu. Her nasılsa, bir şekilde bunu o yapmıştı. İçinde yanan korku ve öfke, burayı kasıp kavurması için yeterli olmuştu. "Buradan defolup gitmemiz gerek."

Ben hızla odadan çıkıp merdivenlerden inerken, o da beni takip ediyordu.

Kapıyı sınırlı bir bakış açısıyla görüyordum. Kapı kulpunu kavradım ve paslı kapı gıcırdayarak açıldı. Dışarıdaki kar fırtınası beni açtığı aç kollarıyla karşıladı.

Henüz karın üzerinde birkaç adım atmıştık ki motelin annemin olan tarafı yok oldu. Çatının tamamen çökerken çıkardığı kulakları sağır edici gürültüyü duydum. Zeminler domino taşları gibi devrilip, gecenin içinde sadece bir leke hâline dönüştü. Yeşillikler saldırgandı. Bir odayı bütün hâlinde yuttu. İş bittiğinde geriye iskeleti bile kalmamıştı.

Birkaç dakika içinde her şey moloza ve savrulan çimenlere dönüşmüştü. Ve sonra, çok kolay bir şekilde çimenler aniden karın altında solup öldüler. Gidenlerin yerinde hiçbir şey yoktu.

Bunu Elwood yapmıştı.

Motelin yarısını yok etmişti.

Annemin ofisi de tıpkı annem gibi toprağın altına girmişti.

Onu, binanın hâlâ sağlam olan geri kalanından uzak bir yere doğru sürükledim. Çok fazla ses çıkmıştı ama babamın

yerinden kıpırdadığından bile şüpheliydim. Artık hiçbir şey umurunda olmayabilirdi ama onu güvende tutacaktım. Bunu yapmak zorundaydım.

Elwood titreyen parmaklarıyla omzuma dokundu. Beni kendine döndürdü. Minnettar olduğum, geçici bir an boyunca görebildiğim tek şey oydu. “Üzgünüm,” diye fısıldadı çökmüş bir hâlde. “Üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Bunu yapmak istemedim. Ben...”

İçimde derinlerde bir yerde bir sıcaklık belirdi ve sonra bedenimin geri kalanında parlayıp yanmaya başladı. Kederim beni tüketiyordu. Bunu söndürmenin bir yolu yoktu ama denemek için her şeyi yapardım. Kötü düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırmak ve kalbimin acıyla burulmasını yok etmek için.

Bu nedenle de düşünebildiğim tek şeyi yaptım. “Kapa çeneni,” diye yalvardım, kendimi bıraktım, Elwood’a düşüncelerimi açıklayacak zamanım yoktu. O da çok üşümüştü, o kadar yoğun bir şekilde ellerine bakıyordu ki beni duyduğundan bile emin değildim. “Şu anda herhangi bir şey düşünmek istemiyorum. Dikkatimi dağıt yoksa aklımı kaçıracağım.”

Babamın kendine has ahlaksız alışkanlıkları vardı. Benim de vardı. Kederimi sağa sola savuşturmak için yaptığım her şeyi düşündüm. İçerek boşalttığım şişeleri, akciğerlerimde tuttuğum dumanları, sarhoşken umurumda bile olmayan çocuklarla yaptığım baştan savma öpüşmeleri. Başka bir şey hissedebilmek için yaptığım ne var ne yoksa her şeyi.

Gitmesi için. Her şeyin gitmesi için.

“Ne?” diye fısıldadı ama onun gözlerine bakmayı reddettim. Öne doğru bir adım attığımda, omurgası bir ağaç kavuğuna dayanana kadar hızla geriledi. Annemin ofisindeyken bir canavardı ama onun içinden bir insan çıkarmak konusunda kararlıydım. Artık o sadece genç bir erkekti.

Aramızdaki azalan mesafeyi kapatmaya, her şeyi boş vermemi sağlamaya çalışan bir çekim vardı ve ben çaresizdim.

Bu, beni iyileştirmeyecekti. Bu dünya üzerindeki hiçbir şey beni iyileştirmeyecekti. Ama eğer bu, kederi birkaç dakikalığına bile yok etmek anlamına gelecekse, o zaman öyle olsun diye düşündüm.

Elwood'un dudakları yakındaydı. Nefesi sonbahar rüzgârı gibi dudaklarından çıkıyordu.

“Bunun hiçbir anlamı yok.” Ve sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM ELWOOD

Wilhelmina Greene beni öpüyordu.

Onu içime çektim ve midemde bir sıcaklık patlaması hissettim. Son on dakika içinde olan hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Her şey hızla, hızla, hızla geçiyordu ve odaklanmak mümkün değildi. Hareket eden şeylerden ve bir şeyler yanımdan geçerken havanın bulanmasından başka bir şey görmüyordum. Olan her şeyin farkındaydım: öpüşmenin, yabani otlar döşeme tahtalarını içine çekerken içimde hissettiğim yanan kömür hissinin, bina-
nın bir hiç olurken çıkardığı mide bulandırıcı çatırtının, Wil'in bana korkulacak biriymişim gibi bakmasının.

Bunun hiçbir anlamı yok, demişti dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. Ama bu, her şey anlamına geliyordu. En azından benim için öyleydi.

Wil yakındı. O kadar yakındı ki çığlık atabilirdim. Onun gümbürdeyen kalp atışından, göğsümün üzerinde hissettiğim göğsünden büyük bir zevk alıyordum.

Dudakları hatırladığım kadar yumuşaktı. İlk öpüşmemizin anısının hiçbir zaman yok olmayacak bir izi vardı. İkinci

sınıftayken Wil ile birlikte açık tribünlerin altında oturmuş, çamların sallanmasını izliyorduk. Karanlık ve anlamlı gözle-riyle, geçiririr gibi bana bakıyordu. “Daha önce birini öptün mü hiç?”

Ağzımdaki elma parçasını o kadar hızlı yutmuştum ki ne-redeyse boğulacaktım. “T... tabii ki hayır... Ya sen?” Yüzümün kızarmasının daha önce hiç bu kadar fazla canımı acıttığını ha-tırlamıyordum.

“Hayır. Sadece bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu gör-mek istiyorum. Sen istemiyor musun?”

Bu kadar kolay olmuştu. O zaman sadece *görmek* için beni öpmüştü. Bu öpüşme, dudaklarımızın garip bir şekilde çarpış-masından ibaretti. Dudaklarımız kapalı, gözlerimiz kocaman açılmış bir hâlde beş saniye süren zorlu bir sınav. Sonrasında, du-daklarımın bıraktığı izi koluyla silmişti. “Neden bu kadar abart-tıklarını anlamıyorum.”

Ama ben anlamıştım. Her gece, her sabah ve aradaki tüm zamanlarda bunu düşünüyordum.

Ellerimi gerçekten bir şeyler ele geçirmiş olmalıydı çünkü Wil’in saçlarını avucumun içine aldım ve onu kendime biraz daha yaklaştırdım. Bunun nedeni belki serseme dönmüş zih-nim, belki de çok derinlere gömdüğüm açlığımın yüzeye çık-masıydı. Buna karşı mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

O bize öncülük etti. Işıktan, renkten ve sestten oluşan baş döndürücü bir bulanıklık içinde birbirimize karıştık. Nabzımla birlikte yer de gümbürdüyor, her bir öpücükle çiçekler filizleni-yordu. Kendi arzumla dikilmiş ve yetiştirilmiş çiçekler. Yaralar gibi çiçek yaprakları, onun kıvrımlarına benzeyen sarmaşıklar. Sonsuza kadar süren ama aynı zamanda fazlasıyla erken biten bir öpüşme.

Geriye çekildim, onun görüntüsünden büyülenmiştim. Dudakları kıpkırmızıydı, yüzü ellerimin arasına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Parmağımı uzattım ve yanağını okşadım. Gözleri önceden kahverengiydi ama artık daha da koyulaşmıştı. Sonsuz gibi görünüyordu.

Rüzgâr saçlarını savuruyor, yüzünün her yerine dağılıyordu. Onun, koleksiyonuma ekleyecek bir resmini daha çizmeyi hayal ettim. O, her zaman için keskin çizgilerden oluşan bir mumma olmuştu, bedeninde tek bir yumuşak kemik yoktu. Pek çok kâğıt yırtılmış, birçok kurşun içinden geçmişti. Hiçbir tuval onu tutabilecek kadar güçlü olmamıştı.

Wil, dehşete düşmüş bir şekilde benden uzaklaştı.

Geriye doğru bir adım attı ama ben sadece onun dudaklarının kırmızılığına odaklanabiliyordum. Dişlerimle ısırمامdan dolayı kabarmış ve şişmişti. “Lanet olsun. Bunu yapmamalıydım.”

Yüzümün rengi soldu.

“Yorgunuz,” diye devam etti, yavaş ve anlamlı bir şekilde konuşmuştu.

Düşüncelerimin üzerindeki sis kalktığında, aya baktım. Tanrı’nın dikkatli gözü bizi gökyüzünden izliyordu. Bir kere daha bir temelin yıkılmasının çatırdama sesi geldi ama bu sefer duvarlar benim kaburgalarımdı ve kalbimin bu döküntülerin altında tek bir şansı bile yoktu. Her bir patlağı ve çöküşün verdiği her bir yarayı hissediyordum.

O senden korkuyor, diye fısıldadı içimdeki ses.

“Bunun hiçbir anlamı yoktu,” dedi Wil yeniden. Onun bu kelimelerinin üzerine yan taraflarımdaki çiçekler soldu ve öldü. “Bu bir hataydı.”

“Hata mı?” diye fısıldadım, dilimin üzerinde kül tadı alıyordum.

Senden nefret ediyor.

Bana hızlı bir bakış attı ama gözlerime bakmaya devam etmedi. “Bir anlamı olmasını mı isterdin?”

Bana bakmaya bile dayanamıyordu, öyle değil mi?

Bencil davranma. Sadece ona zarar vereceksin. Onu mahvedeceksin. “Hayır,” diye fısıldadım ama bu can acıtıcı derecede bir yalandı. “Haklısın. Bu bir hataydı.”

Wil başıyla onayladı ve ellerini ceplerine soktu. “O zaman bunu unutalım. Gitmeliyiz, Elwood. Yardımcı olabilecek birini tanıyorum. Vrees ve baban muhtemelen şu anda bizi arıyorlardır. Eğer burada biraz daha kalırsak, motelin geri kalanını mahvedebilir ve babamı incitebiliriz. Onun bu işe bulaşmasını istemiyorum.”

Onun sana bulaşmasını istemiyor.

Ona koşarak kaçmasını söylemeliydim. Benimle ilgili her şeyi unutmasını ve kendi kaderimle yüzleşmek için beni yalnız bırakmasını söylemeliydim. Ama sonunda, çok ama çok bencildim. Bisikletle uzaklaşırken ona sıkı sıkı sarılacak kadar bencil.

Aramızdaki ateş yatıştığı için soğuk, intikam alır gibi yeniden bastırmıştı.

Biz üzerine çıkarken bisiklet inledi. Yarı inmiş tekerlekler ve buz tutmuş sokaklar arasında felaket, nefesi kesilmiş bir şekilde bizi bekliyordu.

“Kask takmalıydık,” dedim, kısmen cidden endişelendiğim, kısmen de sessizliği bozmak için.

“Sıkı tutun bir şey olmaz.”

Sokak lambaları boş sokaklarda küçük bir yolu gösteriyordu, ışıkların yumuşak parıltıları gözleri kör edici gümüş renginin bir kısmını azaltıyordu. Soğuk, bisikletin üzerinde on kat daha fazla hissediliyordu. Rüzgâr bize doğru uğulduyor, kıyafetlerimizin içine girmenin en iyi yolunu arıyordu.

Yol, bir yokuşun başlangıcında dikleşmeye başladı. Sendeleyerek durduk, ben de sabit kalmamız için tek ayağımı yere

bastım. “Burayı yürümemiz gerek. Yoksa aşağı doğru inerken hızımız artar ve uçarak ölümümüze gideriz,” dedi.

“Güvenliğin önceliğimiz olduğunu düşünmüyordum,” dedim.

Gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarlarında hafifçe bir gülümseme belirmişti. Bu, normale en çok yaklaştığımız andı.

İkimiz de bisikletin gidonunu iki yandan kavradık ve bisikleti iki ucundan çekmeye başladık. Tepeden aşağı doğru yürümek, eğer daha kötüyse bile, yukarı çıkmak kadar zordu. Wilson adımında tökezledi, ayağı altından kayıyor gibiydi. Tam zamanında onu yakaladım ve sırtı göğsüme bu şekilde yaslanmışken, zar zor nefes alabiliyordum.

“Dikkatli ol,” dedim hırıltılı bir sesle.

“Kendim ayakta kalabilirdim.” Bir elini beline koyup hafifçe yalpaladı. “Gel, bir daha düşersen ödeşmiş oluruz.”

“Bir sonraki düşüşümüzü es geçeceğim. Bir şeyleri kıracağımdan eminim.”

Yeniden bisikletin üzerine çıkmak üzereydi ama onu engelledim. Bırak ben süreyim. Bu adil, öyle değil mi?”

Cevap olarak ağzında bir şeyler mırıldandı ama enerjisi bitmişti. Bunu görebiliyordum. Sonunda yumuşadı. Ben pedalları çevirirken, göğsümün üzerinde kıvırdığı kollarına ve omzumla boynum arasına yasladığı başına fazla odaklanmamaya çalıştım. Baş oraya mükemmel derecede uyuyordu.

Bisikletle giderken ormandan kaçamıyorduk. Ağaçlara tehlikeli bir şekilde yakındık. Ormanın sınırları Pine Point’i bir ucundan diğerine hapsetmişti. Bu kasaba kazıyarak kendisine bir medeniyet yaratmış olabilirdi ama orman asla gitmemişti.

Ölü dalların arasında, uzakta bir yerde bir hareket olduğunu fark ettim. Dalların arasından babamın yüzü belirdi, yüz ifadesi kızgındı, burun delikleri öfkeyle açılmıştı.

Ondan kaçmak mümkün değildi, öyle değil mi? Beni buraya kadar izlemişti ve içimde dünyanın öbür ucuna kadar kaçsam bile orada da onu arkamda dikilirken bulacağıma dair belirgin bir his vardı.

“Elwood,” dedi, adımı bir emir gibi söyleyerek. Bisiklet aniden durdu, zihnim ve bedenim donakalmıştı. Öne doğru bir adım attı, Wil’in arkama vurduğunu, *hareket etmem* için bana yalvardığını biliyordum ama bunu yapamıyordum. “Kendi isteğinle gel ve bunu senin için kolaylaştırayım.”

Bununla ilgili kolay olan hiçbir şey yoktu. Hem de uzaktan yakından. Babamın sesinde bir siren çağrısı* vardı, içimde kontrolü bırakıp, karşı koymaktan vazgeçme arzusu uyandırıyor. Karşımda babam olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapmak: vazgeçmek.

“Elwood! Onu dinleme!”

Wil’in sesi beni içine girdiğim transtan çıkardı, korkusu aniden harekete geçmeme neden oldu. Reflekslerim ikimizin de düşündüğünden daha hızlıydı. Bisiklet, yolda patinaj yaparak ilerliyordu. Aşırı hızla ilerlemeye başladığımda, hafif bir yanık lastik kokusu aldım.

“Tam sol,” diye bağırdı Wil kulağıma, sıcak nefesini tenimin üzerinde hissediyordum. “*Şimdi!*”

Onun komutunun üzerine, tam ters yönde hızla ilerlemeye başladım. Babam arkamızdan bağıırıyordu ama ben ondan daha hızlıydım. Bisikleti, ormanda koştuğumdan daha hızlı kullanıyordum. Kaslarım çoktan bitkin durumdaydı ama kendimi devam etmek için zorladım.

Kar yığıntıları hızını artırmıştı ve sahile vuran donmuş dalgalar gibi bize çarpıyordu.

* Siren çağrısı, mitolojideki denizlerde yaşayan baştan çıkarıcı bir kadın karakterden yola çıkarak kullanılan özellikle birini baştan çıkarmaya yönelik cezbedici yakarış.

Bisikletle ne kadar süre gittiğimizi bilmiyordum ama bir ömür sürmüş gibi hissediyordum. Wil, rüzgârlı yollarda bana yol gösteriyor, uğuldayan rüzgârın arasında bağırarak talimatlar veriyordu. Doğruca trafik lambalarına (“Gerçekten duracak mısın? Yolda herhangi bir araba görüyor musun, Elwood?”), tam üzerinde bir kadın yüzü olan ağaca doğru, vesaire vesaire. Tam orada, karın üzerinde bayılacakmışım gibi hissedene kadar devam ettik.

“Sanırım izimizi kaybettirdik,” dedi Wil ışıkları geçtikten sonra.

“Şimdilik,” diye cevap verdim ama omuzlarım biraz da olsa rahatlamıştı. Her bir kelime zorlukla çıkıyordu. “Şimdi, şu ev nerede?”

“Ah... Abe Lincoln heykeline doğru ilerle. Onun yanından döneceksin.” Boğazını temizleyerek devam etti: “Bir aile dostunun evine gidiyoruz. Komşularının birisinin hurdalarla dolu, çöplüğe benzer bir bahçesi var. Üstelik devasa bir Abe heykeli de var. Noel zamanında olduğumuz için muhtemelen Noel Baba gibi giyinmiştir. Kadın evden sadece ona bayramlara uygun kıyafetler giydirmek için çıkıyor.”

Gerçekten de sokağı geçtiğimizde, Abe heykeli elindeki baston şekerle yolu gösteriyordu. Karla örtülmüştü, bedeninin çoğu seçilemez durumdaydı. Bahçenin geri kalanı da en az onun kadar korkunçtu. Büyük çoğunluğu görünmüyordu ama oldukça büyük bir yığın hâlâ göz önündeydi.

“Çatısı karla kaplı olan ev Cherry’nin evi.”

“Şu anda bütün çatıların beyaz olduğunun farkındasındır,” dedim nazikçe. Wil inledi.

“Parmağımı takip et,” dedi elini sokaktaki üçüncü eve doğru sallayarak 817 Phoenix Wood Yolu.

Evin garaj yolunu temizledik ve bisikletten indik. Bisikleti yere narince bırakmaya çalıştım ama yine de bir buz denizinin içine battı.

Karların arasından kendimize bir yol açtık. Kotum sıırıslıklam olmuştu. Soğuk, ayakkabılarımın içine girmenin yolunu bulmuş, sıırıslıklam olmuş çoraplarımın üzerinden geçiyordu.

“Yürümeye devam et,” dedi Wil beni iterken. “Burnum soğuktan kopup yere düşmeden ya da annenle baban bizi öldürmeden içeri girmek istiyorum, teşekkür ederim.”

En sonunda kapının önüne ulaştık. Spor ayakkabılarımla kapının önündeki paspası göreceğ kadar karı iteledim. Paspas boğucu bir mordu ve üzerinde tek bir kelime vardı: DEFOLUN!

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

WIL

Cherry'nin sağlam bir kapısı vardı.

Eğer öyle olmasaydı şimdiye kadar ikiye ayrılmış olurdu. Kapıyı can havliyle çalıyordum. Buradaki soğuk diğer yerlerinden daha kötüydü. İnanılmazdı. Hızla vuran rüzgâr yanaklarımın kalıcı olarak, sızlatıcı bir şekilde kızarmasına neden olmuştu. Saçlarımı düzeltmeye çalıştım ama hâlâ darmadağın bir şekilde yüzümün etrafında uçuşuyordu. Nefes almak bile zordu.

“Haydi ama, Cherry!”

Telefonum onun kapısına ulaştığımızdan beri aralıksız olarak titriyordu.

Bir cevapsız çağrı... İki cevapsız çağrı... On beş cevapsız çağrı...

Babam: Neredesin? Wil!

Babam: [IMAGE_0164]

Babam: Beni hemen ara Wilhelmina!!!!

Bunun beni Tüm Zamanların En Kötü Kız Evladı sıralamasına koyacağını biliyordum ama şu anda onun çılgına dönmüş sesini duymaya katlanamazdım. Annemin telefonundaki tüm cevapsız çağrılarda olduğu gibi bu cevapsız çağrılardan da aynı gergin enerji yayılıyordu.

Daha sonra, diye söz verdim kendime.

Kapının ardından, zemine basan ayak seslerini, Cherry'nin kedisi Starlight'ın çıkardığı *miyavvv* sesini ve tırnaklarıyla yeri tırmalamasını duydum. Bir anlık bir duraksama oldu. Cherry kapı deliğinden bize bakıyor, muhtemelen bizim uzun zamandır uğramadığı sokaktaki marketin sahibi olmadığımızdan emin olmaya çalışıyordu. Sonra kapının kilidi açıldı. Makyajı akmış, mavi göz farı göz pınarlarına birikmişti.

Starlight kolunun altındaydı. Kocaman gözlerini kısmış, ondan nefret edip etmediğini anlamaya çalışarak Elwood'a bakıyordu.

“Wil!” Cherry'nin sesi, şaşırmış ve kafası karışmış, kafası karışmış ve endişeli arasında gidip geliyordu. Boğazını temizledi. Güvensiz bir şekilde bir an bakışları Elwood'a takıldı. Yüzündeki gülümseme biraz soldu ve yüzünde birkaç sert hat belirdi. Bana sertçe bir bakış attı, onun beni uyarmasını oldukça iyi hatırlıyordum. Ama şimdiye kadar emirlere ve tavsiyelere itaat etmenin benim en iyi özelliğim olmadığını anlamış olması gerekiyordu. Öksürdü. “Uyku ilaçlarım bir işe yaramadığı için şanslısınız.”

“Hadi, lütfen bizi içeri al, zamanımız yok,” dedim ona hızla arkama doğru bir bakış daha atarken.

Bakışlarımı takip ederek bahçesinin ötesine, soğuk, boş sokağa baktı. Bakışlarını ağaçlardan çekmeden bir süre daha orayı izledi. Mavi gözleriyle sertçe Elwood'a baktı ve yüzünde korkuya yakın bir ifade belirdi. Elwood'a, yeni bir türe mikroskobun ardından bakan bir bilim insanının yoğunluğuyla bakıyordu. “Sen nesin?”

“İnsan.” Elwood’un sesinde sert bir ton vardı.

Cherry bunun üzerine yüzünü buruşturdu, inanmamıştı ama pes etmişti. Eklemlerini kütürdeterek bana doğru döndü. “Öyle diyorsan. İçeri gelin. Koca Ayak bile olabilirsin ama eğer Wil sana güveniyorsa, ben de güvenirim.” Kemikli el bileğini kıvrarak bizi içeri davet etti. Kapı, şiddetle devam eden kasırganın soğuğuna karşı memnuniyetle karşıladığımız bir engeldi.

“Starlight’ın çok ısırmayacağına söz veriyorum... şey... seni en azından bir kere ısıracaktır, aslında bu bir sevgi ifadesi.” Sesinde garip bir gerginlik vardı ama en azından sesindeki korku eriyip gitmişti.

Gerilimi gidermek için tenimin üzerinde kalmış ısırık izini gösterdim. “Isırıl ve kulübe katıl.” Espri yapma girişimim başarısızdı.

Cherry’nin evi kendisinin tam bir portresiydi: Tavanında kurutulmuş çiçekler ve bitkilerden oluşan çantalar asılıydı, çarpıcı kilimler birbirine uymayan bulmaca parçaları gibi yerleştirilmişti. Duvar, tuhaf şeylerle doluydu: vefat eden komşusunun çöpünde bulduğu kedi gözüne benzeyen bir ayna, nehir taşları ve güzel bitkilerle dolu bir cam vazo ve Mortitia Addams* adına yapılmış bir mabet.

“Aman Tanrım,” dedi Elwood, sesini çıkarmadan dudaklarını oynatarak. Dirseğimi kaburgalarına geçirdim ama gerçekten onu suçlayamazdım.

Cherry’nin evi, midenize aldığınız beklenmedik bir yumruk gibiydi.

“Gelin, oturun. İki buzlu dondurma gibi görünüyorsunuz.” Bizi koyu mor renkli minderlere doğru yönlendirdi. Kanepeler normal insanlar içindi, Cherry gibiler için değil. Bunun yerine ahşap bir şezlongun üzerine oturduk. Kadife çizgili, altın rengiyle süslenmiş bir şezlongdu. Bunun ne olduğunu sadece bu

* Mortitia Adams, Adams Ailesi filmindeki annenin adı.

konuda uzun bir konuşma yaptığımız için biliyordum. “Bu küçük hanımefendi bunu çöpe atarken elinden aldım. İnsanların hiç zevki yok.”

Cherry’nin bir televizyonu yoktu çünkü statik enerjinin, bir buçuk kilometre öteden bile çıkardığı kısık sesli nabzı duyabildiğini iddia ediyordu. Oturma odasında bir şezlong, koyu renk ceviz ağacından yapılmış bir sehpa, bir oturma odası koltuğu ve sadece fazlaca mumla dolu alçak masa vardı.

“Kapıyı kilitlemeyi unutma,” dedim ona ısrarla.

“Endişelenme, evlat. Benim kendi korumam var,” diye seslendi mutfaktan. “Tamam, ben kendim yaparım.” Kilit dillerini çevirip kilitledim.

Yeniden Elwood’un yanına gittiğimde, üzerimizdeki ışıklar titreşti. Cızırdayıp ampulün içinde yandı. Ve sonra her şey karanlığa büründü. Birkaç saniye içinde bir hiçlik kadar karanlık olmuştu.

Starlight, Cherry’nin kollarından atladı ve mutfağın içinde birinin küfrettiğini duyduk. Tüm evin içinde bir elektrik boşalımı oldu. Eğer herhangi başka bir ev olsaydı -özellikle de panjurların bu kadar sıkı kapalı olduğu bir ev- anında karanlık içinde kalırdık. Ama dumanlı camların içine hapsolmuş dilek mumları ve ince, uzun, siyah ve kırmızının çeşitli tonlarındaki mumlar bizi kurtardı. Bu, herhangi bir itfaiyecinin gördüğü anda kalp krizi geçirmesine neden olabilecek kadar büyük bir mum koleksiyonuydu. Ama yatıştırıcıydı. Bana annemi hatırlatıyordu.

“Çocuklar, orada mısınız?” diye seslendi Cherry diğer odadan, sesi tiz ve endişeli geliyordu. İkimiz de, “Evet, on milyon mum oldukça fark yarattı,” anlamına gelen bir şeyler mırıldandık. O da bunun üzerine bir şeyler mırıldandı, ikimizin de karanlıkta kendimizi ağır bir biçimde yaralamadığımıza memnundu.

Starlight etrafı koklayarak bize yaklaşmaya başladı. Kendimi onun sinirlenmesine ve ikimizden birine tıslamasına -hatta

belki de üzerime atlayıp beni fena bir şekilde tırmalamasına- hazırladım ama bunu yapmadı.

“Onu görmezden gelersen seni rahat bırakır,” diye homurdandım.

Adrenalinin yerini kuşku almıştı. Elwood insan değildi, tam olarak değildi. İçinde bir şey vardı. Evde olan olayı zihnimden uzaklaştırmak için fazla istekli davranmıştım.

Sarmaşıklar ve yabani otlar içinde kaybolmuş, yeşillikler tarafından kuşatılmıştık. Gözlerinin simsiyah parladığını, ağzının çarpıldığını görmüştüm. Bir delikanlı gibi görünmüyordu, bir canavar gibi görünüyordu.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdığımda, yerini yeni bir hatıra aldı. Onu öpmüştüm. Elwood Clarke. Onu bir ağaca bastırılmış ve öpmüştüm.

Yanaklarım, Cherry’nin saçları kadar kırmızı olmuştu.

“Gel pisi pisi,” dedi benim düşüncelerimden bihaber olan Elwood. Kedi ona biraz daha yaklaştı ve tek bir hamlede kucağına çıktı. Kendimi Starlight’ın doğruca onun yüzüne saldırmasına hazırladım ama yapmadı. Bunun yerine onun kucağında daireler çizerken tırnaklarıyla onu seviyordu, sonrasında ise kendini onun kucağına bıraktı. Eğer aklımı kaçırmıyorsam, hafif bir mırlama da duyuyordum. Derinden gelen, memnun bir mırlama.

Elwood bir eliyle kedinin kulaklarının arkasındaki tüyleri kaşırken, diğer eliyle karnını okşuyordu. Konuşmaya çalıştım. Sesim acınası bir ciyıklama gibi çıkmıştı: “Senin kedileri ne kadar çok sevdiğini unutmuşum.”

“Hayatımın yarısını bana bir kedi almaları için yalvararak geçirdim.” Bu noktada, âdeta bir savunma gibi okşamaları daha da arttı. Annesini taklit ederken daha yüksek sesle konuşmaya başladı: “Hayvanlar pistir, Elwood.” Öksürerek taklit sesinden kurtuldu. “Ama ona bir bak, o pis değil. Hatta bir kazağı bile var.”

Gerçekten de Starlight'ın üzerinde eğri büğrü ve üstünde MUTLU NOELLER, SENİ PİS HAYVAN yazan bir kazak vardı. Artık Noel geçmişti ve Starlight, üzerindeki kumaşını sanki yeterince uğraşırsa çıkarabilecekmış gibi çiğniyordu.

“Öyle değil mi?” Elwood onu sevmeye devam etti ama sonunda -en sonunda- bakışlarını kaldırdığında yutkundum, onunkilere yakın duran parmaklarım seğiriyordu. Onun da yanakları kızarıırken bakışlarının dudaklarıma inmesini izledim.

“Aç mısınız, bilmiyorum.” Cherry varlığıyla ortamdaki gerilimi bozarken, ikimizin de korkuyla sıçramasına neden oldu. Önümüze bir kâse fırınlanmış hindiba kökü ve böğürtlene benzeyen şüpheli görünümlü bir şey koydu. Ondan neden fıstık ya da donmuş pizza beklediğimi bilmiyordum.

“Bunların zehirli olmadığına emin misin?” diye sordum ona, bir avuç böğürtlene bakarak. Böğürtlenler de sahip olduğu her şey kadar kırmızıydı.

Cherry omuz silkti, bir tanesini ağzına attı ve yuttu. “Henüz beni öldürmediler.”

Sanırım bu riske girmeye istekliydim. Bir lokma aldım ve yanmış hindibaları Elwood'a bıraktım. “Şuna bir bakar mısın?” dedi Cherry nefes nefese, gözlerini dikmiş Elwood'a bakıyordu. “Starlight nadiren yabancılara ısınır. Ona rüşvet mi verdin?”

“O, kedilere fısıldayan adam,” dedim ona ciddi bir şekilde.

Cherry gözlerini kırptırdı. “Hah.” Konuşurken elleri de hareket ediyordu ve ağzına bir hindiba attı. Sonra da çiğneme seslerini duymaya başladık. “Demek sen Elwood'sun. Kötülüğüyle ün salmış Clarke'ın oğlu. Ben Cherry Delacroix, Wil'in kişisel asistanı ve yedek büyükannesi.”

Elwood, kendi ismini duyunca sıçradı. Starlight rahatsız olmuş bir şekilde miyavladı ve Elwood'un kucağına yeniden yerleşti. Elwood, özür diler gibi daha fazla okşamaya başladı.

Cherry'nin evinin gölgelerinin arasında bir yerde bir guguk kuşu saati bildirdi. “Wil'in anlattığı hikâyelerdekine uyuyorsun.

Annesininkilere de. Kapıyı açtığım anda senin kim olduğunu anladım. Haklısın, Wil. Oldukça çekici, değil mi?”

Bedenimdeki tüm kan yüzüme hücum etti. Neredeyse elimdeki kâseyi yere düşürüp kıracaktım. “Yalan söylemeyi bırak, Cherry!”

Yanımda oturan Elwood da kızarmış ve benim bunu bu kadar çabuk geçiştirmeme gücenmişti.

Cherry dudaklarını büzdü. “Üzülme canım. Bu kız inatçıdır ama kör değil.” Ben ciyaklayarak herhangi bir şey söyleyemeden önce, elindeki içeceği sert bir sesle kâsesine bıraktı. “Tamam, o zaman konuya gelelim.”

Bu ikimizin de çenemizi kapatmasını sağladı. Bir kere yutkundum. Ve sonra ikinciye.

Cherry’nin elleri yıpranmış ve kemikliydi, parmaklarındaki ojelerin bir kısmı silinmişti. “Bize inanmayacaksınız,” diye söz verdim ona.

“Bana bir şans verin.”

Ciğerlerimi havayla doldurup sonra tüm havayı verdim, göğsüm bir ritim içinde inip kalkıyordu. Sonra ona anlattım. Bunu anlatmam uzun sürdü, konuşmam sadece Elwood’un rastgele bir şekilde telaşla araya girmesiyle bölünüyordu. Cherry beni dikkatle dinliyordu, bir kere bile durup bana anlattıklarımızın kulağa gözü dönmüş delilerin saçmalığı gibi geldiğini söylemedi. Arada, âdeta biz mükemmel derecede normal bir hikâye anlatıyormuşuz gibi başıyla onaylıyordu.

Sözüm bittiğinde ya da en azından soluklanmak için durduğumda, bir an bekledi ve sonra, “Annenin önsezileri benzersizdi,” dedi. “Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyordum ve ona bundan uzak durmasını söyledim ama siz bu konuda birbirinize çok benziyorsunuz. Haddinden fazla inatçısınız. Onun araştırmasının kokusunu alırsam sonlandıracağımı biliyordu.” Dudakları duyguyla titredi. Ben kâğıdı çıkardıktan sonra parmaklarını

annemin el yazısının üzerinde gezdirdi ve yüzünde bir şeyin kırıldığını gördüm. “Bak, bunun sonu ne oldu.”

Oturma odasının penceresinin dışında yıldızlar yanar gibi parlıyor ve ay ışığı çatlak panjurların ardından içeri sızıyordu.

“Bunu annem başlattı ve bizim de sonlandırmamız gerekiyor, Cherry. Elwood’u kurtarmamıza yardım edecek misin?”

Cherry şakaklarına masaj yaparak, başlayan baş ağrısını geçirmeye çalıştı. “Eğer senin için sorun olmazsa, Elwood’la yalnız konuşmak istiyorum. Bunun nasıl olduğunu biliyorsun. Odada çok fazla auranın olması berbat bir migren ağrısı çekmeme neden oluyor. Sadece ikiniz varsınız ama Tanrım, ikinizin de çok yoğun bir enerjisi var.”

“Ama ben...” diye başladım.

“Yardımımı istiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu, ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu.

“Evet,” diye inledim, âdeta yeniden beş yaşındaymışım gibi hissediyordum. Ve şimdi de Cherry bana odama gitmemi söylüyordu.

“Neden alt kata inip eşyaları yerleştirmiyorsun?” dedi elini beni geçiştirir gibi sallayarak. “Belki biraz gözlerini kapatırsın. Tanrı biliyor ya buna ihtiyacın var. Göz altı torbaların benimkilerden daha kötü ve benim yaşıma seninkinin iki katından daha fazla.”

“Bu çok hoşuma gitti, teşekkürler. Sanırım sen Elwood’un iblisiyle konuşurken ben de gidip bodrumda tek başıma oturacağım.”

Bana eliyle bir öpücük gönderdi, ben de gözlerimi devirip dışarı çıktım. Korku, ancak merdivenlerin yarısına kadar indikten sonra yüzeye çıktı.

Elwood’un iblisi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM ELWOOD

Bayan Delacroix, kendi evine dadanmış Viktorya döneminden kalma bir hayalet gibiydi. Canlı kızıl saçları didiklenerek şekillendirilmişse benziyordu. Ona ne kadar fazla bakarsam bakayım, gerçek gibi görünmüyordu.

“Benim içimdeki şeyi görebiliyor musunuz?”

“Evet.” Bir saniye bile harcamamıştı. “Ormana baktığın zaman parlıyor. Kapıyı tırmalayarak dışarı çıkmak isteyen bir köpeğe benziyor biraz.”

Bilinçsiz bir şekilde elimi göğsüme götürdüm, içimdeki ruhun pençelerini hissedebileceğim gibi elimi göğsümün üzerinde gezdiriyordum. “Bunu içimden nasıl çıkarırım?” diye fısıldadım. Onun hâlâ beni duyup duyamadığını bilmiyordum ama kendimi onun gerçek bir tehdit olduğuna inandırmıştım. Bayan Delacroix hiçbir şey söylemedi, başıyla mutfağı işaret ediyordu. Onu takip ettim ve benim için çektiği sandalyeye oturdum.

Mutfak, oturma odası kadar karışık değildi. Çok daha küçüktü, mutfakta kullanılan bitkilerden oluşan bir bahçeye ayrılmış bir alan gibiydi. Bunlardan bazıları, saksılara ekilmiş, aşağı

doğru sallanan bitkilerdi, sarmaşıkları ışık arayışı içinde pencere pervazına doğru uzanıyordu. Diğerleri ise duvar boyunca düzenli bir şekilde sıralar hâlinde dikilmişti. Tezgâhının üzerinde her biri taze toplanmış şifalı otlarla dolu minik kavanozlardan oluşan bir ordu vardı.

“Bunun cevabını bildiğimi sanmıyorum,” dedi Cherry, yüzünde hasret dolu bir ifade vardı.

Verdiği cevap canımı beklediğimden daha çok yaktı. Bunu göstermemeye çalıştım ama çok belli oluyor olmalıydı. Cherry duygularından arındı ve bana zorla gülümsedi. “Sana çay içirmenin zamanı geldi. Belki Bolivya siyah çayı içersin?”

Daha ben cevap veremediğimden arkasını döndü ve bakır bir demlikle uğraşmaya başladı. Musluktan su aktığını ve ocağın açıldığını duydum.

“Wil eskiden benden mi bahsediyordu?” Ben bunu söylemeyi düşünmeden önce kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Bayan Delacroix bana doğru dönmedi ama gülerken sırtı kıpırdıyordu. Sıcak tonlu ışık saçlarına vuruyor, neredeyse turuncu görünmesine neden oluyordu. Bunu daha önce fark etmemiştim ama saçlarının arasında bir düzine tılsım asılıydı. Işığı yakalıyor, buklelerinin arasında parlıyordu.

“Devamlı senden bahsederdi,” dedi bana. Bu içimin ısınması için yeterliydi. “Seni çok önemsiyordu; sana bu kadarını söyleyebilirim. Ama bunu sana söylediğim için benim canıma okurdu.”

Önemsiyordu.

“Aramızdakilerin yeniden normale dönmesini istiyorum,” dedim ona içimi açmak konusunda güvenerek, parmağımla boş boş ahşap masanın üzerindeki damarları takip ederken. “Bu olmadan önce birbirimize çok yakındık. Daha önce hiç kavga etmemiştik ama... demek istediğim, ailemi annesini kaçırmakla suçladı. Ona bu suçlamaları bırakmazsa, onunla arkadaş olmaya devam edemeyeceğimi söyledim. Ve... şey, sanırım bunun nasıl

sonuçlandığını görebiliyorsunuzdur. O, en başından beri haklıydı ve şimdi her şey mahvoldu.”

“İkiniz de doğru olduğunu düşündüğünüz kararlar verdiniz.” Bayan Delacroix mırıldanıyordu. Demlik de onunla birlikte ısıklık çalıyordu. Ben bu ifadeyi silemeden önce konuşmaya devam etti: “Sana bir sır vereceğim, evlat. Henüz bir kocakarı değilim ama artık en azından bazı şeyleri bilecek kadar yaşıyım.” Ocağı kapattı, birbirine uyumsuz iki fincan hazırladı ve getirmeden önce demlenmelerini bekledi.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve fincanımın kulpunu tuttum. Fincanın üzerine saçları kadar kırmızı şapkalı mantarlar çizilmişti ve üzerlerinde koyu yeşil kurbağalar vardı.

“Herkes büyürken milyonlarca hata yapmak zorundadır ama her zaman seni rahatsız edecek bir hata olacaktır. Derin bir şekilde pişman olduğun ama hiçbir zaman gerçekten düzeltemeyeceğin ya da değiştiremeyeceğin bir hata. Siz sadece kendinizi düşünüyordunuz. Bunda yanlış hiçbir şey yok ama doğru hiçbir şey de yok.” Çayından büyük bir yudum almak için duraksadı. “Hepimiz ağaçların garip yerlerde büyüdüğünü gördük. Şekillerini kaybettiklerini, etrafındakilerden dolayı eğildiklerini. Hatalarından bir şeyler öğrenerek büyüsün. Siz ikiniz, geçen sene olduğunuz insanlar değilsiniz. Bundan bir sonraki sene de aynı insanlar olmayacaksınız. Ben de her uyandığım sabah bir önceki günle zar zor aynı insan oluyorum.” Bana göz kırptı. “Tabii ki uykusuzluğum gece biraz uyumama izin verirse.”

“Yani umut var mı?” diye fısıldadım.

“Umut her zaman vardır,” diye cevap verdi kayıtsız bir şekilde omuzlarını silkerek. “Bu her ne kadar kulağa duygusal gelirse gelsin.”

Parmaklarımla fincanımın kenarını kavradım. Çay, bir göle atılan taşın sıçraması gibi dalgalanıyordu. “Teşekkür ederim, hanımefendi Buna ihtiyacım vardı.”

“Lütfen şu *hanımefendi* ve *Bayan Delacroix* saçmalığına son ver. Sadece *Cherry*.”

Başımınla onayladığımda içten bir şekilde sırıttı. “Bu komik,” diye yorumda bulundu durduk yere, fincanının içinde kendi yansımasına bakıyordu. “Üzgün olduğunda, etrafındaki bitkiler tazeliklerini kaybedecek ve solacak ama sakın olduğun zamanlarda hayata dönecek. Etrafına bir bak.”

Bakmak için başımı çevirdim, kendimi göreceğim şeylere hazırlamıştım. Sarmaşıklar duvardan uzaklaşmış, bana doğru büyüyordu. Bana doğru uzanan uçları tenimden birkaç santim ilerideydi. Hepsi bana dokunmak, tenimin etrafına sarılmak ve beni ormana götürmek için acele ediyordu.

İrkildiğim zaman bitkiler sarsıldı ve yumuşayarak duvardaki yerlerine çekildi. “Çok iyi bir bahçıvan olurdun, evlat,” diye homurdandı *Cherry*.

Kendime hâkim olamadım ve kahkaha attım. Bitkiler de bana katıldı. Çiçek yaprakları minik ağızlar gibi açılıp kapanıyorlardı. Bu görüntü hızla ağzımı kapatmama neden oldu. Dikkatimi yeniden fincanıma verdim. Çay koyu kehribar rengiydi, soğuğu kemiklerimden giderecek kadar sıcaktı. Minik ürpertiler kollarımda dolanırken bu sıvıya tutundum. İlk yudumu yeterince kolay bir şekilde içtim, tıpkı etrafımızdaki yoğun orman gibi lezzetli ve yoğundu.

“Tamam, o zaman sanırım artık tarot okumasına başlamalıyız, değil mi?” *Cherry* uzun tırnaklarıyla seramik fincana vuruyor ve sert sesler çıkarıyordu. “Önce bana şunu söyle, aklında ne var?”

İçimde onun zaten benim düşüncelerimi görebildiğine dair sinsi bir şüphe vardı.

“Kelimelere dökülemeyecek kadar fazla şey var,” diye itiraf ettim, allak bullak olmuş zihnimi düzene sokmaya çalışarak. Ama ilk beliren şey *Bayan Greene*’in gülümseyen yüzü

oluyordu. Mor spiralleri olan defterini ve her gün saçlarına ördüğü parlak kurdeleleri. Her gün onun gülümsemesinin biraz daha solduğunu, gözlerindeki korkunun büyüdüğünü fark etmemiştim. O, beni tanıyordu. Bunca zaman boyunca biliyordu. “Ben kendimi... suçlu hissediyorum. Bayan Greene benim yüzümden öldü.”

Cherry bakışlarını masaya çevirdi. “Sophie neyin içine girdiğini biliyordu. Bu kararı kendisi verdi.”

“Devamlı eğer yeteri kadar odaklanırsam, bunların hepsinin geçeceğini düşünüyorum,” dedim ve etrafımdaki tüm çiçeklerin etrafımda iç geçirerek solduklarını fark ettim. Çiçek yaprakları kuruyup büzülüyor ve yere dökülüyordu. Ölü bir şekilde. Benim yüzümden ölü. Wil’in eski evi benim dokunuşumla yerle bir olmuştu. Onun gözlerindeki o korku...

“İçindeki şeyle konuşabilir misin?” diye sordu Cherry, dikkatimi sebep olduğum yıkımdan başka bir yöne çekerek.

“Konuşmak mı?” dedim ciyaklar gibi. “Onunla konuşmak istemiyorum. Onun gitmesini istiyorum.”

Bu bana kütüphanede bir kıvılcım hâlinde gelmişti, benim kalbimle beraber atan hafif bir kalp atışı gibi. *Dım dım, dım dım, dım dım dım*. Daha önce kontrolüm dışında olan bir şey gibi hissettirmiyordu. Ve partide, öksürürken ağzımdan bir güve çıkmıştı. Wil’in banyosunun aynasında da duvarlardan böceklerin çıktığını ve yüzümün tanımadığım birine dönüştüğünü görmüştüm. O zaman henüz tohumdan büyümeye başlamış, filizlenmemişti. Henüz bu kadar güçlü değildi.

Evdeyken, farklıydı. Büyümüş ve doyumsuz bir hâle gelmişti, aynı tenin altında yaşayan iki beden gibi. Onun alevlendiğini ve çiçek açtığını hissediyordum. O kontrolü ele geçirirken içimde bir hiçlik hissi vardı. Bir saniye içinde parmaklarımı döşeme tahtalarının altına sokmama yol açmış ve önüne çıkan her şeyi yok etmişti.

Berbat, çaresiz bir saniye içinde. Bütün bunların olması sadece bir saniye sürmüştü.

Cherry, içeceğinden büyük bir yudum aldı. “Bu hoşuna gitsin ya da gitmesin,” dedi, “bu senin içinde Elwood. En azından bedenini kiminle paylaştığını öğrenmelisin.”

Bedeni paylaşmak. Bu düşünce aklıma rahatsız edici bir görüntü getirdi, boynumdan bir kafa daha çıkıyordu, bedenimin yarısı benimdi, diğer yarısı ise kesinlikle kontrolüm dışındaydı.

“Bunu yapmayacağım.” Homurdandım, öfkeli hissettiğim için kendime lanet okudum. Eskiden beni ateşleyen şey, hiçbir zaman tutuşmayan bir fitildi. Bana tekme atın, yumruk atın, zorbalık yapın. Brian Schmidt yıllar boyunca bana işkence etmişti ve bunların hepsine tahammül etmiştim. Başımı öne eğmiş ve bana yapılanların kısa süre içinde sona ermesini ummuştum. Artık öfke, içimdeki Pandora’nın kutusundan çıkmıştı ve gitmeye niyeti yok gibiydi.

Eğer Brian bir daha kaburgalarımı dürterse, yapacağım şeyden korkuyordum. Belki de kendimi kaybedecektim. Belki de karanlık beni ele geçirecekti ve bunu yapması sadece bir saniye sürecekti. Bir anlık karanlığın ardından, sarmaşıklar teninin üzerine sarılmaya başlayacaktı.

“Bunu yapmanın oldukça önemli olduğunu düşünüyorum.” Cherry hafifçe omuz silkti. Patlamama karşı bağışıklığı var gibi görünüyordu ve sanırım bunun için Wil’e teşekkür etmem gerekiyordu. “İçinde ne olduğunu keşfetmen için sana yardımcı olabilirim ama bu kolay olmayacaktır. Hadi, neden denemiyorsun?”

Kendimi nazik olmaya zorladım. Kendimi eskiden olduğumu düşündüğüm kişi olmaya zorladım. “Anlamıyorsun. Bu tehlikeli.”

“Bunu kontrol etmeyi öğrenmemen daha tehlikeli,” dedi bana.

Aniden ondan uzaklaştım, dişlerimi sıktığım için ağzımda kan tadı alıyordum. “Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.”

Cherry elinin çabuk bir hareketiyle bana gözlerimi kapatmamı işaret etti. “Aynı benimleyken olduğun gibi dışarıdaymışsın gibi davran. İçeri girmek için izin iste.”

Göz kapaklarımın ardında, girdap şeklinde dönen karanlıktan başka bir şey göremiyordum.

Zihnimin derinlerine hapsolmuş canavarın, ağır ahşap bir kapının ardında pusuya yatmış olduğunu hayal ettim. Karanlık, çatlakların arasından sızıp ayaklarımın dibinde kıvrılıyordu ve bariyerin ardında aşırı derecede büyük kanatların çırpıldığını duyabiliyordum.

Israrcı bir şekilde orada duruyordu. Sesi anlaşılmaz, böceğe benzer bir çığlıktı. Bu ses sadece birkaç saniye sürdü ama bu saniyeler, boğulduğumu hissettiğim dakikalar ya da saatler olana kadar uzadı. Daha fazlasının olmasını, geçmişin dışarı akın edip beni ağırlığının altına almasını bekledim. Karanlığın beni ele geçirmesini ve her şeyi yok etmesini.

Ama bir mucize eseri, böyle bir şey olmadı. Karanlık geriye çekildi ve kapı olduğu yerde kaldı.

Nefes alabilmek için göğsümü şişirdim ve hızla gözlerimi açtım, sonunda özgürdüm. Sesimi geri kazanıp konuşabilmem daha da uzun sürdü ve en sonunda konuşabildiğimde, “Bunu bir daha asla yapmayacağım,” dedim nefes nefese.

Cherry artık bana bakmıyordu. Masanın üzerine bir sıra kart diziyordu. Bu neredeyse normal bir desteye benziyordu ama öyle olmadığını biliyordum. Kartların arkası elle yıldırımlı fırtına rengine boyanmıştı, siyahtan bir nebze daha açık renkti.

“O zaman neden bu arada kartlara danışmıyoruz?” Kendi kendine mırıldandı. “Hadi, bir soru sor.”

Yanağımın içini çiğniyor, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için parmaklarımı göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyordum.

“Ne tür bir soru?” Düşüncelerimin içinde çok fazla soru birbiriyle yarışıyordu.

Yüzünü avucuna yasladı. “Aslında herhangi bir şey ama senin için söylüyorum, belki de asıl konuya gelsen iyi olur.”

Sesli bir şekilde yutkundum. “Bana ne olacak?” Bana yol göstermesi için ona baktım ama o sadece hafifçe başıyla onayladı. İşleri berbat edip etmediğimi gösterecek hiçbir şey yoktu.

Elini kart destesine doğru salladı. “Ve şimdi en önemli kısım geliyor. Sana seslenen kartları seç ve bana doğru gönder.”

Bana seslenen mi? Gözlerimi dikip serilmiş kartlara baktım. Hepsi birbirine benziyordu. Üzerlerinde bir kırıksıklık, soyulmuş kısım ya da herhangi bir şey yoktu. Sol tarafımdaki karta doğru eğilim gösterdim ama sonra parmaklarım kararsız bir şekilde donakaldı. Ya bunun üzerinde fazla düşündüysem? Ya kaza eseri korkunç bir kart seçseydim?

Gözlerimi kapatıp kartlardan birini rastgele seçmek için elimi uzattım.

Cherry benden gözlerimi açmamı ve dikkatimi yeniden kart destesine vermemi istedi. “Bitti mi?” diye sordu kendi kendine düşünür gibi.

“Bitti.”

Kartları teker teker açtı. Kartları ters çevirirken, kötü olan bir şeyi gördüğünde gözlerinin giderek daha da açılmasını izledim. “Kutsal Tarot Kartları adına, evlat.”

“Bu... bu o kadar kötü mü?” Tüm bu süre boyunca sormak istediğim şeyi sormuştum. “Yeniden mi kart seçmem gerekiyor?”

“Hayır, bu kartları belirli bir nedenden ötürü seçtin. Demek istediğim, Tarot Kartlarının çoğu aslında kötü değil... Kartlar bugün çok fazla şey söylemek istiyor. Sanırım büyük sorun, büyük kartlar gerektiriyor.” Tırnağını ters çevirdiği ilk kartın üzerine koydu. Kart yeterince hoş görünüyordu. Üzerinde parlak,

mavi bir gökyüzü, yeşil çimenler, bulutlara havlayan iki köpek vardı.

“Ay,” dedi kartın üzerindeki başlığın üzerine parmağını vurarak. “Bu kartı şu anki durumun için seçtin.”

“Bu ne anlama geliyor?” Eğer bu benim şu an içinde bulunduğum durum içinse, iyi olamazdı. Onun bu kadarını söylemesini bekliyordum.

“Bu senin dönerek hareket ettiğin anlamına geliyor. Kaybolduğun anlamına.”

Annem buna herhangi bir şekilde danıştığımı bilseydi bu desteyi yakardı. Sesli bir şekilde yutkundum.

“Tarot hiçbir zaman yalan söylemez.” Cherry kıkırdadı ama sesinde belirsiz bir koruyucu tını vardı. “Şimdi sorun için seçtiğin karta gelelim.” Bir sonraki kartı açtı. “Bu, senin üstesinden gelmeye çalıştığın zorluğu simgeliyor.”

Bunu açıklamasına gerek yoktu. Acınası karta bakıp şifresini kendi başıma çözebilirdim. Savaş alanında, cesetlerin üzerine basan bir iskelet duruyordu ve o görüntünün altında *Ölüm* yazıyordu.

“Boş ver, bundan nefret ediyorum.” Daha şimdiden irkilmiştim ve henüz hiçbir şey söylememişti bile. Ölüm, çiçekler ve gökkuşağı gibi güzel bir şey anlamına geliyor olamazdı.

“Ölüm hiçbir zaman eğlenceli değildir.” Benimle samimi bir şekilde konuşmasına rağmen, aşırı dramatik tavrıma karşı gözlerini devirdiğini gördüm. “Ama *ölüm* her zaman ölüm anlamına gelmez. Bu, ah, bir tür başkalaşım. Ayrıca, ay ile eşleştiğinde bu genellikle *tünelin sonundaki ışık* anlamına gelir. Ama evet, kısa ve öz olarak, senin için gerçekleşecek bir dönüşüm söz konusu.”

Bir dönüşüm kulağa neredeyse ölümden bile kötü geliyordu. Derimin kemiklerimin üzerinden sıyrıldığını ve ağzımın bir kısıp döndüğünü hayal ettim. Gözlerim yuvalarından çıkıp pörtileniyordu. Karanlık her parçamı ele geçiriyordu.

Cherry hiçbir şey olmamış gibi devam etti: “Geçmişin, ters Kupa Onlusu. Parçalanmış aile falan filan. Bu kartı açman gariplik çünkü normalde bu *mutlu yuva* anlamına gelir. Belli ki bunun senin için anlamı bu değil. O zaman geleceğe geliyoruz: Ahmak.”

“Bu deste neden benden nefret ediyor?”

Bunun üzerine sırtıttı. “Yeni başlangıçlar,” diye düzeltti. “Bu, bir şeye doğru bir atlayış olacağı anlamına geliyor. Bir yere sıkışmışsın ama bir seçim yapman gerekiyor. Seçim yapmak zorunludur. Eğer seçersen bundan sonraki kart sana tavsiye verecek. Ters Kılıç Sekizlisi. Artık sorunlarını açık bir şekilde görebildiğin için bir şeyi... yeniden gözden geçirmen gerekiyor.”

“Peki, sonra sonuç ne olacak?” diye sordum, gözlerim en son kartın üzerindeydi. Kule kartı en kötüsü gibi görünüyordu. Tam olarak ne söylüyorsa oydu, bir kuleydi, sadece tepesine bir yıldırım çakıyordu ve insanlar gerçekten açık pencerelerden ölmek üzere aşağı atlıyorlardı.

“Felaket. Bunun sonunda her şey değişecek. Hayatın eskisi gibi olmayacak.”

Merdivenlerden aşağı inerken Cherry’nin söyledikleri kulaklarımdaydı. Mumlar yolumu aydınlatıyor, dans eden turuncu alevlerin izinde beni misafir odasına yönlendiriyordu.

Her şey kısa süre içinde sonlanacaktı. Kartlar bu kadarını söylemişti. Her şey kaos ve alevlerle sonlanacaktı, bedenim artık benim bedenim olmayacaktı. Hayatımın ölümü ve bir başkasının başlangıcı. Bir iblisin beni ele geçirmesi.

Başımı bodruma doğru uzattım. Oda, zeminden tavana kadar kırmızıya boyanmıştı. Dantelli perdeler kan damlaları gibi yere kadar uzanıyordu, makyaj masası bir çift boynuzu varmış gibi kendi içine doğru kıvrılmıştı. Duvarlarda kırmızı renkli çiçek yaprakları ve Viktorya döneminden kalmış gibi görünen elbiseler vardı. Neredeyse klostrofobikti.

Ve elbette ki Wil uyumamıştı. Yatağın ayak kısmına oturmuştu, bakışları sert ve beklenti doluydu. “Tamam? Ne söyledi?”

“Tehlikeli olduğumu.” Sesim boğazımda çatladı, dikişi çok fazla çekmiştim ve şimdi de dikiş yerleri sökülüyordu. “Ama bunu zaten biliyorduk. Kaçmak bir hataydı, Wil. Kısa süre içinde kötü bir şey olacak. Gerçekten ama gerçekten kötü bir şey ve ne var, biliyor musun? Bunu durdurmanın bir yolu yok.” Bundan sonraki kelimeleri, acı verici derecede kuru olan boğazımdan zorla çıkardım: “Geri dönersem ne olur?”

Wil sıçrayarak ayağa kalktı, uzun adımlarla benim yanıma gelerek parmağıyla kaburgalarımı dürttü. “Ailen seni öldürmek istiyor, El. Yoksa bunu unuttun mu?”

El. Bunu duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

Sesim yarı hıçkırır gibi çıkıyordu, hayal kırıklığıyla dolu kırık bir hıçkırık gibiydi. “Belki de bunun için iyi bir nedenleri vardır. Ben tehlikeliyim. Bunu biliyorsun.” Siyah pençeler düşüncelerime çarpıyor, kışkırtıcı desenler çiziyorlardı. İblis kokuşmuş nefesiyle kulağıma fısıldıyor, bana ikimizin bir olduğunu hatırlatıyordu.

“Cherry sana lanet olası ne söyledi?”

Parmaklarım artık seğirmiyor, düpedüz titriyordu. “Kartlarımı okudu. Kötüydü, Wil, gerçekten kötü. Muhtemelen bir desteden çıkabilecek en kötüler. Ama asıl önemli olan bu değil. Motelinize ne yaptığımı gördün. Benden korktun. Bunu reddedemezsin.”

Wil’in yüzü bembeyaz oldu. “Senin hayatın birkaç kartın söylediğinden daha değerli. Ve motele gelince... onu yapan sen değildin. En azından, gerçek sen değildi. Bu iş henüz bitmedi.”

“Daha başından beri bitmişti. Kevin ve Lucas’a da söylediğim gibi, benim hayatım bir tercih değil. Doğumumdan beri annem babam tarafından tasarlanmış. Kaderin de bu işte parıltısı olması da mantıklı bir şey.” Başımın daha ağır olduğunu

hissediordum, bu yüzden de başımı avuçlarımdan arasına aldım. Yüzümden aşağı doğru akan terin tuzunun tadını alabiliyordum. “Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama alışmadım. Hiçbir zaman normal bir hayatım olduğunu hayal etmekten vazgeçmedim. Hiçbir zaman bir futbol maçına, dansa ya da herhangi bir yere gitmedim. Doğruca eve gittim ve saatlerce ders çalıştım. Peki, ne için? Üniversiteye gidemiyorum! Gidip herhangi bir şey yapamıyorum. Ben ebeveynlerimin olmamı istediği yaratığım.”

“Bunların hiçbirisi senin normal olmanı sağlamazdı,” diye araya girdi Wil, yüzü ekşimişti. “Normal diye bir şey yok...”

“Sen nereden bilebilirsin ki?” Bu kelimeler, ben söylemeden ağzımdan çıkıvermişti. Dişlerimin arasındaki çatlaklardan çıkmıştı. Elimle ağzımı kapattım ama kendimi susturmayı başaramıyordum. Yine o öfkeyi hissediyordum. Kelimelerin bu şekilde ağzımdan çıkmasına alışkın değildim. Söylediğim her bir cümleden önce genellikle durur, üzerinde düşünürdüm ama artık en derin düşüncelerim özgürce ağzımdan çıkıyordu. “Öyle demek istemedim... Üzgünüm...”

Wil yeniden konuştuğunda, sesi geriye doğru sendelememe neden olacak kadar düşmanca çıkıyordu. “Annenin öldürülmesi normal mi? En yakın arkadaşının ona en çok ihtiyacın olduğunda seni terk etmesi normal mi? Ondan nefret etmen gerekirken onu hâlâ önemsemen normal mi?”

Bir dakika sonra yeniden konuşabildim. “Benden nefret ettiğini söyledin. Orada aramızda geçenlerin hiçbir anlamı olmadığını söyledin.”

“Yalan söyledim,” diye cevap verdi tıslar gibi. “İnan bana, böyle olmasını istemiyorum. Öyle olsaydı her şey çok daha kolay olurdu. Ben sadece... yapamıyorum.”

O ileri doğru bir adım attığında, ben de bir adım geriledim. *Daha fazla yaklaşma.*

Kendime, bunun içine çekilme izni veremezdim. İçimde bir canavar varken burada kalamazdım. Kalmak, felaket demekti.

“Lütfen, Wil.” Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Kolları ince dallar kadar kolay koparılabilirdi, boğazındaki hassas deri... bir hayvan tarafından kolaylıkla parçalanabilirdi. “Senin incinmeni istemiyorum. Ben... sanırım ben...” *Seni seviyorum.*

Bu gerçeikle birlikte dünyam değişti. Çok uzun zamandır içimdeydi ama çok derinlere bastırmıştım. Artık ortaya çıktığı için beni savunmasız bir hâle getirmişti. Kalbimin artık kaburgamın içinde olmadığını, dışarıdan büyüdüğünü hissediyordum. Kalbim Wil’e aitti. İsterse doğruca göğsümden koparıp alabilir ve dişlerini ona geçirebilirdi. O kadar savunmasız bir hâle gelmiştim.

Bu kadar yakınımda olmasından dolayı göğsüm sızlıyordu. Onunla aynı havayı solumak canımı acıtıyordu. Kendime güvenmiyordum. Damarlarımda giderek büyüyen bir fırtına vardı ve Wil de kolayca bu fırtınaya kapılabilirdi. Onu mahvedebilirdim.

Ama kendimi kaybetmek ne kadar da kolay olurdu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve istediğini yapmasına izin vermek... İyi olmamak, bunun yerine o her ne istiyorsa o olmak...

“Yapmamalıyız,” diye fısıldadım ama bunu kendimden çok içimde derinlerde bir yerde titreşen hisse söylemiştim. Geçmeyen bir günah hissi. Bunu yapmamalıydım. Yıllar boyunca bu hissi bastırmaya çalışmıştım ama o defalarca o çirkin kafasını yeniden yukarı çıkarıyordu. Onu hiçbir zaman yok edemeyecektim. “Bu teh...”

“Eğer bir kere daha *tehlikeli* derssen aklımı kaçıracağım,” dedi tersçe. Bedenini bana bastırmıştı; sertçe, ateşli ve daha fazlası. Hem de çok daha fazlası. Daha yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. Uzak çok daha uzakta olmasına ihtiyacım vardı.

“Moteldeyken korkmuştum, haklısın ama... artık korkmuyorum, El. Seni tanıyorum. Seni en başından beri tanıyordum.”

Onu öptüm ve bu vahşi, korkunç bir şeydi.

Onu öptüm ve kan tadı aldım. Metalik tadıyla dişlerini dudaklarıma geçiriyor, dilini dilimin üzerinde gezdiriyordu. Çaresizce, açlıkla ve insanın tüylerini diken diken edecek kadar mükemmel bir şekilde.

Onu öptüm ve daha fazlasını istedim. Bana verebileceğinden çok daha fazlasını. Bana verebileceği kadarını alacaktım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

WIL

Her saniye değişiyordu. Bedeni kafesinden çıkıyordu. Bir canavardan bir nefes uzaktaydım, tek bir yanlış hamleyle onu serbest bırakabilirdim.

Bana baktığında tek görebildiğim, gözlerinin altındaki koyulaşan morluklar ve göz bebeklerinin etrafında beliren kanlı damarlardı. Göğsünün hassas derisinin altında diken gibi hissettiren bir şeyin sürtündüğünü hissediyordum. Dudaklarımı boğazına götürdüm. Pürüzsüz tenini ısırıp yıllardır tüketilmemiş duygularla kapladım. Yüzeyin altına ittiğim tüketen, ezici duygularla.

Bedeni bedenimin üzerinde sıcacıktı. Kollarının titrediğini, boğazını kaplayan parlak teri hissedebiliyordum. Cherry'nin şu anda onun aurasıyla ilgili ne düşüneceğini merak ettim. Girdap gibi dönen siyah, parlak mavinin loş ışıltısı, kırmızının dalgalanan atışları.

Onu öpmek kolaydı.

"Hoşlandığın biri var mı?" diye sormuştum yıllar önce. Hatersiz bir şekilde başımı onun kucağına yaslamış, yukarıdaki

bulutlara bakıyordum. Bulutlar kabarık ve şişkindi, içlerinden biri Teksas'a benziyordu. *"Bilmem gereken biri var mı?"*

Benim ellerim nasırlı, onunkiler yumuşaktı. Elini tutmak veya elleriyle saç çizgimi okşadığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Alnımdaki birkaç tutam saçı aldı ve kendini minik bir örgü örmekle meşgul etti. Titriyordu, parmaklarından alnıma sinirlerini elektrikli bir tel gibi aktarıyordu. Onun duyguları içimde kendiminkilerden daha derinde akıyordu.

"Ya senin?"

"İlk önce ben sordum," diye suçladım.

"Belki..." Yutkunduğunda bunu hissedebildim. *"Evet, sanırım var."*

Artık konuşmak yoktu. Geriye eğildiğinde, ben de ona doğru eğildim. Daha fazlasını keşfediyor, daha fazlasını talep ediyordum. Benim. İşte yine o kelime. Bu kelimenin onunla ilk tanıştığımdan beri orada olduğundan şüpheleniyordum. *Benim.*

Gömleğinin eteğini yukarı kaldırdığımda doğum lekesini gördüm, göğsü boyunca devam eden mükemmel bir hilale benziyordu. Parmağımı hiç düşünmeden bir ucundan diğer ucuna izin üzerinde gezdirdim.

Bedeninin geri kalanında farklı yara izleri vardı. Göğsünde, omuzlarında, sırtında çok fazla kesik izleri vardı. Ben gözlerimle her bir kesiği incelerken, utanarak gözlerini kaçırdı. Bunları ebeveynleri yapmıştı. Onu mahvetmeyi ummuşlar ama bunu başaramamışlardı. İzlerinin her birini yumuşak bir şekilde öptüğümde ürperdi, dudaklarından hafif bir ses çıkmıştı. Açtığı ellerinden destek alarak şiltenin üzerine yaslandı.

Ateşliyen görülen tuhaf bir rüya gibiydi. Uyanacak, bir çukur kazacak ve bu anıyı gömerek saklayacaktım. Ya da belki de bu bir kâbustu. Her hâlükârda bu rüyayı acı sonuna kadar izleyecektim.

..

Gözlerimi dikip ona baktım, değiştiği ve değişmediği tüm yönlerine. Bir sertlik, kalbinin derinliklerine gömülmüş vahşi bir şey vardı.

“Yani.” Bunu kısık bir sesle, nefes verir gibi söylemişti. Bu kelimeyi, olması gerektiğinden daha baştan çıkarıcı bir hâle getirmişti. Tıslar gibi çıkardığı S sesi yerde sürünen bir dal gibi doluyor, bana bir ısırık almam için yalvarıyordu. O, dokunmam gereken meyveydi ama yine de elimi uzatıyor, onu tutmak, tadına bakmak istiyordum.

“Yani?” diye tekrarlardım.

“Bir şey bilmen gerek.” Nefesini verdi. Söylediği her bir kelime açıkta olan tenimin üzerinde nabız gibi atıyordu. Geriye çekildim, gözleri irileşmiş, tamamen siyah olmuştu.

“Sana söyledim, tehlikeli olması umurumda de...”

Bitirmeme izin vermedi. Parmağını dudaklarımın üzerine koyarak beni susturdu. “Seninle tanıştığımızda,” diye söze başladı, boş eliyle bacağımı tutarken, çeneme öpücükler konduruyordu. “Senin, hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm.”

“Daha ikinci sınıftaydık.” Homurdanırken, ne kadar soluksuz kaldığımı gizlemeye çalışıyordum. Bu itirafı boğazımın tıkanmasına neden olmuştu.

“Biliyorum,” diye fısıldadı, kahkahası nabzına garip şeyler yapıyordu. “Ama Sevgililer Günü’nü hatırlıyor musun? Senden başka kimseye bir şey almayıp sadece sana aldığımı?”

“Nasıl unutabilirim?” Onun gözlerine bakmamaya çalışıyordum. “Masamın üzerine canlı bir böcek bırakmıştın ve sonra bana evlenme teklif etmiştin.”

“*Evet* dediğini hatırlıyorum.”

“Çeneni kapatmak için.”

“Yedinci sınıfta,” diye devam etti ve bu arada bir yerde gömleğini tamamen çıkardık. Parmaklarıyla kulağımın üzerinde

hayali bir yol çiziyordu. Dokunuşu tüy kadar hafifti. “Riley Morson sana çıkma teklif ettiğinde ölmek istedim. Ondan nefret ediyordum ve nedenini bilmiyordum. Onu reddettiğinde hissettiğim rahatlama... Yeniden nefes alabildiğimi hissetmiştim.”

Benim gömleğim de onunki gibi çıkmıştı. Söylediği kelimeler boğazına takılıp kalmıştı. “Sonra rüyalar geldi.”

“R... rüyalar mı?”

“Her gece,” dedi, sesinin tereddütlü bir yanı vardı, arzusu her bir kelimeyi pürüzlü bir hâle getiriyordu.

Dudaklarını çenemden köprücük kemiğime, oradan da göğsüme kaydırды. “Hem de kesin olarak her gece.”

“Ne tür rüyalar?” Ama sanırım cevabını biliyordum.

“Sonunda dua etmek zorunda kaldığım rüyalar,” diye itiraf etti, sesi daha önce hiç duymadığım kadar karanlıktı.

Yıllar boyunca kendime söylediğim yalan en sonunda kırıldı. *Sadece bir arkadaş, sadece bir arkadaş, sadece bir arkadaş.*

“Ve sonra bana birinden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordun zaman.” Nefesini verdi ve aynı o günkü gibi parmakları saçlarıma uzandı. Ama bu sefer avucuyla bir tutam saçımı kavramıştı. “O zaman sana söylemedim ama o, sendin. Her zaman sendin. Ve eğer şimdi bana sorsaydın, sana seni sevdiğimi söyledim.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öpüşü daha öncekilerden daha açtı. Ona zar zor ayak uyduruyordum, zihnim hâlâ söylediği son iki kelimeden dolayı sersemdi.

“Sen de bana söylemek zorunda değilsin,” diye güvence verdi, tenimin üzerinde sesi yumuşak bir şekilde çıkıyordu. “Sadece duymanı istedim.” Ve yüzünde o uyuşuk, çocuksu gülümseme vardı. Bu da ne kadar değişirse değişsin, bazı parçalarının değişmez bir şekilde hâlâ içinde kilitli olduğunun teyidiydi.

Gece ilerledi, rüzgâr daha öncesinden de keskin esiyordu. Elwood, kelimenin tam anlamıyla benim oldu. Dudaklar, eller,

bedenler birbirine dolaşmıştı. Onu seviyordum. Kalbim bu kelimeleri söylemek için istekliydi ama dilim henüz hazır değildi. Henüz değildi.

Ama ona bunu omuzlarının üzerinde kırıştırdığım kirpiklerimle, şakağına bastırdığım öpücüğümlle, bundan sonra kalbim hızla atarak, yüzüm bedenine gömülü geçen saniyelerle gösterdim.

Seni seviyorum. Seni gerçekten ama gerçekten seviyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ELWOOD

Uykuya dalar dalmaz orman beni geri çağırırdı.

Bir zamanlar güzel olan orman, acımasız bir hâle gelmişti. Ağaç kabuklarından çığlıklar çıkıyordu ve ağaçlar mavinin başka dünyaya ait bir tonuna bürünmüştü. Wil'in bedeni yeşil yaprakların üzerinde kıvrılmış bir şekilde uzanıyordu, yeşil düğüm yığınlarının altına sıkışıp kalmıştı. Sarmaşıklar tenini ısırtıyor, teninin altındaki narin etlere doğru uzanıyordu.

Bunu ona yapan canavarı aradım ama tek bulabildiğim kendi yansımam oldu. Aynı motelde olduğu gibi, sadece bir saniye sürmüştü. Tek bir an kontrolümü kaybetmiştim ve şimdi tanınmayacak şekilde sakatlanmıştı. Orman onu talep etmeye hazırdı. Bedeni solgun olmaktan çok yeşildi ve üzeri yabani otlarla kaplıydı.

Rüya şekil değiştirdi, bilinçaltım manzaranın üzerinde geziyor, beni dönüştüğüm şeye bakmaya zorluyordu. Yansımam, hayal ettiğimden daha kötüydü. İnsani başım cansız bir şekilde boynumun yanından sarkıyordu, tenim oksijensiz kalmaktan morarmıştı. Ağzım açık, gözlerim yuvalarında geriye doğru

kaymıştı. Canavar beni yok etmiş, bedenim üzerinde hak iddia etmişti. Artık bir parazit değil, bedenimin ev sahibiydi. Gelecek her zaman için böyle olacaktı, öyle değil mi? Ya ailemin elinde ölecektim ya da kendimi kaybedecek kadar uzun yaşayacaktım.

Wil ile birbirimize en kötü şekilde bağlıydık. Harekete ve öldürmeye hazır sarmaşık kolları benden çıkıyor, ona dalıyordu. Son bir kez daha sıkarsa o artık hayatta olmayacaktı. Wil, kalan son enerjisiyle gücünü toplayıp bana baktı. “O zaman öldür beni. E... elini... çabuk... tut.”

Ve ben de bunu yaptım. Onu öldürdüm.

Ay üzerimizdeydi ve dönüşüm tamamlandı.

Sarsılarak uyandım. Wil hâlâ bana sokulmuş bir hâlde yatakta yatıyordu, uyku yüz ifadesini yumuşatmıştı. Olduğundan daha güçlü, daha sağlam ve daha şiddetli görünmeye çalışıyordu. Şu anda ona baktığımda bunların hiçbirini göremiyordum. Dudaklarına minik, alaycı bir gülümseme çizilmişti ve ona bakınca kaşları çatık bir porselen bebek görüyordum. Ve ben rüyamda... Ah Tanrım. *Hiç beni de öldürmeyi düşündün mü?*

Boğazına sarılmakta olan bir sarmaşık vardı, kâbusumdakinin aynısıydı ama buradaydı, gerçekti ve onu boğarak öldürmeye hazırdı.

“Hayır!” Ellerimi ona doğru uzattım ama çok ileri gidemedim. Sesimin üzerine parlak, ıslak yeşil sarmaşık yön değiştirdi ve bana doğru uzamaya başladı. Bir dalı el bileğimin etrafına dolanırken, bir başka dalı bir sevgilinin okşaması gibi yanağımın üzerinde ilerliyordu.

Vurarak dalı uzaklaştırdım. Dehşetim onun hızla yere kaçmasına neden oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar öldü. Ölü bir örümcek gibi kendi etrafında kıvrılmıştı. Sanki cehennemin derinliklerinden tırmanarak gelmiş bir şey gibi yerde duruyordu.

Tenimin üzerinde kırmızı bir halka vardı. Bu, Wil’in boynu olabilirdi.

Eğer bir süre daha uyumaya devam etseydim, Wil'i ele geçirecekti ve hepsi benim suçum olacaktı. Annesinin ölmesi? Benim suçumdu. Motelinin yarısının çökmesi? Benim suçumdu. Artık kendisini kontrol edemeyen ve kilisenin olacağım şey konusunda beni uyardığı kadar tehlikeli bir canavardım. Bu akşam yine tutkuyla kendimi kaybetmişim ama onun yararı için duygularımın beni alt etmesine izin veremezdim.

Midem bulanıyordu, kusabilirdim. Elimi kaygıyla dudaklarıma götürdüm, halının üzerine kusma isteğime karşı çıkmaya çalışıyordum.

Hayır. Onu kıran kişi ben olmayacaktım. Onu sevmek bencilce bir şeydi. Tehlikeli. Moteldeyken ona dokunmuştum ve bir hayalet kadar solgun bir hâle gelmişti. Dehşete düşmüş bir hâlde, sendeleyerek benden uzaklaşmıştı. İyi olduğuna dair ettiği yeminlerin bir önemi yoktu. Bir önemi yoktu çünkü görmüştüm. İçinde, derinlerde bir yerde, korkuyordu.

Haklıydı.

Bedenim patlamaya hazır bir saatli bombaydı.

Bu bomba patladığında, Wil'den mümkün olduğunca uzakta olmam gerekiyordu. *Onu seviyordum.*

Ve sadece bu nedenden ötürü olsa bile, imkânsız olanı yapacaktım. Teslim olacaktım, onun hayatı karşılığında kendiminkini verecektim. Çünkü günün sonunda, onun hayatı tehlikede olduğu sürece benim nefes alıyor olup olmamamın ne önemi vardı? Benim burada kalmam onu öldürecekti. Kedi diye evde aslan beslenmezdi. Göz açıp kapayınca kadar size düşman olabilecek yaratıklar vardı ve artık ben de onlardan biriydim.

Komik hiçbir şey yoktu ama neredeyse kahkaha atabilirdim. Ailem haklıydı. Bu döngüyü bozmak, kendimi kurtarmak, bunların hiçbirisi hiçbir zaman seçenek olmamıştı, öyle değil mi? Tohum ekilmiş, kökleri bağlanmış ve büyümüştü. Ailem bıçağı göğsüme sokacaktı ve kanımla kemiklerim yosunların ve toprağın üzerine saçılacaktı. Ölmek istemiyordum. Kaçıp kendimi

kurtarmak için yeterince hızlı bir şekilde koşmak istiyordum. Hayatımdan, bedenimden ve bu korkunç kaderden kaçmak istiyordum.

Ama içimdeki iblisi durdurmanın bir yolu yoktu. Tam olarak olgunlaştığında, dönüşümüm ölümden bile kötü olacaktı. Kendimi olacak olana hazırlamaya çalıştım ama bu, mide bulantımın boğazıma kadar yükselmesini engellemek için yeterli değildi. Ölmeyi seçmiştim.

Üzerine yazabileceğim bir şey bulmak için odayı inceledim. Gizlice makyaj masasının yanına gidip bir kalem ve kâğıt aradım.

Ama bulabildiklerimse her tonda mavi göz farı, bitmek üzere olan göz kalemleri, yarısı boş ve taşmış fondötenler, sakız pembesi bir allık ve birkaç bin kadar kırmızı ruj. Rujlardan birini aldım, kapağını çıkardım ve içindekini inceledim. Elimdeki ruj, mağazadan yeni satın alınmış, kullanılmamış görünüyordu ve ucu hâlâ sivriydi.

Aynaya yaklaştım ve ruju kalem gibi kullandım. Bu bana berbat bir klişe gibi geliyordu, camın üzerine *XOXO* yazıp, dudaklarımı bastırmanın bir adım öncesiydi.

Cümlelerin sonuna geldiğimde ruj kırıldı. Söylemek istediğim çok fazla şey vardı ama yazdığım şey yeterli olmak zorundaydı. Ona son bakışım bir hayat boyu sürmek zorundaydı.

Dikkatli bir şekilde kapının kulpunu tuttum ve son derece nazik bir şekilde kulpu çevirdim. Mucize eseri kapının menteşeleri gıcırdamadan açıldı. Duvarda sıralanmış olan portreler, gözleriyle her hareketimi izliyor ve doğru olan şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyordu.

Yapıyordum.

Değişim geliyordu. Felaket kaçınılmazdı. Eğer kaderin iki yolu da kötü sonlara gidiyorsa, kendimi feda etmeme izin verilmeliydi

Merdivenlerden sessizce çıkıp girişe gittim. Beş adım sonra ön kapıya varacaktım.

“Gidiyor musun?” diye seslendi Cherry oturduğu kanepeden aniden durmama neden olarak. Nefesim kesildi. Ona bakmak için döndüm. Âdeta yağmurdan bahsediyor, zaten gelmekte olan fırtınayı çağırıyor gibi konuşuyordu.

Parmaklarım kapı kulpunun üzerinde donakaldı. “Beni durdurmaya mı çalışacaksın?”

Burun kıvırdı. “Bunu kartlar yüzünden mi yapıyorsun?”

“Sen de ben de neyin geldiğini biliyoruz.” Cherry gözlerini dikmiş, bana bakıyordu, bakışları içime işliyordu. “Wil’in beni aramasına izin verme,” diye yalvardım ona. “Bana hayatımız boyunca bir büyük hata yapmaya hakkımız olduğunu söyledin. Lütfen. Bir hata daha yapmama izin verme. Yakında neye dönüşeceğimi bilmiyorum.” Bu kelimeler uçar gibi dudaklarımdan dökülmüştü, çok uzun zaman zihnimde tutsak kaldıktan sonra en sonunda özgür kalmıştı.

Puflayarak oturduğu yerden kalktı ve benim için kapının kilidini açtı. “Burada esir değilsin.” Söylediği kelimeler fazlasıyla rahatlatıcıydı. “Yaptığın pervasız bir şey ama bu senin seçimin. Sana hiçbir şey için söz veremem ama Wil’le konuşacağım. Biliyoruz ki söz dinlemek onun en iyi özelliği değil.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım kendimi eşikten dışarı adım atmaya hazırlarken, evinin güvenli alanından ayrılıp hızla geceye karışmaya ve insanlığımın son parçasını terk etmeye çalışırken.

“Ben olsam henüz bana teşekkür etmezdim,” dedi, suçluluk duygusu yüzüne yayılıyordu. “Senin gitmene izin vermenin *benim* en büyük hatam olabileceğini hissediyorum.”

Cevap vermeye çalıştım ama orman beni çağırdı ve ben de onun yerine ormana cevap verip vahşi gecenin içine doğru koştum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

WIL

“Nasıl uyudun?” Sesim boğazımda tıkanıp kaldı. Elwood’un koyu renk saçlarını, uykulu gözlerle bana bakmasını bekliyordum ama hiçbir şey göremedim. Gitmişti.

Hayır. Üst katta Cherry’nin yanında olmalıydı, bir fincan sıcak mürver çayı içerken benim gelmemi bekleyerek mutfak masasında oturuyordu.

Ya da gitmişti. Bu acı düşünce açığa çıkıp bana son geceyi hatırlattı. Dürüstçe, gerçekten onu sevdiğimi hissettiğim anı.

Tenim buz gibi soğumuştı, boğazım sanki hayalet bir el sıkıyormuş gibi kendi kendine tıkanmıştı. Dışarıda, çığlıklar atan rüzgâr durulmuştu ve kar yağışı artık korkunç beyaz bir örtü değildi. Her şey sona eriyordu.

Ve sonra aynanın üzerindeki notu gördüm:

Üzgünüm Wil. Lütfen beni arama.

E

Aynı anneminkinin olduğu gibi Elwood'un el yazısı da belirgindi. Annemin el yazısı açıktı, yazısındaki kıvrımlar kabarcıklar gibi ya da yaz güneşinin altında sallanan hamaklar gibi genişti. Elwood'un el yazısı sıkışık ve iticiydi, boşluklar dairelerden çok dikiş iğnelerinin boşluklarına benziyordu.

"Seni pislik," diye mırıldandım ağzımın içinde, gerçek bana çarparken. Kapıyı hızla açtım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Elimle tırabzanlara tutunurken neredeyse elimi parçalayacaktım.

"Wil," dedi Cherry beni selamlamak için ama ses tonunda herhangi bir enerji yoktu. Gözleri bitkin ve kan çanağı gibiydi, tüm gece uyumamıştı ya da en azından onun gittiğini görene kadar. Gerçek, yüzünden açıkça belliydi.

"Biliyordun," diye onu suçladım, boğazımdaki düğümle. "Ama yine de onu durdurmadın. Bunun onun için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?"

"Tüm bunları bilmediğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Ağzı açılmıştı, suçlamam onu bunaltmıştı. Daha konuşmadan gözlerinde cevabı gördüm. "Gitmeye kararlıydı."

Hızla onun yanından geçip raftan ceketimi ve atkımı aldım. Henüz aklımda bir plan yoktu, koşup onu bulmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum. Ceketim hâlâ nemliydi ama işe yarayacaktı. Atkıyı boynuma bir kere daha doladım. Dışarıda havanın ne kadar soğuk olduğu umurumda değildi, onu bulmamın ne kadar süreceği umurumda değildi. Onu kurtarma ihtiyacı, her şeyden güçlü bir şekilde ilerlememi sağlıyordu. Sevgi. Bu, yapışkan bir histi; her bir düşünceme ve eylemime yapışıyor, zorla zihnimin en derin köşelerine giriyordu.

Ona söyleme şansım olmamıştı hiç.

Bir el, elimi tuttu. Cherry çaresizce beni çekiştiriyor, kapıdan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Ne?" dedim öfkeyle, bedenim soğuktan donuyordu. Kavrışı altında bir heykel gibiydim, kalbim de bir o kadar buz

gibiymi. “Gitmekte özgür değil miyim? Elwood’a yaptığın gibi dışarıda donmama izin vermeyecek misin?”

Cherry âdeta ona tokat atmışım gibi irkildi. Elleri yanlarına düştü. “İlk önce bana bir konuşma borcun var. Aynı Elwood gibi.”

“Tam olarak ne söyleyebilirsin ki?” diye sordum, ikisine de güvendiğim için tam bir aptal gibi hissediyordum.

“Eğer dinlemeye zahmet edersen, söyleyecek çok şeyim var.”

Beklediğim her saniye tehlikeliydi. Belki de onu çoktan ele geçirmiş olabiliyorlardı. Ama Cherry’i daha önce hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Mavinin ateşli bir tonuyla parlayan bakışları beni delip geçiyordu.

“Tamam,” diye pes ettim. Söylediklerim üzerine Cherry’nin omuzları çöktü, geriliminin bir kısmı gitmişti. “Bir dakikan var.”

“Güzel. Otur.”

Onun arkasından mutfağa gidip bana en yakın koltuğa kendimi bıraktım. Etrafımızdaki duvarlar yeşilliklerle kaplanmıştı. Duvarlarda hatırladığımdan daha fazla sarmaşık vardı, doğaya aykırı şekillerde sarkıyordu. “Bunu Elwood yaptı,” diye bilgilendirdi Cherry beni, çöpten cam parçaları çıkarırken. Eskiden tabak olan bir şeyin ince uzun bir parçasını havada salladı. Bu, pürüzlü, yuvarlak şekilli bir parçaydı. Kenarlarında tabağın tasarımını hâlâ belli oluyordu. Üzerinde tuhaf, mavi, spiral bir desen vardı. Ama ben buna bakmıyordum. Porselenin içinden bir bitki çıkmıştı. Çiçek, garip bir şekilde camı bir elbise gibi giymiş gibi görünüyordu. Bitki camın tam ortasından çıkıyordu.

“Bunu da.” Eliyle karşımda duran, bir bütün olarak tamamen kaplanmış koltuğu işaret etti. Kaplanmamış bir santim bile yoktu, açgözlü yeşil yapraklardan kurtulabilen hiçbir parçası yoktu.

“Tıpkı motelde olduğu gibi,” diye fısıldadım.

“O çocuk ormana ait. Sanırım bunu herhangi birimizden daha iyi biliyor.” Oturmaya zahmet etmedi. Bunun yerine ağırlığını verip duvara yaslandı, başını yeşilliklerin üzerine yasladı. Bir salise için yeşilliklerin içine batacağından, yaprakların onu sarmalayıp, oraya hapsedeceğinden endişelendim. “Eğer fark etmediysen seni çok önemsiyor.”

Seni seviyorum, Wil.

Cherry bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben dönerek ondan uzaklaştım ve mutfak masasına baktım.

Masanın üzerinde boş bir çay fincanı vardı. Fincanın içine baktım ve fincanın dibinde çay yapraklarının büyük bir halka oluşturacak şekilde toplandığını gördüm. Tam ortasında, kırılmış üç büyük lekeden oluşan bir şekil vardı.

İki oyuk göz çukuru ve burnun olması gereken yerde açık bir krater.

“Bu bir kafatası,” diye fısıldadım. Çay yapraklarının rastgele bir şekilde bir araya toplanmasının sinirimi bu kadar bozacak gücü olmamalıydı. Fincanı hızla masanın üzerine bıraktım. “O fincanın içinde bir kafatası var.”

“Ne?” Cherry’nin yüzü soldu. Artık bana bakmıyordu. Kırışık parmaklarını kaldırıp fincanı kavradı. Daha iyi bakabilmek için fincanı kaldırdı. “Yaprakların bu şekilde hareket etmesi gerekiyordu... O gittikten sonra fincanındaki yaprakları ilk okuduğumda, bir kurbağa şekli gördüm. Bu kesinlikle bazı engeller olacağı anlamına geliyordu ama bunlar kendisinin yüzleşebileceği engellerdi. Onun kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.”

“Ve şimdi?” diye sordum, cevabı duymak istemediğimden oldukça emin olmama rağmen.

“Ve şimdi... ölüm geliyor.”

Sandalyemi odanın diğer tarafına doğru iterken yüksek sesli bir gıcırta çıktı. Sandalyemi geriye ittim ve ellerimi sertçe masaya yaslarken ayağa kalktım. “Eğer durum buysa vakit harcıyoruz.

Şimdiye kadar ölmüş olabilir.” Zihnimde milyonlarca dehşet verici görüntü belirliyordu, hepsinin merkezinde Elwood vardı. Aklıma sonsuz senaryo geliyordu ve her biri bir öncekinden on kat daha kötüydü. Gözümün önüne gelmeyen tek şey onu kurtardığımdı. Bunu hayal etmeye çalıştığımda, zihnim inatçı bir şekilde kapkara oluyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Plan daha sonra yapılabilirdi. Cherry bana bunu yapma şansını vermedi.

“Wil!”

Son bir kez ona doğru döndüm. “Şimdi ne var? Daha fazla ölüm kehaneti mi?”

Bakışlarım kapı koluna takıldı, gözümün önüne onun kapı kolunu kavramasını, çevirip açmasını ve donmuş çam ağaçlarına doğru koşmasını getirdim. Onun izlerinin hâlâ odanın gölgele-
rinin arasına saklanmış, ağır bir şekilde havada asılı olduğunu düşünmek konusunda kendimi kandırmak çok kolaydı.

“Dışarıda kendi başına koşarak onu kurtarabileceğini mi düşünüyorsun? Sizden sadece bir tane var ama kasaba onlarla dolu. Bunu tek başına yüklenmeye çalışarak Elwood’a bir faydan dokunmaz. Bunu yapma!” Kolumu tutmak için öne doğru hamle yaptı ama kendimi ondan kurtardım.

Cherry haklıydı ama onu dinlemek istemiyordum. Başka insanlardan hiçbir zaman iyi bir şey gelmiyordu.

“Annemin davasının uzayıp gitmesi bile yeterli bir kanıt. Eğer bir işin doğru yapılmasını istiyorsan, bunu kendin yapmak zorundasın.”

Cherry arkamdan bağırarak bir şey söyledi ama ben artık dinlemiyordum. Arkamdan sertçe kapanan kapı yeterli bir cevaptı.

Bunu kendi bildiğim şekilde yapacaktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ELWOOD

Dua ederdim ama sanırım benimle cennet arasındaki bağ kopmuştu. Artık köklerim cehenneme doğru uzanıyordu. Ve cehennem babamdan bir adım ötedeydi.

Benim geldiğimi duyduğunda duruşu sertleşti. Kilisenin kapıları unutulmuş bir ilahi gibi çalıyordu, her bir gevşek tahta kırık bir armoni gibiydi. Günler önce ben de onlarla birlikte şarkı söyleyebilir, bu yere tapabilirdim ama artık öyle değildi. Bu yer de önümde duran adam kadar çürümüş ve aşağılıktı. Bana doğru dönerken, tilki gibi bakan gözleri karanlık bir şaşkınlıkla parlıyordu. Bunca zaman boyunca beni kümese sokmaya çalışmıştı ama sonunda avının onu bulduğunu fark etmişti.

Ama ben kendimi bir av gibi hissetmiyordum. İçimde büyüyen her neyse bir ormanı dizlerinin üzerine çöktürecek, yerden kökleri yükseltecek ve ölü olan bitkileri yeniden hayata getirecek kadar güçlüydü. Ormanın zemininden çamları kendime çağırabilir, onları bir kralın hizmetlileri, Tanrı'ya inancı olanlar gibi önümde diz çöktürebilirdim. Ama tam olarak bunu yapmam gerekmesinin nedeni de bu güçtü.

“Kendimi size teslim etmeye hazırım,” dedim sesimin sağlam bir şekilde çıkmasını sağlamaya çalışarak.

Babam iki kolu da arkasında bağlanmış bir şekilde uzun adımlarla bana doğru yürüdü. Şaşkınlığı gitmişti, bunun yerine sakin bir tavırla bana doğru ilerliyordu. Onun varlığında dünya daha karanlık oluyordu ve hava ormanın pis kokusuyla kokuşmuş gibiydi.

Bendeki tüm habis yeni şeyleri inceledi. İnsanlara onları görmeden bir bakış şekli vardı, bakışları sadece insanın üzerinden üstünkörü geçirdi. “Geri döneceğini biliyordum.”

Tabii ki böyle düşünecekti. Uysal oğlu, sonunda dayak yemeye hazır bir şekilde kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp geri dönecekti. Bir zamanlar onun bu kendine güvenine hayranlık duyardım. Ben de kendimde denemek isterdim ama üzerimde bana fazla büyük gelen bir palto giymişim gibi dururdu. Artık bu öz güveni ayakkabımın topuğunun altında ezmek istiyordum.

Öfkemle birlikte döşeme tahtalarının aralarından dikenler çıkmaya başladı. “Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Bilmiyor muyum?” Bakışları dikenli bitkilere gitti. “Kendi yararına olmayacak kadar meraklı olduğunu biliyorum. Zehirli bir yılanın tatlı kelimelerinden çok kolay etkilendiğini... Söyle bana, senin şu küçük yılanın nerede?”

Yüzümden her şey anlaşılıyor olmalıydı: gözlerimde yanan kararlılık, onun ismini duyduğumda dudaklarımın hafifçe açılması. *Onu koru. Ne pahasına olursa olsun onu koru.*

“Artık elindeyim. Ona ihtiyacın yok.”

Yüzündeki gülümseme, petrol sızıntısından bile daha kaygandı. “Annesi kolayca pes etmedi. Yabani bir hayvan gibi öfkeli ve vahşiydi. Bahse girerim, kızı da aynıdır. İkisi de savaşçılar. Bu konuda haklarını vermeliyim.”

Söylediği her kelimeyle toprak sarsılıyor, evin temelinde oluşan çatlak baştan başa uzanıyordu. “*Sakın ona dokunmaya cüret bile etme!*”

Bu, dudaklarındaki gülümsemenin silinmesine neden oldu. Dişlerini sıkmasının ve gözlerinin açılmasının tadını çıkardım. Korkusunun her bir zerresini içime çektim.

Dikkatli bir andan sonra kendini kontrol altına aldı, sesi gergindi ve konunun özüne geldi. “Sadece sana ihtiyacımız var. Kendi isteğinle gelersen onu ve o acınası babasını öldürmeyiz. Motel yıkıldıktan sonra gidebilecekleri bir yer olmayacak. Buradan gidecekler ve biz de onun güzel kafasındaki tek bir saç teline bile zarar vermek zorunda kalmayacağız. Diğer yandan sen... eğer kalsaydın onu öldürecektin.”

Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama aynı zamanda bir seçeneğim olup olmadığını da bilmiyordum. Tüm bu senaryolar bana işkence ediyordu ve sarmaşığın Wil’in boğazına dolandığı görüntüyü zihnimden çıkaramıyordum. Sonuç olarak doğru olan seçim buydu. Var olan tek seçim.

Şu anda bileklerimi ona doğru uzatıp başımı eğmemin nedeni buydu. “O zaman öldür beni. Hemen yapıp bitir.” Benim için nasıl bir ölüm planladıklarını bilmiyordum. Boğazıma dolayacakları bir ilmik, tenimi kesen bir giyotin bıçağı, göğsümün üzerine konulan milyonlarca ağır taş. Kendime bu kilisenin ölümümlle iyileşmesinin bir önemi olmadığını söyledim. Wil’i korumak için her şeyi yapacaktım.

Ama babam hareket etmedi. “Henüz değil. Beni takip et.”

Başını hafifçe eğerek onu takip etmemi işaret etti. İkimiz de kendi iradesiyle celladın koltuğuna yürüyen bir mahkûm gibi kendi isteğimle gideceğimi biliyorduk. Kilise mihrabına giden yol uzun değildi. Bu odada, Tanrı’yı bir kenara bırakın, kasabanın üyelerinin ve çocuklarının bile sığabileceği kadar yer yoktu. Babam kürsüyü yerinden çıkardı. Her zaman için kürsünün

fazlasıyla kutsal olduğunu hissetmiştim, çamurlu bir ayakla bir kenara atılamayacak kadar kutsal. Bunca zaman boyunca, babam oturup dinlediğim her vaazı ayağının altında gizli bir oda varken vermişti.

Babam yerdeki döşeme kapağını çekerek açtı ve adım adım beni yer altının derinliklerine doğru yönlendirdi.

Altımdaki zemin buz gibiydi, toprakla doluydu; midemde hissettiğim sıcak, beyaz korku aleviyle tezat düşüyordu. Yukarıda sallanan birkaç mum tarafından aydınlanan mekânda görülebilen çok az şey vardı. Bal mumları tehlikeli bir şekilde aşağı damlıyordu, içlerinden birisi neredeyse dizime damlıyordu. Aniden sarsılarak geriye sıçradım ve etrafıma bakınma gafletinde bulundum.

Sol tarafımdaki işe yaramaz yığının üzerinde bir iskelet yatıyordu. Kafatası koparılmıştı ve âdeta ağır bir şeyle ikiye ayrılmış gibi görünüyordu. Hızla, mümkün olduğunca geriye doğru çekildim ama başka bir cesede çarptım. Tünel cesetlerle doluydu.

“Bu da ne?”

Babam iğrenç bir şekilde sııttı, bana o kadar yaklaştı ki nefesinin tadını alabiliyordum. Çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. İstedikimden çok daha fazlasını görüyordum. Dengesiz bakan kan çanağına dönmüş gözler, yüzünün derisinin üzerine yayılan yaşlılıktan oluşmuş çizgiler, diş etlerinin kirli yüzü...

“Bunu sormayacak kadar zekisin.” Söylediği kelimeler benim üzerinden geçip, kayarak kulaklarımın içine giriyordu. Topraktan yapılmış tavan damlıyor, yoğunlaşmış maddeler duvarlardan aşağı iniyordu. Hepsi altımda büyüyen çamurlu suda toplanıyordu. “Bu tüneller tüm ormanın altında yayılıyor. Bu ağaçlar bizim ve her zaman da bizim oldu.”

Bu düşünce buzla dolu bir fiçı gibi ürpermeme neden oldu, bu his ayak uçlarımdan saç köklerime kadar bedenimi kapladı.

Aniden koku bir anlam ifade etmeye başladı; havadaki ıslak toprakla karışmış boğucu, çürümüş, berbat koku. Beni toprağın derinliklerine, köklerin ve ağaçların altına, güneşin ulaşamayacağı bir yere gömecekti.

Babam beni mezarıma getirmişti.

“Neden?” diye yalvardım ve korkum yüzünde geniş, bıçağa benzer bir gülümseme yerleşmesine neden oldu. Güç terazisi biraz önce kilisede kısa bir süreliğine değişmişti ve şimdi bunu düzeltmiş olmaktan dolayı çok heyecanlıydı. “Ben senin oğlunum. Nasıl... Bunun nasıl sonlanacağını bilerek nasıl gözlerimin içine bakabilirsin?”

Sessiz kaldı, kahkahalara boğulmadan önce söylediğim kelimeleri sindirdi. Gülerken iki büklüm oldu, gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. Gözyaşlarını silerken soluklanmaya çalışıyordu. “Her zaman hayattaki amacının ne olduğunu merak ettin. Sana herkesin bir amacı olduğunu söyledim. Şimdi, oğlum, o amaç bu. Senin son amacın Alderwood. Senin ve diğerlerinin.” Kahkahası aniden sonlandı, yüzünden öfke akıyordu. “Keşke yeterince değerli olsaydın. Daha iyi bir oğul. Daha iman sahibi. Belki de annen ikinci bir oğlan doğurmak için seçilirdi ama hayır, artık Vrees’in zamanı geldi. Tanrı’nın yeni Sağ Kolu. İktidarda geçirilen on sekiz yıl *böylece* sonlandı.”

Beni duvara çarparak ciğerlerimdeki nefesin kesilmesine neden oldu. Bunca yıl boyunca tamamen birbirimize benzediğimize inanmıştım ama artık aramızdaki farklılıklar her zaman olduğundan daha kesin görünüyordu. İkimizin de gözleri yeşildi ama onunkiler bulutlarla kaplıydı, güneş ışığının içeri girebileceği herhangi bir çatlak yoktu. Ben karanlığı uzakta tutmak için yapabileceğim her şeyi yapmıştım, o ise kendi karanlığını kucaklamıştı.

“Senin beni sevmen için ne kadar çok uğraştığımı biliyor musun?”

Beni bağlayan zincirleri sağlamlaştırıp, beni demir kaplı parmaklıklara hapsederken gölgelerin ardındaki yüzü çarpıldı. Yüzündeki ifade acı değildi ama bunun bir taklidi olduğu söylenebilirdi. Öfkesinin daha yumuşak bir hâli. “Eyüp Peygamber’in hikâyesini hatırlıyorsundur, ben her şeyin üzerinde Tanrı’nın hizmetlisiyim.” Bunu her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti. Bir şekilde anlayacakmışım gibi. “Ama Eyüp Peygamber’in aksine, annen sana hamile kaldığı günden beri senin amacını biliyordum. Sevgi hiçbir zaman bir seçenek olmadı.”

Kahkaha atabilirdim.

“Eğer bunu yapmana izin verilseydi bile,” dedim kendimi yangına hazırlayarak, “nasıl seveceğini bileceğini düşünmüyorum.”

Sesli bir şekilde bana cevap vermedi ama yüzü cevap veriyordu. Kızgın bir patlamayla yüzü gerildi, dudakları dişlerini gösterecek şekilde büzüşmüştü.

“Seni beslemedim mi? Giydirmedim mi? Senin saçma küçük hobilerini hoş görmedim mi?” Babam gölgelerin içinde yürüyordu, öfkesi giderek artıyordu. “Seni sevemezdim ama sana baktım ve bu yeterli olmalıydı.”

Hayatımda ilk defa doğruca gözlerinin içine baktım. Gözlerimde, söndüremediği ışığı görmesini istiyordum. “Merhamet, öfkenin arasında geçen boş zamanlar değildi. Bu sadece acının olmamasıyla ilgili değil.”

“Ah, kendinle ilgili çok olumlu düşünüyor olmalısın,” diye tersçe cevap verdi bana dudak bükerken. Bakışlarını kaçırdı ve zincirlerime baktı. Belki de tüm hayatım boyunca bu zincirlerin üzerimde olduğunu görmüştü. “Yani senin merhamet gösterme şeklin bu mu? O kızı korumak için ölmek mi?”

“Onu seviyorum.”

Bundan sonraki kelimeleri sanki ekşi bir şeyi tükürür gibi söyledi. “Ne kadar tatlısın.”

“Peki ya abin?” diye sordum onu tahrik ederek. “Benden önce gelen. Onu seviyor muydun?”

Taş gibi yüz ifadesi kırıldı ve eski bir acının yüzüne yerleştiğini gördüm. Bunu kontrol altına alması biraz fazla uzun sürmüştü. “Onunla ilgili konuşma. Hiçbir şey bilmiyorsun, Elwood. Hiçbir şey.”

“Bu dünyadaki hiç kimsenin senin için bir önemi yok, öyle değil mi?”

Homurdandı ve teninin üzerindeki bozulmuş çapraz kesikleri ortaya çıkarmak için kumaşı çekerken cübbesinin çıkardığı hışırtıyı duydum. Her biri bir öncekinden daha korkunçtu. Sadece zamanla rengi solan ama hiçbir zaman iyileşmeyen kamçı izleri.

“Sevginin bedeli bu, Elwood,” dedi bana, sesi pürüzlü ve küskün çıkıyordu. “Abimi sevdim ve onun kaderini ertelemeye çalıştım ve sonunda bana olan bu oldu. O yine de öldü ve cezalandırılan ben oldum. Tanrı ikinci bir şans olarak bana seni verdi. Son bir lütuf ve tek bir hayal kırıklığına uğraticı çocuğa bürünmüş bir lanet olarak.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Bana yara izlerinden bahsetme.”

Cübbesinin yeniden bedenini kapatmasına izin verdi. “Sana onların bana verdikleri dersi veriyordum.”

“Hayır, bunu yapmıyordun.” Öfkem ancak ağzımdan bir kırkırdamanın çıkmasına yeterliydi. Çıkardığım ses keyifsiz ve kuruydu. “Sinirini benden çıkarıyordun. Ben senin oğlun değilim, ben senin cezandım, hatırladın mı? Ben sadece bu oldum.”

Bu suçlamam dilinin tutulmasına neden oldu. Vurup beni yere devirmesini bekledim. Çenemin sert bir şekilde takırdamasını ve yere kan tükürmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Tüketemediği öfkesiyle ürperdi, yanlarındaki elleri titriyordu.

“O kız seni değiştirdi,” dedi yeniden konuşabildiğinde.

Beni bıçağın ucunda yetiştirmişlerdi, bu tür bir hayat sizin geride hiçbir şey kalmayana kadar yontulmanız anlamına geliyordu.

Benim kalbim de en az onunki kadar çirkin ve vahşi olmalıydı ama sabit kalan tek şey kalbimdi.

Korkum, babamı olmadığı bir şeye dönüştürmüştü. Ona beni parçalayacağı pençeler, dişler ve gücü vermiştim. Ama artık onu dönüştürdüğüm canavar değildi. Kindardı, intikam peşindeydi ama her şeyin ötesinde zayıftı.

Bu gücü ona ben vermiştim.

Ve şimdi de geri istiyordum.

“Hayır, baba,” diye cevap verdim. “Beni sen değiştirdin ama amaçladığın şekilde değil.”

Yaralı bir hayvan gibi homurdandı. “Geri döndüğümde hiç merhamet görmeyeceksin.”

Mumları teker teker söndürerek beni karanlığın içinde bıraktı. Gözümün bir santim ötesini bile göremiyordum. Işık olmadığında, kendimi giderek daha çok bir tabutun içine hapsolmuş gibi hissediyordum.

Ayaklarının altında zemin gıcırdıyordu ve onun ellerini tırabzanın üzerinde kaydırıldığını duyabiliyordum. Sonra, en sonunda açılan kapının boğuk sesi geldi. Kilitlenen kilitler. Uzaklaşan ayak sesleri.

Ve sonra hiçlik.

Tamamen hiçlik.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WIL

Zihnim girdap gibi dönen bir lağım çukuruna benziyordu.

Hayatım her karardığında kahkaha atmıştım. Gözlerim yaşlarla ıslakken yine de espriler yapardım ve benden başka kimse gülmezdi.

Bu sefer keder ve sevgi, içimde yeni bir korkunç duygu oluşturmuştu. Acı, onu sevdiğimi fark ettiğim an vurmuştu. Başımı Elwood'un göğsüne yasladığımda kalp atışları beni korkutmuştu. Kalpler narin şeylerdi. Kolaylıkla durabiliyorlardı. *Bir gün onu kaybedeceğim*, diye düşünmüştüm. *Dünya onu kollarımın arasından çekip benden çalacak.*

Karın içinde güçlkle ilerledim. Islak kirpiklerim buz tutmaya başlamıştı. Önümdeki dünyayı göremiyordum, her şey beyaz bir sisten ibaretti. Önümde ne olduğunu söylemenin imkânı yoktu.

Birine kalbini açmak, kedere davetiye çıkarmaktı. Dün gece duygularım kabarmıştı ve bugün daha da yüksek sesle kükrüyordu. Elwood'u kaybedemezdim. Annemi kaybetmenin açtığı yarayı hiç atlatamamıştım. Hassas bir umudun bir arada

tuttuğu küçük parçalardan oluşuyordum. Bir ölüm daha olursa, rüzgârda bile paramparça olacaktım.

Kendime tokat attım. Birinin bunu yapması gerekiyordu. Acı sarsıcıydı ama buna ihtiyacım vardı. Kötü düşüncelere dala-
cak vaktim yoktu. Eğer kendime izin verirsem, karanlık düşün-
celerimin tutsağı olacak ve bunlardan asla kurtulamayacaktım.
Annem, karanlık düşüncelerin gecenin içinde giden gemiler ol-
duğunu söylerdi. Gitmelerini izleyebilirdiniz. Her biriyle yelken
açmanıza gerek yoktu.

Hiçbir zaman onun tavsiyelerine uymak konusunda iyi ol-
mamıştım.

Morguewood boyunca yürürken ağaçların sınırları önümde
ayrılıyordu. Bu sefer ormanın boş olduğunu hissediyordum. Cüb-
beli insanlar yoktu, devasa boynuzlar iliştirilmiş solgun kurukafa-
lar yoktu, Elwood yoktu. Ben ilerledikçe dünya daha da soğuk bir
hâle geliyordu. Çaresizliğimin beni soğuğa karşı uyuşturmasını
diliyordum ama her şeyi on kat daha keskin hissediyordum. Eski-
den rüzgârın yanaklarımın üzerinde bir kamçı vuruşu olduğunu
hissediyordum. Artık çok daha keskin bir bıçak hâline gelmişti.

Bir planım olmadan koşarak buraya gelmiştim.

Kahkaha attım. Elwood bu ormanın içinde herhangi bir
yerde olabilirdi. Saatlerce onu arayabilir ve yine de hiçbir zaman
bulamayabilirdim. Ne yapabileceğimi düşünüyordum ki?

Çatlamış, kızarmış parmaklarıma baktığımda gerçekten ne
kadar küçük olduğumu fark ettim.

Kahkaham hıçkırığa dönüştü. Hıçkırığım ise gerçek bir ağ-
lamaya. Üzüntüm ağaçları yıkıp geçiyordu. Nefes nefese kaldı-
ğım her hıçkırığım, kuşların kemik kadar solgun gökyüzüne
doğru kaçışmalarına neden oluyordu.

Yalnızdım.

*Yalnızken iyiydim. Yalnızken iyiden de fazlasıydım. Bana
kendimden başka hiç kimse yardım edemezdi. Artık her yalanın*

ne kadar acı olduğunu fark ediyordum. Gerçek her zaman oradaydı, benim onu kabullenmemi bekliyordu. Kendi başıma işe yaramazdım.

Cherry haklıydı.

Lanet olsun, haklıydı. Bunu kendi başıma yapamazdım.

“Wil!”

Korkuyla aklım başımdan gitti. Etrafımda hızla döndüğümde karşımda bir arabanın ön tarafı olduğunu gördüm. Lucas’ın Civic marka arabası pat pat seslerle donmuş havaya buhar çıkarıyordu ve daha önce bunu gördüğüme hiç bu kadar sevinmediğimi söylediğimde yanılmıştım.

Şu anda onu görmek tam bir mucizeydi. Kilitler açıldı ve Lucas eliyle yolcu koltuğunu işaret etti. Hızla arabanın içine atladım, havalandırmadan gelen sıcaklıkla eriyecek gibiydim.

Parmaklarımı hızla birbirine sürterken, bir daha parmaklarımı hissedip hissedemeyeceğimi merak ediyordum.

“Lucas,” dedim nefes nefese, sadece birkaç saat önce ona sığ ve işe yaramaz demiş biri olarak sesim fazla hevesli çıkıyordu. Soğuk havanın içinde alayla gülümsedi. Saçları rüzgârdan karışmıştı ve gözlerinin altında mor halkalar vardı.

“Sizi bulmaya çalışarak etrafta arabayla amaçsızca dolanıyordum.” Yutkundu. “Motelde değildiniz, bisikletin tekerlek izlerini gördüm ve ben... ben işleri berbat ettim.” Sesi kesik kesik çıkıyordu ve tırnaklarını direksiyonun derisine geçirmişti.

Herhangi bir rahatlama hissetmedim, Elwood’un yüzündeki kırılgan ifade içimi yakıyordu. İçine o kuşku tohumunu Lucas ekmişti ve o tohum fazla hızlı filizlenmişti. Ve şimdi de Elwood tamamen gitmişti. Sabrım zaten azdı ama bugün olanlar sabrımı sıfır noktasına indirmişti. Öfke kederden iyiydi. Öfke kendi yarattığım bir canavardı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Şu tavrı bırak. Annemin sert sesini kulağımda duyuyordum. Hayatta bile değildi ama hâlâ zihnimin içinde bana ders

veriyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve onun tepeme dikilmiş, elini omzuma koymuş olduğunu düşünmeye çalıştım. *Sinirlendiğin zaman, dedi, tutuşmuş gibi oluyorsun. Soğuman, sakinleşmen gerekiyor yoksa kendini ve değer verdiğin herkesi yakacaksın.*

“Haklısın.” Havası sönmüştü ama bunu söylerken bana bakamıyordu. Arabayı sürerken yola odaklanmıştı. “Haklısın, berbat ettim. Hem de fazlasıyla. Vee, Kevinlarda ve ikisi de benimle muhatap olmak istemiyor. Ve sen ve Elwood... bekle.” Şaşkınlıkla bana döndü. “*O nerede?*”

Çirkin bir cevap dilimin ucuna kadar geldi ama annemin hatırası hâlâ zihnimde canlıydı. *Sakinleş* demesi, yapmasından kolaydı. Söz konusu nefret ettiğim bir insan olduğunda daha da zorlaşıyordu. *Eğer birinden hoşlanmıyorsan, onu başka birinin bakış açısından görmeye çalış. Eğer görmek için yeterince uğraşırsan, herkesin içinde iyilik vardır.*

Kendime Lucas’ın kim olduğu hatırlatmaya çalıştım. Benim için o, Tanrı kompleksi olan bir ahmaktı ama o aynı zamanda Ronnie’nin erkek arkadaşı ve Elwood’un arkadaşıydı. Benim başka bir yere baktığımı düşündüğü zaman Ronnie’nin ona nasıl baktığını görmüştüm. Elwood’un koridorda onun esprilerine güldüğünü görmüştüm.

“Gitti,” diye itiraf ettim hafifçe, kalbim acıyarak. Bu kelime dudaklarımdan çıktığında, çoktan tanıdık bir evin otoparkına park etmiştik.

Sadece birkaç gün önce, zemin onun müzik setinden çıkan yüksek sesle gümbürdüüyordu ve sokağın her santiminde arabalar sıralanmıştı. İnsanlar oturma odasına girip çıkıyordu ve Elwood’un değişimi daha yeni başlamıştı. Şimdi ise bana büzüşmüş, ölü ve artık vızıltıların duyulmadığı terk edilmiş bir arı kovanını hatırlatıyordu. Hayatın olduğu yerde her tarafa yayılmış, rahatsız edici bir sessizlik vardı.

“*Gitti* derken ne demek istiyorsun?” dedi Lucas merakla, anahtarı kontaktan çıkarırken.

İşte, fazla hassas ve duygusal kalbim ortaya çıkıyordu. Tüm hayatımı onu gizleyerek geçirmiştım ve şimdi buradaydım, o kadar insan içinde Lucas’ın önünde gözyaşlarım yüzümden akıyordu. “Yani o gitti,” diye zırladım. “Kaçtı...” Hıçkırdım ve sonra söylediklerimle kendimi şaşırttım. “Lütfen yeniden gitme. Senin yardımına ihtiyacım var. Ona herhangi bir şey olmasına izin veremem.”

Lucas sıkıdığı yumruğuna doğru küfretti. Bu sefer öfkesi kimseye değil, kendine karşıydı. Eğer kendini suçlamaya devam ederse, hiçbir yere varamayacaktık. Gözyaşlarımı görünce yumuşadı, elini beni nasıl teselli edeceğini bilemiyormuş gibi garip bir şekilde ileri geri hareket ettiriyordu.

Elini ittim ve kendi gözyaşlarımı sildim. Onun önünde ağlamak yeterince kötüydü. Başını okşamasına ve bana bu olanların herhangi birinin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım yoktu.

Eli birkaç saniye daha havada kaldıktan sonra kucağına bıraktı. “Bu sefer gitmiyorum.” Söz verdi ve bu sefer omuzlarım biraz da olsa rahatladı. “Sen haklıydın. Bencil bir pislik gibi davrandım ve üzgünüm. En çok Elwood’dan özür dilemem gerekiyor ama Wil, sana da korkunç davrandım.”

Benden özür mü diliyordu? Tüm bu yılı onun ölmesini dileyerek geçirmiştım.

Gördün mü? diye mırıldandı annemin sesi zihnimin içinde. *O kadar da kötü biri değil, değil mi?*

İkimiz de birbirimizden uzaklaştık ve gözlerimizi yerdeki farklı lekelerle diktik. “Senden nefret ediyordum,” diye itiraf ettim. Şaşırmış bir şekilde bana baktı. Bense bakışlarımı dizlerime dikmişim. “Elwood’u benden çaldın. Onu sadece kendimin bildiğini düşündüğüm şekillerde güldürdün. Ve Ronnie benimle birlikteyken bile hâlâ sana bakıyordu. Senden Lucas olduğun için değil, sahip olduğun şeyler için nefret ediyordum.”

Bu, onunla yapmayı düşündüğüm konuşmanın yakınından bile geçmiyordu. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama sonuç olarak annem haklı olabilirdi. Ona bunu sunmak, omuzlarımdaki kurşun kadar ağır bir yükü kaldırmıştı.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve keyifsiz bir kahkaha attı. “Ben de bunca zaman boyunca *seni* kıskandım.”

“Ne?” dedim aniden çünkü ben evrendeki en az kıskanılabilecek insandım. Başarısız olan bir moteldeki berbat giden hayatım zar zor arzu edilebilecek bir şeydi. Kendimle ilgili başka biriyle kendi isteğimle takas etmeyeceğim tek bir şey düşünemiyordum.

“Elwood’un bütün dikkatinin benim üzerimde olduğunu mu düşünüyorsun? Konuşmalarımızın yarısı seninle ilgiliydi. Diğer yarısını ise kafeteryanın diğer ucundan açık bir şekilde sana bakarak geçiriyordu. Ve Vee? Veronica sen etrafta olduğun her zaman bana soğuk davranıyordu. İşler biz yalnızken çok daha farklıydı ama seninle takılmaya başladıktan sonra benden yeniden nefret ediyor gibiydi. Restoranda sana bağırmamın nedeni de buydu. Bıkmıştım, öfkeliydim ve kıskanmıştım. Annen ya da Elwood konusunu açmamalıydım. Bu bel altı bir hareketti.”

İlk söylemek istediklerimi yuttum. *Olay hiçbir zaman ilk düşündüğün şey değildir*, derdi annem her zaman. *İkinci olarak düşündüğün önemlidir*. “Doğru olmayan hiçbir şey söylemedin. Aşırı derecede öfkeli bir ruh hâlindeydim ve herkesin kendisini benim hissettiğim kadar sefil hissetmesini istiyordum. Bu bir yalan değildi... bunu anlıyorum.”

Gözleri, tıpkı benimkiler gibi doluydu. Ardından gelen sessizlik, öncekiler gibi söylenmemiş bir nefretle dolu değildi. Aramızda sessiz bir anlaşma vardı.

“Barıştık mı?” diye sordu çarpık bir gülümsemeyle. Elini bana doğru uzattı ve ben de tereddüt ettim. Eli bir süre havada kaldı ve neredeyse elini indiriyordu ama son anda elini sıktım. Sıcaktı.

“Barıştık.” El sıkıştık ve Lucas’ın yüzündeki gülümseme bana çok ihtiyacım olan umudu verdi. “Hadi, onu eve getirelim.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM ELWOOD

Saatler olmuştu.

Belki daha da fazla. Tam olarak söylemek imkânsızdı. Etrafımda çok fazla ceset vardı, hepsi ölümlerinde bile sırlarını saklıyordu. İskelet bacakları üzerinde yükselip bana doğru yaklaştıklarının görüntüsü beni rahatsız ediyordu. Hızlı bir ölüm çok daha iyi, çok daha temiz olurdu.

Açlık, kaburgalarımın kazınmasına neden oluyordu ve ölmemin ne kadar süreceğini merak ediyordum. O kadar uzun süre bekleyemezdim. İnsanlar yiyecek olmadan otuz günden fazla hayatta kalabilirdi. Susuz, on gün boyunca. Ama o kadar süre boyunca beklemek istemiyordum. O kadar uzun süre bekleyemezdim. Göğsümün içe göçmesini ve cildimin çürümesini istemiyordum. Ölüm beni almaya geldiğinde, bilincimin yerinde olmasını istemiyordum. Çömeldim ve dizlerimi zincirlerimin izin verdiği ölçüde kendime doğru çektim. Isırıcı rüzgâr olmadığı için burada, aşağıda olmak daha iyiydi ama bu, durumu hoş bir hâle getirmiyordu. Bazı yerlerim uyuşmuştu ve buraları yeniden hissedeceğimden şüpheliydim.

Eğer her şey planlandığı gibi giderse, Wil bana yardım etmekten mümkün olduğunca uzak olacaktı. Cherry'nin Wil'i bu berbat yerden olabildiğince uzağa götürdüğünü umuyordum.

Bir şeyler hissedebilmek için sertleşmiş zemine parmaklarımı geçirdim. Toprak her bir tırnağımın içine girip tenime kadar ilerledi. El ve ayak bileklerimin derisi soyulmuştu. Metal zincir tenimi derinden kesmişti ve midemin içinde yakıcı bir boşluk vardı. Kırgınlığım yanaklarımdan aşağı doğru süzülüyor, çenemden damlıyor ve aşağıdaki toprağı yakıyordu.

Ben Elwood'um. Ben Elwood'um. Ben Elwood'um.

Bunu her söylediğimde kelimeler anlamını yitiriyordu. Ben hangi Elwood'dum? İçimdeki iblis, karnımda dönüp duran o karanlık mıydım? Yoksa o delikanlı mıydım; penselerle, iğnelerle ve kanatlarla uğraşarak gece yarısına kadar oturan o delikanlı.

Perişanlığım dönüştü ve şekil aldı. Keder ve öfke el ele yürüyordu ve ben de ikisi arasında sarmal hareketlerle gidip geliyordum. Bir şeyleri kırıp dökmek, çığlık atmak ve küfretmek istiyordum.

“Ortaya çık,” diye yalvardım. Zihnimde yine o kapıyı gördüm. Sadece bu sefer kapıyı çalmıyordum. Kırarak açmaya hazırdım. Tahtanın parçalanıp yere yığıldığını görmek istiyordum. Orada pusuda bekleyen her neyse onun için hazırdım. Kaçınılmaz olanı beklemekten sıkılmıştım. En azından kendi koşullarımda olacaktı.

Hiçbir şey olmadı.

“*Göster kendini!*” diye kükredim, geri kalan tüm enerjimi toplamak için dişlerimi gıcırdatıyordum.

Sonra kapı ilk defa çalındı. Zayıf kapı ağır bir tokmakla dövülüyor gibiydi. Kapı koluna doğru uzandım ve artık kapı kilitleti değildi. Kapı şiddetli bir rüzgârla açıldı, ortaya bir canavar

yerine ormana açılan bir yol çıktı. Bir güve âdeta parmak işaretiyle beni ileri doğru yönlendirir gibi ağaçların arasından ilerledi.

Onu takip ettim. Çıplak ayaklarımla çalı örtüsünün, yaprakların, küçük dalların ve koşturan böceklerin üzerinde yürüyordum. Bacaklarım âdeta orman bana aitmiş gibi beni yorğun ağaçların arasında rahatlıkla ileri taşıyordu.

Sanki daha önce burada gezinmişim gibi. Ama bu orman benimkinden çok uzaktı.

Karlar ayak bileklerime dolanıyordu. Beyaz her şeyin üzerini örtmüştü. Geceyle kaplanmış ağaç kabuklarını içine çekiyor, en üst dallara kadar kıvrılarak yükseliyordu. Her şeyin üzerinde, dolunay hâlindeki ay havada asılı duruyordu.

Giderek daha ileri, daha da ileri gittim. Dünya daha da sessizleşti. Ayaklarımın çıkardığı çatırtıdan ve nefesimin oluşturduğu buhardan başka hiçbir şey yoktu. Önümdeki manzarayı görünce donakaldım.

Ağaç kabuğunun üzerindeki kanat izlerini gördüm. Yaratık, boyut olarak kocamandı* ama doğası gereği günahkârdı.

Her şeyin başladığı yer burası, diye fısıldadı. Sesi ağaçların çıkardığı tıkırtı, dalların arasında şiddetle esen rüzgârın sesi, uzakta öten bir baykuşun acı feryadı gibiydi. Her şey, hiçbir şey ve aradaki tüm küçük şeyler gibiydi.

Ağaç kabuğundan çıkan bir çığlık ormanın içinde vızıldayarak öne arkaya dolandı. Arada olan şey çok korkunçtu, tam olarak ölü değildi ama kesinlikle canlı da değildi. Her bir parçam hareketsiz kaldı.

Dinledim.

Islak sesler geliyordu. Kaburga kemiklerinin üzerinden geçen tekerlekler, bir atardamardan fışkıran kan gibiydi. Kuru sesler de geliyordu: toprağın üzerinde gezinen tırnakların habisi sesi,

* Çok büyük anlamına gelen *biblical* kelimesi, aynı zamanda “İncil’e uygun” anlamına da gelir.

bir tavşanın boğazını kesen bir bıçak kadar kolaylıkla kesilen uzuvların sesi. Sesler sarmal şeklinde etrafımda dönüyor, yankılanıyor ve durmadan etrafımda geziniyordu. Sonlanmayan, sadece döngü hâlinde tekrarlanan bir melodi gibi.

Hepsini görüyordum. Dört adam genç bir çocuğu tutuyordu. Çocuğun kanı çok fazla akıyordu, kanının kırmızısı etrafındaki yeşilliği lekeliyordu. Pisletiyordu. Çocuğun çığlıkları ruhunu biçip geçiyordu.

“Ağlama,” diye fısıldadı onun en yakınındaki adam. Onda da aynı bal rengi sarı saçlar, aynı ölü gözler, aynı sıska, içi boş görüntü vardı. Açlık yanaklarında, kaburgalarının üzerinden sarıkan ince derisinde kendine yer etmişti. Oğlunun kanını bir domuz keser gibi akıtan bir baba. Gözyaşları, yaşlanmış yüzünden aşağı akıyor, sivri çenesinden aşağı damlıyordu. “Tanrı bunu istiyor.”

Bu, çocuğun çığlıklarını durdurmadı.

Çığlıklar ancak çocuğun bedenindeki tüm kan aktıktan sonra durdu. Ağlamaları kanın çıkardığı bir lıkırdama ile sonlandı ve tenindeki tüm renk soldu. Her şey sona erdi. Bir şey olmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı, en azından hemen olmadı.

Sonra öksürdü. Sessiz bir homurdanma kulakları sağır edecek bir boğulma sesine dönüştü. Önce öksürerek ağzından bir şey çıkardı ve sonra bedeni hareketsiz kaldı.

Bu, bir tohumdu.

Gözleri yaşlı ve fazlasıyla sevinçli erkekler tohumu ellerinin içine aldılar.

Kapı yeniden yanımda belirdi. En yakınımdaki ağaç kabuğunun üzerinde oyularak ortaya çıktı. Kapı kulpu kendiliğinden açıldı ve diğer uçta beni yeni bir manzara bekliyordu. Tanıdık bir orman, tanıdık bir aile

Soğuk topraktan bir ağaç çıktı. Tüm ormandaki en yüksek ağaçtı, tepesi gökyüzünü deliyordu, kabuğu kanlı ve siyahtı. Dallarına bağlanmış bir adam vardı, göğsünden akçaağacın özünden çıkan gibi bir şeyler sızıyordu. Onun çığlığı yalnız değildi, ben aniden dünyaya dönerken onun çığlığına annemin tiz çığlığı da karıştı.

Vefat etmiş olan büyükbabam doğrudan elini oğlunun göğsüne sokup amcamın göğüs kafesinin içinden bir tohum çıkarıyordu. Bir ağaç kenesi boyutunda küçük, kahverengi bir kabuktu. Bana dönmeden önce tohumu parmaklarının arasında çevirdi.

Büyükbabam göğsüne bir hilal çizerken annem ve babam küçük bebeklerini hareketsiz kalması için tuttular. Onun kestiği yerden kan çıktı ama tohum göğsüme gömüldüğü anda yara izi düzelip normale döndü.

Parmaklarımı göğsümün üzerindeki aynı yaranın üzerinde gezdirdim.

“Sevinin,” dedi büyükbabam, ebeveynlerime ve geri kalan meraklı ormana. Onu en son gördüğümde altı yaşındaydım ve o ölmüştü. Tabutun içinde soğuk bir şekilde yatıyordu, ilk toprağı üzerine atarken babamın eklemleri de en az onun kadar ürpertici bir derecede beyazdı. “Bir sonraki döngü başladı. Bizler rüzgârdaki tohumlarız.”

Bu manzara bir anda yok oldu, bilincim şiddetle bedenime geri döndü ve başım hızla katı toprak duvara çarptı. Görüşümde puslu noktalar yüzüyor, kafatasım zonklarken beyaz ışık titreşimleri görüyordum.

Göğsümdeki yara izine baktım, nefesim akciğerlerimde tıslar gibi sesler çıkarıyordu. Cildim şeffaf bir hâle gelmişti ve tohum, kalbimin olduğu yerde sıkışıp kalmıştı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

WIL

“Bir yaylı tüfeğe ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum.”

“Emin misin?” diye sordu Kevin. Onun ve Ronnie’nin burada olması beni içten içe rahatlatmıştı. Onların gelmesini beklediğimiz on beş dakika ağız dalaşıyla falan geçmemişti ama yine de... garipti. Lucas ile birlikte bu zamanı havadan sudan konuşarak temkinli bir şekilde geçirmiştik, ikimiz de yaptığımız güçsüz ittifakı bozmak istemiyorduk. Tanrı’ya şükürler olsun ki Kevin ve Ronnie bu gerilimin bir kısmını dağıtıyordu.

Lucas’ın oturma odası yeterince genişti ama hiçbirimiz rahat olmak için burada değildik. Rahat baba koltuğunu ve konforlu kanepeyi geçtikten sonra soğuk, sert zemine oturduk. Üçümüz de burada olduğumuz için, Lucas vakit kaybetmeden babasının tüm avcılık aletlerini çıkardı. Küçük bir avcılık mağazası gibiydi.

Kevin ellerini paltosunun ceplerinden çıkardı ve bir işe yaramayan parmaksız eldivenler giydi. Ceketinin altında kotunun içine soktuğu, üzerinde kravat çizimi olan bir St. Ignace avcılık tişörtü vardı. Hafifçe sırtarak konuşmaya devam etti: “Orada

silahı olmayan tek kişi biz olmak istemeyiz yaylı tüfek savaşına bir bıçak getirmezsın.”

Kutuya baktım. “Daha önce yaylı tüfek savaşına katıldığımı söyleyemem.”

“Tamam, orada hiç bıçak olmadığını söyleyebilirim.”

Sınıftaki mizahını her zaman sinir bozucu bulmuşumdur ama artık hoşuma gitmeye başlamıştı. Benim bir şeylerle baş etme stratejim bir yastığa çığlık atmak ya da bir şilteyi yumruklamak olabilirdi ama onunki -ne kadar bariz olursa olsun- garip bir şekilde Morguewood ormanına tek başına baktıktan sonra yatıştırıcı geliyordu.

“Onun gibi bir şeyi anneme doğrultamayız.” Bu arada Ronnie bir şeylerle baş etmenin ne anlamına geldiğini bilmiyordu.

Geçen her saniyede aklını kaçıırıyordu ve onu suçladığımı söyleyemezdim.

Lucas onu yatıştırmak için omzuna elini koymaya çalıştı ama Ronnie sendeleyerek ondan uzaklaştı. Lucas uzattığı elini cebinin derinliklerine soktu. “Yalnızca konuşup konuşmadığını bilmiyoruz. Annen bize ciddi şekilde zarar verebilir. Onun saldırmasına karşı hazırlıklı olmak en iyisi. Bunu her zaman için bir sopa ya da kalkan olarak da kullanabilirsin. O, güçlü kuvvetli biri. Babam onu bir süre aile içinde tutmuştu.”

“Yaylı tüfeği mi? Bahsettiğin anlaşılmaz kadın bu mu?” diye sordu Kevin. Lucas *haber sunucusu* kadar beyaz dişlerini gösterdi. “Evet, Bessie.”

Ronnie ofladı ama pes etti. Ona kızgın kalamıyordu. Bembeyaz dişlerinin onun üzerinde bir büyüğü vardı. “Yanında getirebilirsin ama onun anneme doğrultulduğunu görmek istemiyorum. Anladın mı? Sadece belinde olacak.” Gözleri telefonundaki bildirime kaydı. “Wil, baban çaresiz durumda. Şimdi de bana mesaj atıyor.”

“Daha sonra. Görmezden gel.”

Bir zamanlar gerçekten faydalı olan bir çabayla arkamdaki televizyon ünitesine yöneldim ve bir kâğıtla kalem bulma umuyla çöple dolu çekmeceleri karıştırdım. Derin bir araştırmanın ardından Iron Mountain yazılım şirketinin paket servis menüsünü ve yarısı kurumuş Bic marka bir kalem buldum. Kâğıdın kenarları kırıışmıştı ve Tanrı bilir üzerindeki sarı bir leke neden vardı ama arkası temizdi ve bu da benim için yeterliydi.

Kâğıdı elimden geldiği kadar düzleştirdim ve kırıışıklıklar gittiğinde çizmeye başladım. Kalemle çizdiğim birkaç tembel hareketin ardından bileğimin sersem bir hareketiyle kâğıdı öne doğru ittim.

Kabaca çizilmişti ama yine de bir haritaydı. Ağaçlar her yönden kasabayı çevreliyordu, kalemle motelin, karakolun ve Pine Point'teki her bir küçük kuytunun ve çatlağın yerini belirtmiştim.

“En iyi tahminim kilise.” Omuz silktim, elimdeki kalemin muşamba zemine düşmesine izin verdim. Kiliseyi göstermek için kâğıdın üzerine büyük bir leke karalamıştım. Heybetli, karanlık ve neredeyse orman tarafından yutulmuş gibi görünüyordu. “Ama bildiğim kadarıyla Clarkeların bodrumunda da olabilir.”

Kevin gözlerini kısıp karaladığım kâğıda baktı. “Bu kadar kolay olabilir mi? Zaten kiliseye gittiğimizi biliyorlar. Bunun bir tuzak olabileceğini bilecek kadar çok korku filmi izledim.”

“Onların kurban verme törenini Earl'ün evinde yapacaklarından şüpheliyim,” diye itiraz ettim, yalnızca bunları detaylıca düşünmediğimi açıkça itiraf etmek istemediğim için söylemiş olsam bile. Ben daha çok *pervasızca hareket edelim, sonuçların canı cehenneme* türünde biriydim.

Tabii ki bunu söylemek zihnimde korkunç yeni bir görüntünün belirmesine neden oldu. Bu görüntüde, aylık olarak Earl'ün evinde düzenlenen et ödüllü piyango çekilişi çok daha karanlık bir şekil alıyordu. Rulet tekerleği masanın üzerindeki biftekler

ve domuz pırzoları üzerinde dönmüyordu, masada bağlanmış bir şekilde yatan Elwood'du ve herkes onun bir parçasını almak için birbiriyle rekabet ediyordu.

“Peki.” Öksürdüm. “Sizce nerededir?”

“Onları 7/24 gizlice takip eden sen değil miydin? Onların nerelerde takıldığını biliyor olmalısın.”

Ona ters bir cevap vermeye çok yakındım ama haksız değildi. Posta adresim olarak Clarkeların evinin önündeki çalılıkları yazabilirdim. Annem her zaman onlarla ilgili yanlış olan bir şeyler olduğunu düşünüyor ve her zaman onların işlerini inceliyordu, yani ben de sadece aile geleneğini sürdürüyordum.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve grubu telefonumun berbat bir şekilde küçük ekranının etrafında toplanmaya zorladım. Okulun son senesinin yarısı bitmiş olduğu için fotoğraf galerimin gençlik fotoğraflarından oluşması gerekiyordu: yüzlerinde birbirlerinininkine benzer gülümsemeler olan arkadaşlar, bir trole benzememeye çalıştığımız özenle çekilmiş öz çekimler, Marquette'te Ronnie ile dolandığımız, Superior Gölü'nde bulunduğumuz fotoğraflar.

Bunun yerine telefonum farklı bir koleksiyonla doluydu. Vrees'e gösterme zahmetine girmedğim ama silemediğim Ezekiel'in evinden çıktığı, rutin günlük işlerini yaptığı fotoğraflar, Morguewood'da Ezekiel'in tavşanla gezerken çekilmiş kanlı fotoğrafları...

Uykuyla serseme dönmüş zihnime şu anda aniden bir fikir belirmesinin pek olası olduğunu düşünmüyordum.

Ama bu görüntüye bakmaya devam ettim ve sonra arkasında duran ağacı yakınlaştırdım. Çok iri bir gövdesi ve üzerinde ağzı çukur gibi açık olan bir canavar gibiydi. “İlk gece Elwood'a burada rastladım. Dallardan birine geçirilmiş bir tavşan vardı.”

Tüylerim ürperdi ve zihnimde gördüğüm şey tavşan değil, annemin çarpılmış yüzüydü. Ağzı hiçbir zaman son bulmayacak

bir ıgılkla açılmıştı. Kan, teninden aşağı damlıyor ve köklere doğru iniyordu.

Ronnie yüzünü buruşturdu. “O ağacı ben de gördüm. On-
dan kiliseye bir duvar resmi yapmışlar. Hem de devasa.”

“Peki,” dedi Kevin, yanağının üzerindeki kırmızı bir iziği kaşıyarak. “Planımız, ormanda ürkütücü yaşlı bir ağaç aramak için koşuşturmak mı?” Kıkırdıyordu ama sinirlerinin bozulduğu artık daha çok belli oluyordu. Boğazında bir düğüm oluşmadan bir cümleyi zar zor bitirebiliyordu.

“Sanırım yle olacak,” diye cevap verdim. Daha şimdiden elimizdekileri kataloglamaya başlamıştım: bir yaylı tüfek... Tamam, bir el feneri, bir işaretleme kalemi, bir halatı kesecek kadar iyi bir bıçak, bir kapı zili...

Bekleyin.

Bu an sesini duyunca kasılmıştım ve diğerleri de etrafımda donakalmışlardı. Ezeziel ve mutlu katillerden oluşan grubu kapı zilini almazdı, öyle değil mi? Seri katiller bunu yapar mıydı? Nazikçe kapıyı alıp, “*Lütfen içeri girip sizi bir kere bıaklayabilir miyim?*” diye sorarlar mıydı?

Kevin kesinlikle bunun cevabını bilirdi ama ona sormayacaktım çünkü sıralı bir liste fıslıdayabilirdi. Başlarımızı bir odun kesme kütüğünün üzerine koymuş olsalardı ve ona, “*Gve Adam filminin kaç farklı görüntülenmesi vardı?*” diye sorsaydım, ölmeden önce söyleyeceği son cümle, “*En azından yüz,*” olurdu.

Lucas’la birbirimize baktık ve sessiz bir anlaşmaya vardık. *Yaylı tüfeği getirelim ve bu konuda konuşmayalım.*

Hiçbir zaman Lucas’la ortaklaşa bir şey yapacağımızı beklemezdim ama itiraf etmeliydim ki birlikte iyi çalışıyorduk. Onun sessizce verdiği ipuçlarını takip ederek kapıya gittim, elimle ona geri gelmesini ve yaylı tüfeği bana vermesini işaret ettim. O tereddüt edebilirdi ama ben tereddüt etmeyeceğimi bilecek kadar

öfkeliydim. Bunun yerine bıçağın kabzasını kavradı ve sırtını duvara yasladı.

Bir.

Kapı kulpunun üzerinde duran diğer elimdeki bir parmağımı kaldırdım.

İki.

Her zaman bu kadar çok terliyor muydum? Bedenim korku ve adrenalinle kaygan bir hâle gelmişti.

Üç.

Kapı hızla açıldı ve ben de yaylı tüfeği bu izinsiz giren kişinin yüzüne doğrulttum. Memnuniyetle tetiği çekerdim. “*Baba?*”

Lanet olsun. Sevdığınız birinin yüzüne öldürücü bir silah doğrultmak, onu kapıda karşılamamanın en iyi yolu olmaya-bilirdi. Yüzünün bu derece bembeyaz olduğunu gördüğümde, bunu açıklamanın da bir o kadar ustalık isteyeceğini anlamıştım. Gözlerini açmış, jilet keskinliğindeki silaha bakıyordu ve ancak o anda silahı belime indirmeyi hatırladım.

“Ah, selam,” dedim boş gözlerle.

Babam hareket etti, artık olası bir tehlike altında olmadığı için omuzları çökmüştü.

“Burada ne işin var?”

Biraz sersem görünüyordu. Sanırım benim de gözümün önüne bir yaylı tüfek tutulsaydı ben de öyle olurdu. “Telefonunu takip ettim.” Daha fazla açıklığa kavuşturmak için telefonunu salladı ve telefonunda yanıp sönen ufak bir GPS noktası vardı. “Motelin yarısına ne olduğunu gördükten sonra, sana bir şey olduğunu düşünerek fazlasıyla endişelendim. Cherry’i aradım. Arkadaşlarına mesaj attım. Aslına bakılacak olursa, seni el-liden fazla kez aradım. Bana neredeyse kalp krizi geçirecektin!”

“Ne yaptın?” Onun beni takip etmesinin, nasıl olur da az önce yaptığım şeyden daha saldırgan bir şey olduğunu

düşündüğümü bilmiyordum ama hâlâ şoke olmuş durumdaydım. Babam hiçbir zaman böyle bir şey yapmamıştı. Bu kasaba utanç verici derecede küçüktü. Benim tipik alışkanlıklarımı biliyordu... ya da bildiğini sanıyordu. Ve bir yıldır babamın radarına giren küçük bir sinyal bile olmamıştım. Keder, onu bir yabancı hâline dönüştürmüştü.

Ne zaman yeniden bir baba olmaya başlamıştı?

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana sımsıkı sarıldı. Ona karşılık vermedim. Veremezdim. “Bana senin neyin peşinde olduğunu söyledi,” dedi, sesi kesik ve kalın çıkıyordu. Nefesi keşilmişti, gözyaşları yüzünü kaplıyordu. Babam, annem kaybolduğundan beri benim önümde ağlamamıştı. Hüznü hissetmek yerine, hiçbir şey hissetmemeyi seçmişti. Hem de hiçbir şey. Ama şimdi, bastırıldığı tüm duyguları açığa çıkmıştı. Yüzeye çıkmış, bir intikam duygusuyla geriye dönmüştü.

“Kendini kaybetmişti, Wil. Clarkeları kendi başına alt edeceğini söyledi.” Sesi titriyordu. “Ve bana gerçeği söyledi. Elwood’la ilgili.”

Her şey sessizliğe büründü. Ağır geçen bir an boyunca, başka hiçbir şey yoktu. Gerçek olan tek şey babamın ızdırap çeken yüzü, tenime sıkıca tutunan parmakları ve kelimelerinin ardındaki karanlık saklı anlamlardı.

“Eğer beni durdurmaya geldiysen, çok geç kaldın,” dedim ona. Her bir kelimemin onun göğsüne bir kurşun yerleştiriyor olması umurumda değildi. Onunla birlikte geri gitmeyecektim. Bunu yapamazdım. Rüzgâr hızlanıyordu ve daha önce kendine duyduğu güven giderek azalıyordu.

“Lütfen.” Sesi daha da zayıflamıştı, daha az talepkâr ve daha çok rica eder şekilde çıkıyordu. Dudakları titriyordu ve kendi üzüntümün on katını onda görebiliyordum. Kendimi, bakışlarımı kaçırmak için zorladım. “Lütfen bunu yapma. Bu korkunç

kasabadan ayrılabiliriz. Ben herhangi bir işe girerim ve bir yer buluruz...”

“Hayır.” Artık daha sakindim ama geri adım atmayacaktım. “Başka bir şansım yok. Onu kaybedemem.”

“Ben de seni kaybedemem,” diye cevap verdi ve bu dört kelimeyi duyunca gardımı indirdim. Kendimi katı olmak için zorladım. Bakışları içime işliyordu, derinlerime nüfus ediyordu. “O zaman ben de seninle geliyorum.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.” Ama bu ailedeki tek inatçı insan ben değildim. Bu konuda kararlı olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Ve gurur duyduğumu söylemeye... cesaret edebilir miydim?

“Şanslısınız, Bay Greene, arabam beş kişi alıyor,” diye lafa karıştı Lucas, bizi kenarda yaşadığımız duygusallıktan kurtararak. “Ve buradan ne kadar kısa süre içinde ayrılırsak o kadar iyi olur.”

Bunun nedenini açıklamasına gerek yoktu. Kaçırılan onca zaman üzerime yük oluyordu ama keşkeleri yok etmek için kendimi zorluyordum.

Seni bulacağım, Elwood. Söz veriyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ELWOOD

Doğa şiddetliydi.

Eşek arılarının bazıları çiçek yataklarındaki avlarını gizlice takip ediyor, alt çene kemikleriyle onları minik parçalara bölüyordu. Diğerleri toprağın altındaki yuvalarında yaşıyor, çocuklarının yiyebilmeleri için avlarını aşağı çekiyordu.

Sonra babam vardı.

Beni parçalayıp yemeden son kez kıvranmamı izlemek için gelmişti. Onun için ben, fazla yakından uçan talihsiz bir güveden başka bir şey değildim. Güveler, peygamberdevelerinin, güvelerin doğal avlarıydı. Bu bağlantıyı daha önce hiç kurmamıştım ama artık düşünebildiğim tek şey buydu. Bu, doğanın bana onun elinden ölmemi açıklamasıydı. Ve Tanrı bile doğal dünyanın akışına müdahale etmezdi. Doğayı tasarlayan oydu.

“Peki, annem nerede?” diye sordum. “Bu tür şeylerden zevk aldığını düşünüyordum.”

Babam bunun karşılığında kaşlarını çattı. “İzlemek umurunda bile değildi.”

“İzlemek daha önce onun için hiç sorun olmamıştı.”

Annem, dikenli bir kırlangıç kuyruktu. Kelebekler de şiddete eğilimli olabilirdi. Tırtılların zaman zaman birbirlerini yedikleri biliniyordu. Rekabeti ortadan kaldırmak için, hayatta kalabilme çabasıyla kendi türlerini öldürürdüler.

Babam bir kibrit çaktı ve duvara asılı meşalelerden birini yaktı. Burası imkânsız bir şekilde karanlık, nefesimin havada devamlı buzdan bir bulut olarak kalmasına neden olacak kadar soğuktu. Doğrulup cübbesinin yan taraflarındaki tozu silkeledi. Yavaşça gözlerini kırpmıyor, pörtlek ve sadist gözlerle bana bakıyordu.

“Tamam, ölme zamanım geldi mi?” Bu soruyu sorarken her hecenin tadına varıyor, kelimelerin çürümüş kıvrımlarını ağzımda hissediyordum. Tohumun karanlık kabuğu, yanında kaburgalarımın arasına yılan gibi giren yeşil köklerle birlikte içimde parlıyordu. Artık içimde saklı değildi, cildim her an daha da şeffaflaşıyordu.

“Seni ekmeye geldim,” diye cevap verdi babam, nasırlı avucuyla saçlarımı arkaya itti. Dokunduğunda, özellikle de yüzümü ellerinin arasına aldığı anda ürperdim. Başparmaklarını gözlerime yaklaştırdı. Kolaylıkla gözlerimi oyup çıkarabilirdi. “Ne de olsa sen bir tohumsun.”

Parmaklarımla yumruk yaptım. “O zaman halledelim şu işi.”

Babam başıyla onaylayarak zincirlerimi çıkardı. Bağlardan birini çıkardığında, yerini bir yenisi alıyordu. Ellerim arkamda sıkıca bağlıydı.

Karanlık toprağın altında ilerliyorduk. Bunca zaman boyunca çürüme bu tünellerden yukarı çıkıp dağılıyordu. Burada, zehirleyici bir şekilde keskin bir koku hâkimdi. Çok fazla kemik donmuş toprağın içine hapsolmuş, bedenler yıpranarak bir

hiçe dönüşmüştü. Eğer daha fazla değilse bile en az yüzlerce beden olmalıydı.

“Gübre,” diye fısıldadı babam, sanki bu onu eğlendiriyormuş gibi. “Bu, Pine Point’teki komik bir şey. Mezarlıklar boş ve kimsenin bu konuda en ufak bir fikri bile yok. Bedenler orada harcanıyordu. Burada daha iyi hizmet ediyorlar.”

Boğazımda yükselen safraya karşı koymaya çalıştım. Bu belki kusmuktu, belki de yukarı çıkan tohumun gıdıklayan saplarıydı.

“Bu tüneller nereye kadar gidiyor?” diye sordum, sesim kulağa garip geliyordu. Gıcırtılı bir tonu vardı. Bir insan sesinden çok, bir dalın kazıma sesine benziyordu.

“Yukarıda nereye kadarsa, aşağıda da oraya kadar,” diye cevap verdi babam esrarengiz bir şekilde ama bana bakmıyordu. Gözlerini ileriye dikmişti. “Bizler bu ormanın kökleriyiz.”

Toprağın bu kadar altında olmak garipti. Tünelin tavanı başımın üzerine değiyordu. Eğer biraz daha uzun olsaydım, başımı eğmek zorunda kalacaktım. Özellikle de yan yana yürüdüğümüzden, tünel ikimizin yürümesi için biraz sığıdı. Babam ölümlerin üzerine sanki yoldaki çakıl taşlarıymış gibi basıyordu. Ben ise saygıdan dolayı onların etrafından dolanmak için elimden geleni yapıyordum.

Ve hiçbirisi de yabancı değildi. Bir cesedin gözlerine baktım ve babamın elindeki mum ışığı onun yüzündeki çukurları aydınlattı. Babamın beni tutmasına rağmen dizlerimin üzerine düştüm.

“Wil’in annesi.”

Babam yanımda hareketsiz kalırken kanımın donduğunu hissettim. Kahkahası korkunçtu. “Onu tanıdın mı?” Soğuk toprağın altında olduğu için iskelete dönüşmemişti ama zaman, ondan çok şey gömmüştü.

Bir zamanlar gür olan saçları seyrelmiş ve yumuşamıştı, pembe teni çürüyerek grileşmişti. Yürek parçalayıcı bir şekilde Wil'e o kadar çok benziyordu ki içimdeki her bir parça aynı anda paramparça oldu.

Onun dünyası sona eremeyecek kadar doluydu. Benim yüzümden cesedi toprağın altında hapsedilmiş, o kadar derin ve karanlık bir inin içine saklanmıştı ki Wil onu hiçbir zaman bulamayacaktı. Bu bencilce bir şeydi ama hiçbir zaman bulamamasını umuyordum. Wil'in burada, aşağıda olmasını istemiyordum. Onun, bu kadar çok sevdiği kadının ne hâle geldiğini görmesini istemiyordum.

Benim yüzümden ölmüş olan kadının...

"İşlerimize çok fazla burnunu soktu," diye söylendi babam. "Anasına bak kızını al."

Bir taş kotumu kesti ve kesikten akan kan bana hayatta olduğumu hatırlattı. Ölülerle dolu bir yerde, kalbim hâlâ atmaya devam ediyordu. Ama bu uzun sürmeyecekti.

Babam beni yeniden ayağa kaldırdı ve beni yere bağlayan tek şey babamın tutuşuydu.

O olmasa, havalanabileceğimi düşünüyordum.

Babam da üşümüştü. Beni tutarken kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Yürümeye devam ettik. Saniyeler dakikalara döndü, rahatsızlık ise acıya. Tüm bedenim donmuştu, tenim öylesine buz tutmuştu ki neredeyse sıcak olduğunu hissediyordum. Yürüdükçe yürüdük ve sonra babam aniden durdu.

Kabaca inşa edilmiş bir merdivenin önünde duruyorduk. Merdiven, incelmış sicim desteleri tarafından tutuluyordu. Ellerim olmadan, kendi başıma ayakta durmam neredeyse imkânsızdı. Babam bir elini belime bastırdı.

Dehşetle dolu bir mağarada, kendimi beni bekleyene hazırladım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

WIL

Yolumuzu Sharpie marka kalemle işaretlemek Hansel ve Gretel masalındaymışız gibi hissettiriyordu.

Kevin böyle söylemişti.

Ronnie gözlerini kısıp ona baktı. “O ikisini canlı canlı yemişler miydi? Sanırım şu anda duymak istediğim en son şey bu.”

Elimdeki fener yanıyordu ama arabanın farlarıyla karşılaştırıldığında sadece soluk bir parıltı yayıyordu. Önümdeki basamakları aydınlatıyordu ama onun ardındaki dünya benim için kayıptı. Kış, Morguewood’u beyazdan oluşan bir labirente çevirmişti ve gece de geri kalanın icabına bakmıştı. Bu, içinden çıkamayacağınız türde bir ormandı. Sizi içine çeker ve bırakmak için acele etmezdi. Hayvan cesetleri karın içinde yatıyordu, kaburga kafesleri buzun içerisinden yarı yarıya ortaya çıkıyordu. Bunların insan kemiklerine böylesine çok benzemesi tiksindirici bir şeydi.

Kevin markör kalemin kapağını çıkardı ve bir başka ağacın üzerine büyük bir X çizdi. Bu noktaya gelene kadar bu işareti düzinelerce kez yapmıştık.

“Zaten masalın sonunda ölen cadı oluyordu,” diye mırıldandı Kevin kendi kendine ama Ronnie dinlemeyi çoktan bırakmıştı. “Onu bir fırına atmışlardı.”

Beni özellikle korkunç bir şekilde üşüten soğuk şu şekilde cevap vermeme neden oldu, “Aslında bir fırın şu anda kulağa güzel geliyor.”

Babam, ayak tabanlarının karın üzerinde çıkardığı çıtırtının dışında yanımda sessizce yürüyordu. Ayakkabıları arkasında dakikalar içinde örtülecek olan izler bırakıyordu. Ayak izleri ve ekmek kırıntıları burada, yangın musluklarının üzerine görünürlük işaretleri koymak zorunda olan bir kasabada işe yaramıyordu. Dalgın dalgın, kar benim tamamen gözden kaybolmama neden olmadan ne kadar süre burada oturmam gerektiğini merak ettim.

Babamın bıraktığı izler daha şimdiden yok oluyordu ama çizdiğimiz X’ler henüz duruyordu.

Ağaçların arasında ne kadar süre sürüklendiğimizi söylemek zordu. Hazırladığımız belirsiz plan, ormanın ortasından ilerlemek ve kuşku uyandırmamak için geri kalan bir buçuk kilometre yolu yaya olarak yürümekti. Teoride bu, iyi düşünülmüş bir plan gibi görünüyordu. Şimdi ise korkunç bir hata gibi görünüyordu. Orman sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyordu. Ronnie kollarını göğsünün üzerinde, bir alev yakmaya çalışır gibi ovuşturuyordu.

Yol üzerinde devam ettik, aramızda gergin bir enerji geliyordu. Göğsüm yanıyor ve yangın, damarlarımda yayılarak soğğun bir kısmının gitmesini sağlıyordu.

Sessizlik, uzaklardan karın çatırdamasının ve eldivenlerin ağaç gövdelerine sürünmesiyle çıkan hışırtının sesiyle bölündü. Bu sesi duyunca hepimiz birden donakalıp nefeslerimizi tuttuk. Lucas yaylı tüfeği çekti, ben de el fenerini kapattım.

Lucas diğer kolunu kaldırarak bize arkasında kalmamızı işaret etti. Henüz hareket etmemiştim ama eğer biri bize saldırıya kalkışırsa, bir vahşi gibi onların üzerine atlayacağımı bildiğini umuyordum.

Bir yaprak hışırtısı daha geldi ve gölgelerin arasından bir silüet belirdi: Patricia Clearwater.

Onu sıkıca arkaya bağlanmış saçları ve okul aile birliği toplantılarında Barbie kıyafetleriyle görmeye alışmıştım ama bugün öyle değildi. Onu ancak, geyik kafatasını âdeta ikinci derisiymiş gibi yüzünden çıkardığında tanıdım. Gözlerinde hiçbir sıcaklık yoktu, gözleri de en az etrafımdaki kar fırtınası kadar iticiydi.

“Veronica,” dedi, sesi aynı anda hem yumuşak hem de keskindi. Nazik bir öfke doluydu. “Onlardan uzaklaş.” Ronnie olduğu yerde kaldı. Hafifçe çenesini kaldırdığını, başkaldırmasının da korkusuna ağır bastığını görmekten gurur duydum.

Bu yıl o kadar olgunlaşmıştı ki artık o ürkek ya da kolaylıkla gözü korkutulan kız değildi. Bakışlarını Lucas’a çevirdi. Özellikle de Lucas’ın elinde olan silaha. Garip bir şekilde ona silahı indirmesini söylemedi. Henüz söylemedi. “Elwood nerede, anne?”

Patricia’nın gözleri kızıyla geri kalanımız arasında gidip geliyordu. Babama bakmadan önce bir süre bana baktı. “Ben,” dedi ona seslenerek, babamın isminin onun dudaklarından çıktığını duymak garipti. “Eşini kaybettin, şimdi kızını da riske atabilir misin? Aptalca. Şu an, fırsatınız varken gitmenin tam zamanı.”

Babamın gözleri kan çanağı gibi ve ıslaktı ama dudakları, sıkığı dişlerini gösterecek şekilde gerilmişti. Yumruk yaptığı elleri iki yanında titreyerek duruyordu. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

Patricia öfkesini yuttu ama kararlılığını korudu. “Sana gitmeni söylüyorum. Seremoni yarıda kesilemez. Ormanın çevresinin her yerinde emniyet güçleri var. Böyle olmak zorunda.”

“Şansına küs,” dedim tersçe ve Tanrım, artık neredeyse ağlıyordum. Öne doğru bir adım attım ve eğer Ronnie kolunu kaldırmamış olsa kadını gerçekten yere serebilirdim.

Ronnie’nin gözyaşları, daha şimdiden rüzgârla kırbaçlanmış yanaklarından aşağı akıyordu. “*Bunu nasıl yapabildin?* Bu kadar zaman sonra bunların herhangi birini nasıl yapabildin? Bana sevgiyi, tövbe etmeyi ve onca pisliği öğrettikten sonra bir sonraki nefesinde nasıl bu kadar kötü olabiliyorsun? Seni canavar!” Söylediği her kelimeyle birlikte sesi biraz daha yükseliyordu.

“Veronica.” Bayan Clearwater ağladı ve onun içinde az da olsa biraz insanlık olduğunu gördüm çünkü kızına çok fazla kırılmış bir umutla bakıyordu. Eğer başka birinin yüzünde olsa bu yürek parçalayıcı bir ifade olabilirdi. “Anlamıyorsun. Seni buna dâhil etmek istemedim. Eskiden, seçilen olmanın çok büyük bir onur olduğunu düşünürdüm ama ben seçilmediğimde... baban yıllar sonra öldüğünde... Çağrı için yeterince değerli olmadığım için rahatlamıştım. Senin büyümeni ve yaşlanmanı görebilecektim. Ve bir gün kendi çocuklarının olduğunu düşündüğümde, seni buna dâhil edemeyeceğimi anladım. Senin isyan etmene, gitmene izin verecektim ve çocuğunun isminin seçilmesinin yarattığı kalp kırıklığını sana asla yaşatmayacaktım.

“Ama o çocuk... O senin düşündüğün gibi biri değil. O bunun için seçilmişti ve artık geriye dönüş yok. Onun ne hâle gelebileceğini bilmiyorsun.” Bana doğru döndü, biz ona yaklaşıırken çılgınca öfkeleniyordu. “O, tehlikeli. Esir tutulması gereken tohumlar gibi. Eğer onu özgür bıraksaydık, bu kasabada kıyameti koparırdı. Hepimizi öldürürdü.”

“Ve siz de bunu hak ederdiniz,” diye homurdandım, söylediğim her kelimenin üstüne bastırarak. Bu kendi ölümüm anlamına gelse bile onu serbest bırakacaktım. “Onun sadece genç bir delikanlı olduğunu unuttunuz. Bu lanet olası kasabaya ne olduğu kimin umurunda? Eğer tüm bu orman yok olacaksa, o

zaman yok olsun. Bir başka kasaba, bir başka iş bulun. Bunun dışında herhangi başka bir şey yapın. Morguewood'u kurtarmak için bir çocuğu öldürecek misiniz?"

"Başka bir seçeneğimiz yok. Bunu yapmak zorundayız. Bahçe bunu emrediyor." Yüzü merhamet ve nefretle bölünmüştü. "Eğer bu kadar kısa süre içinde olmasaydı, her şey için çok geç olacaktı, Wil. Sen ve annen bunu anlayamadınız. Neyin gelmekte olduğuyla ilgili hiçbir fikriniz yok. Bir canavarı sevmeye hazır mısınız?"

Hazır mıydım?

"Biz beş kişiyiz ve sen bir kişisin, anne. Bizi durduramazsın." Ronnie bunu söylerken başını Lucas'a doğru salladı ve Bayan Clearwater'ın etrafında Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldık. "Şimdi kenara çekil."

"Lütfen gitme," diye ağladı kadın. "O kız senin ölmene neden olacak. Sana gitmemen için yalvarıyorum. Annen olarak, lütfen."

Ronnie bir an donakaldı ve ben de buraya kadar olacağından endişelendim. Annesinin yalvarır gibi bakan gözleri ve kollarına geçirdiği parmakları her şeyi mahvedecekti. Göğsü sürekli hızla inip kalkıyordu ve acı verici bir şekilde düşünüp taşındığı bir süre dudaklarını ısırdı. "Sen artık benim için hiç kimse değilsin," dedi sonunda ve söylediği her kelimeyle annesini üzerinden attı.

Bayan Clearwater karın üzerinden ayağa kalkmadı. Belki de bu şekilde bu fırtınada karın bir kişiyi canlı canlı gömmesinin ne kadar süreceğini öğrenebilecektik. Kalbiniz göğsünüzden bu şekilde çıkarıldıktan sonra pek bir şey yapmanız mümkün değildi.

Ondan nefret ediyordum, gerçekten ediyordum. Anneme yaptıklarından dolayı ondan ve tarikatın geri kalanından nefret ediyordum. Elwood'a yapmayı planladıkları ve ellerinde olsa

bana memnuniyetle yapacakları şeyden dolayı onlardan nefret ediyordum. Ama göğsüm garip bir acıma duygusuyla yanıyordu.

Ama bu acıma, onu ayağa kaldırmama yetecek kadar güçlü değildi. Biz ilerlerken bana sorduğu soru zihnimde yankılanıyordu.

Bir canavarı sevmeye hazır mısın? Sanırım hazırdım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM ELWOOD

Yukarıdaki dünya da aşağıdaki kadar karanlıktı. Ay henüz bulutların ardından çıkmamıştı. Beyazdan oluşan kalın, sisli bir örtünün ardına saklanmıştı. Uzun süre geçmeden ortaya çıkacağını biliyordum.

Beni götürdükleri ağaç, tüm ormandaki en uzun ağaçtı. Sadece gövdesi bile devasaydı, neredeyse dört ya da beş ağacın birleşimi kadar büyüktü. Sallanan çam ağaçlarının yanında, unutulmuş bir tanrı gibi duruyordu. Ama unutulmamıştı. Ona hâlâ tapıyorlardı. Çığlıklar atan bir çocuk olarak beni getirdikleri yer burasıydı ve şimdi de burada ölecektim.

“Çok hızlı değişiyorsun,” diye uyardı babam sıktağı dişlerinin arasından. “Sen filizlenmeden önce bu insan kabın uzun süre dayanmayacak.”

Prudence, kürklü bir postun üzerinde yerde yatıyordu. Acı içinde tek başınaydı, kocası biraz bile olsa ilgilenme zahmetine girmiyordu. Aynı benim gibiydi, ikimiz de amaca giden bir araçtık. Suyu geldiğinde gözlerime baktı, nefesi donmuş beyaz bir tüy gibi ağzından fırladı. “Bebek geliyor. Çabuk!”

Babam sırtımı pürüzlü ağaç kabuğuna yasladı. Sonra halatlar geldi, her yerimde ellerin olduğunu hissediyordum, sesli bir şekilde düğüm atıldı. Sertçe kaburgalarımın bastırıyor, beni buraya tutsak ediyordu.

Kış, dişlerini tenime geçirirken ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu.

Soğuk beni deliye döndürüyordu. Ağaç kabuğunun üzerinde kıvranıyor, babamın yüzünün değişmesini bekliyordum. Kahkaha atmasını bekliyordum, bir ağacın düşme sesi gibi göğsünden gelen derin ve gürleyen bir sesle. *Bir daha asla bana saygısızlık yapma*, diyecekti tırnaklarını omzuma geçirirken. Başımın onaylayacaktım, o da rahatlayacak ve beni serbest bırakacaktı. Eğri büğrü parmaklarıyla arkama uzanacak ve düğümü çözecekti. Bağlarımı açacak ve beni eve götürecekti. Beni eve götürecekti, burada donarken ve ormana bağlı bir şekilde ölüme terk etmeyecekti. Bunların hepsi bir dersti.

Dımdım, dımdım, dımdım. Yer, ormanın kalbinin yankısıyla gümbürdüyordu. Bunu daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum. Her yerden güve yığınları geliyor, aceleyle ağaçların üst dallarından çıkıyor, tenimin üzerine konuyordu. Geceyi, kan kırmızısı ve siyahımsı kahverengiden oluşan bir prizmayla bölüyordu.

Babam, deri bir kılıftan bir bıçak çıkardı. Bıçağın ağzı yüzyılların kurumuş kanından dolayı siyah bir renk almıştı. Eski olmasına rağmen, bıçağın ucu çok keskin görünüyordu. Bıçağın en son amcamın üzerinde kullanıldığını anladım; bu, onunla aramızda oluşabilecek tek bağıydı. Babam bana doğru yaklaşıırken sesi rüzgârın üzerinde çıkan bir fısıltıydı, nefesi yanağımın üzerine gelen bir duman bulutuydu. “Topraktan geldin, toprağa geri döneceksin.”

Ve sonra bıçağı doğruca göğsüme daldırdı.

OTUZUNCU BÖLÜM

WIL

Önümüzde bir delikanlının bedeni sallanıyordu, kanlı bedeni sıkıca bir ağaca bağlanmıştı. Bedeninin kendini bırakmış duruşunu ve karışmış saçlarını tanıdım. Üzerinde hâlâ gittiği gün olan yırtık pırtık, güneşten rengi açılmış kot ve rengi solmuş ekoseli gömlek vardı. Sadece ekose kumaş çarpıcı, alay eden bir kırmızıyla ıslanmıştı.

“Elwood!”

Ama artık çok geçti. Bulutlar açıldı ve teni ayın süt beyazı ışıklarıyla aydınlandı. İşte çığlıklar o zaman başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ELWOOD

Bu, sessiz bir acıydı.

Daha fazlasını hissetmeyi bekliyordum. Bıçak, tenimi bir parmağın okşaması gibi oydu. Bıçağın yararak derine girdiğini, yaradan fışkıran kanın babamın yüzüne sıçradığını gördüm. Hepsini görüyor ama hiçbir şey hissetmiyordum. Eğer bıçak benden daha fazlasını almaya çalışıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ben sadece içi boş bir parazittim. Buna karşı koymayacaktım. Kendi isteğimle kendimi ağaçlara teslim edecektim.

Ay arkamda ortaya çıkıp tenimin üzerinden aktı ve dünyanın geri kalanını keskin, ölümcül bir maviye boğdu. Aynı ay, bir asit gibi üzerime dökülüyordu. Gümüşün her bir fısıltısı tenimin üzerinde hissettiğim şiddetli bir yanmaydı. Beni o kadar derin, o kadar geniş bir acıya boğdu ki yapabildiğim tek şey inleyerek feryat etmektir. Ses, aynı anda gıcırdayarak ciğerlerimden yukarı çıkıp dudaklarımın arasından çıktı. Başladı ve sona ermedi.

Tenim üzerimden sıyrılıyordu, artık bana ait olamayacak kadar insanlara ait bir şeydi. Omurgamdan güve kanatları fışkırdı,

karanlık ağaçların üzerinde sıçramış yanık bir sonbahar lekesi gibiydi ve her iki şakağımdan da tüylü antenler çıktı.

“Elwood!” Wil’in sesi ağaçları yarıp geçti ve giderek yok olan görme gücümle onun karanlığın içinde bir serap gibi durduğunu gördüm. O, benim kendi ölüm meleğimdi. Acı giderek artarken onun her parçasını içime çektim. Onun görüşüme kazınan son şey olmasına izin verdim.

İçimdeki iblis beni parçalayarak dışarı çıktı.

Wil’in yüz ifadeleri zihnimde belirsizleşti, bulanarak yok oldu. Bir saniye önce mükemmel detaylarıyla oradaydı, bir sonrakinde yoktu. Tamamıyla. Gitmişti.

Bildiğim dünyaya gözlerimi kapattım.

Ve gözlerimi açlığa açtım. Tüketiyordu, eziyordu, her yerdeydi.

Toprak beni çağırıyordu. Ormanın her bir köşesi aynı anda gözlerimde parlıyordu. Başlarını aya doğru kaldırmış gri kurtlar ve taze buz yığınlarının üzerinde duran yaban tavşanları, tabak gibi kocaman açılmış gözleriyle izliyordu beni. Bana yaklaşmalarını gerektiğini biliyorlardı.

Ama tüm yaratıklar kaçmıyordu.

İnsanlar her yanıma kuşatmıştı. Onlar, önümdeki sallanan silüetlerdi. Bedenleri ultraviyole mozaiklerdi, siyah bir tuvalin üzerindeki parlak bir ışıktı. Yıldızları takip ettim, takımyıldızlar beni yakınlarına çekiyordu. Dikkatimi onlara verdim ve dünyanın aralıksız vızıltısını engelledim. Sadece onların tıkırdayan nabızları ve taze çiy gibi dökülen terlerinin kayganlığı vardı.

“*Ezekiel! Sen ne yaptın?*” Sıcaklık havada girdap hâlinde dönüyor, halkalar çiziyordu. Kelimeleri duyuyordum ama anlamıyordum. Karmakarışıktilar, bir zamanlar tanıdıktilar ama artık benim için kayıptılar. Yakınımda tuttuğum tek şey nefretimdi. Önümdeki adamlara karşı duyduğum his, gömülmüş bir

dikendi. Adam ağzını açtı ve yeniden benimle o anlaşılmaz, bebek gibi diliyle konuştu.

İnsan eliyle yapılmış bir şeyin vızıltısı, doğal olmayan, delici, durağan bir sesi vardı. “Acilen yardıma ihtiyacımız var. Çabuk ol, o hazır...” Ses kesildi.

Korkusunun tadı bal özü kadar tatlıydı. Dudaklarımı yalayarak bunu tattım. Damlıyor, damlıyor, damlıyordu. Onu yaladım ve kan olduğunu düşündüm.

Onu bu kadar kolay mı öldürmüştüm? Oradaydı ve göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

Ama diken hâlâ oradaydı. Son adama döndüm ve onu içime çektim.

“Ah Tanrım... Cennetteki Tanrı, duamı duy... Elwood, oğlum. Geri alıyorum, hepsini. İsteyerek yapmadım...” Ses, bir çırtıyla sonlandı.

Artık altımda bir beden vardı. Bir kalp hâlâ hafifçe atıyordu. O kalbi çekip çıkardım ve dişlerimi içine soktum. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar bir çırpıda yedim. İnsanın bedeni düşmüş bir kütükten ya da bir kar yığınınından farklı değildi.

Kullanışsız. Sessiz.

Açtım. Açlıktan ölüyordum. Boştum, içim boştu, canım acıyordu ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Tiz bir çığlık havayı yarı. Yiyip yuttuğum erkeklerin arkasında bir kadın vardı. Bir çocuk vardı ama sadece bir çocuk değildi. Onun üzerinde ormanın kokusunu alabiliyordum. O, benim için bir başka kaptı, içine gireceğim ve içinde tutsak kalacağım bir başka ten.

Hayır. Şimdi bitecekti. Ağzımı kocaman açacak ve onun çığlıklarına bir son verecektim, sonsuza kadar özgür olacaktım, ben... Bana bir şey çarptı. Buz gibi soğuk bir şey.

Hızla bana saldırana doğru atıldım ve havayı dinledim. Taze, kıvranan ve korkmuş bedenleri saydım. Bir, iki, üç, dört.

Çıldıran beş kalp. *Dımdım. Dımdım. Dımdım. Dımdım. Dımdım.*

“Wil!”

Tenimin üzerinde bir başka darbe hissettim. Çocuk unutulmuştu ama açlığım öyle değildi. Kaçıyorlardı.

Ama ben daha hızlıydım. Kanatlar gökyüzünü tokatlıyordu, gecenin içinde gök gürültüsü gibiydiler. Ay yolumu aydınlatıyordu ve ben alçalıyordum, pençelerim donmuş toprağın üzerinde tırtıklı şeritler oluştururken çaresiz bir durumdaydılar. Bir erkeği yakaladım, dişlerimi ona geçirdim ve bir kemiğe çarptım. Adamın göğsünden uzun bir çığlık koptu ve bu sesin üzerine baklklama atladım. Daha fazlasını duymak istiyordum.

“Acele et, Lucas! Babamı yakaladı! Ona bir bıçak at. Herhangi bir şey!”

Hızlı bir hareket duyduğumda ve yan tarafıma keskin bir şey girdiğini hissettiğimde, daha da ileri gitmek üzereydim. Keskin acıyla kükredim, acının kaynağına vurup, acıyı uçarak uzaklaştırdım. Bir çığlık ve bir ağaca çarpan kafatasının tok sesini duydum.

“Baba!”

Bir başka kar kazıntısı batıcı bir şekilde yan tarafıma isabet etti. Bu saldırı, uzaktaki bir kıza bakana kadar sonlanmadı. Çınlayan bir çıtırtı, bir ışık vardı ve aniden ay, ağaçların arasında parlıyordu. Daha küçüktü ama ah, çok parlaktı.

“Bu tarafa, Güve Adam!”

Döndüm, hızla yeni aya doğru ilerliyordum. Kız onu yanında taşıyor, giderek uzağa, daha da uzağa götürüyordu.

Benden kaçamayacaktı. Ben dalların arasından kıvrılarak ilerleyen rüzgâr, donmuş dereler kırılarak açılırken buzların üzerinde oluşan çatırtıydım. Ben saldıran her bir dikendim ve bu insan beni geçemezdi.

Bükülerek açıklığa doğru ilerledi. Ağaçların dallarının arasından eğilerek gidiyor, kütüklerin üzerinden sıçırıyordu. Benden kaçmak için her ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Onun peşinden giderken sisin arasından bir hatıra öne çıktı, açlığın da ötesinde bir şeydi:

Aynı kız bal rengi gözleriyle bana bakıyordu. Çok daha küçüktü ama yüzünde aynı sırıtış ve aynı çiller vardı. Saçları dar-madağın bir şekilde yüzünün her yerine dağılmıştı ve tam kafama doğru bir kar topu fırlatıyordu.

“Ah!” diye inledim, kışın düzleştirdiği saçlarımı boş yere kurulamaya çalışarak. Ben soğuktan titrediğimde kız kahkaha attı. “Bunu neden yaptın?”

Güzeldi. Muhtemelen gördüğüm her kızdan daha güzeldi. Aydan, haziran ayında açan çiçeklerden daha güzeldi, hatta bazen penceremin eşiğine konan kelebekten bile daha güzeldi.

*“Benim adım Wil-ah-mean-*a!” dedi şarkı söyler gibi.*

“Mean kısmı doğru.”

“Bana Wil diyebilirsin! Babam bana Minnie der.”

“Wil,” diye denedim. Hoşuma gitti. “Eğer bana daha fazla kar topu atmayacağına söz verersen senin arkadaşın olurum.”

“Anlaştık.”

Onu takip etmeye devam ettim ve zihnime izinsiz giren bu düşünceyi uzaklaştırdım. Korku diğerlerinden dalga dalga yayılıyordu ama bunun üzerinde korkunun kokusunu zar zor alıyordum. Ağzım sulanıyordu, kan karnımda çalkalanıyordu, ona uzandım ama kıl payıyla kaçırdım. Hızlıydı. Açlık içimi yakıyor, dalgalanıyor, beni öne doğru itiyordu.

“Ah Tanrım, bunu yapmadın,” dedi Wil ama bozulmamıştı. Gülüyordu. Elimde birbirinin eşi, birbirine bağlı iki karahindiba desenli bilezik vardı. Bir tanesini onun bileğine geçirdim, elimi

* İsmi içinde geçen *mean* sözcüğü, acımasız ve kötü anlamına gelir.

onun elinin üzerinde bir an daha fazla tuttum. Parmaklarımızı birbirine geçiriyormuşuz gibi yaptım. Küçük bir ses çıkardığında elimi hızla geri çekip aceleyle kendi bilekliğimi taktım.

“Beğendin mi?” diye sorduğumda kıkırdadı. “Bunlar arkadaşlık bileklikleri.”

“Onlara dökülmeleri için bir gün veriyorum. Bunlar hiçbir zaman olduğu gibi kalmıyorlar.”

Olumsuz anlamda başımı salladım. Güneşin saçlarının üzerinde parlaması hoşuma gidiyordu. “Bunlar kalacak.”

“Söz mü?” Dudak büktü.

“Söz.”

Bana küçük parmağını uzattığında ben de kendi küçük parmağımı onunkine doladım. Parmaklarımızın sonsuza kadar birbirine dolanmış kalmasını istiyordum.

İşte yine olmuştu. Bu garip duygu ortaya çıkıyordu. Kıza baktım, ona karşı anlayış hissetmiyordum ama... bir şey hissediyordum.

O zaman bir şey hissetmekten nefret ettiğime karar verdim. Rüzgâr şiddetle kamçı gibi bana vuruyor, dallarını sertçe çarpıyordu. Ona ulaştığımda ne yapacağımı biliyordum. Pençelerimi onun içine saplayacak ve gökyüzüne doğru kükreyecektim. Onu parçalayacak ve yutacaktım. Belki o zaman açlık sonlanacak ve hatıralar silinip gidecekti. Karnımı ve ayı doyuracak bir beden daha...

Kış onun kokusunu çaldı. Yeniden toprağa doğru indim ve kokusunu damarlarıma çektim. Kalbi, karanfil ve tarçın baharatlarıyla tatlandırılmış gibiydi.

Burnunun eğimi, kirpiklerinin kıvrımı, kurşun kalemle çizdiğim her darbeye kalbimin atışı. Gardını düşürdüğünde daha yumuşak bir güzelliğe bürünüyordu. Saçları vahşi bir şekilde sırtına dökülüyordu, aralarında kendi ellerimle ördüğüm çok fazla ince örgü vardı.

Metal korkuluklara yaslandım. Kurşun kalemimin bir başka darbesiyle onun saçlarına kelebekler ekledim. Bir düzine kral kelebeği, mücevherler gibi saçlarına dağılmıştı. Onları daha sonra renklendirecek, parlak bir turuncu patlaması yaratacaktım.

Resim defterim ağzına kadar dolmuştu. Daha şimdiden birkaç tane defter doldurmuştum. Kanatlar, antenler, göğüs kafesleri, alt çene kemikleri ama aynı zamanda Wil'i, Wil'i, Wil'i ve Wil'i çiziyordum.

Dur. Odağımı bulandırdığı için bu gündüz hayaline küfrettim. Artık duramazdım.

Onunla aramdaki mesafeyi kapatıyordum. İlk defa ondan korku fıskırıyordu. Ciğerlerimi bununla doldurdum, dilimin üzerindeki tadının zevkini çıkardım.

Bu, olacağını düşündüğüm kadar keyifli değildi. Ağzımdan geri tükürmek istedim. "Elwood!" Yeniden o sesi duymuştum. Bunu rüzgârın bile üzerine çıkacak kadar keskin bir feryatla söylemişti.

O, bir sıcaklık parlamasından başka bir şey değildi. Arkadaki siyahlığın üzerindeki bulanık bir kırmızı leke. Bir vuruş daha yaptım ama yine ıskaladım. Ben onu kaçırmış olabilirdim ama orman kaçırmadı. Bir kökü çağırdım ve kız buna takıldı. Altımda yatıyordu, başını bir ağaç kabuğuna yaslamış, bedeninin geri kalanı karın altında gözden kaybolmuştu.

Akan kanı, kırağının üzerinde birikiyordu. İşte buradaydı. Kokusu çok güzeldi.

Koleksiyonumun tamamını kendim bulmamıştım. Bunlardan bazılarını uzaklardaki, güneşin çok daha fazla parladığı, ormanın bu kadar acımasız olmadığı yerlerden getirtmiştim.

Ormandaki ağaçlar sıklıkla ama aynı zamanda sessizdi de. Ağaçların arasında yürüdüm ve ölüleri aradım. Onları yenilemek istiyordum. Ara sıra bazılarını buluyordum -buruşmuş gövdelerini, kıvrılmış kanatlarını- ama çoğunlukla hiçbir şey bulamıyordum.

Bugünkü kasayı gözetlemeye hazırdım. Her şey fazlasıyla dikkatli bir şekilde korunmuş ve iki kat sarılmıştı, koruyucu bir kumaş yığınının altına saklanmıştı. Kurukafa kelebeğim kanatları kapalı, koruyucu bir balmumu parçasının içine tıkılmış bir şekilde duruyordu.

Paketi yırtarak açtım, yüzümde patlayan sırtısa engel olamıyordum. O, mükemmeldi.

Kelebekler ve güveler inatçı ve bükülmez bir şekilde gelirdi. Onları açmak için dikkatli olmak gerekiyordu. Yeni numunemi nazikçe bir su birikintisinin içine bıraktım. Zamanla hazır olacaktı.

Beklemek benim için sorun değildi.

“Beni dinlemek zorundasın, Elwood! Bu her ne kahrolası şeyse, o sen değilsin.” Onun sesi bir şekilde zihnimi boşalttı. Onu ilk kez duyuyordum ama her şey hayal meyal geliyordu. Odağıma girip çıkıyordu. Bir an bir şey anlam ifade ediyordu, bir sonraki an anlamsızdı.

Onun kalbi, göğsünde şahlanmış bir şeydi.

Ve ay onu çalmamı istiyordu. *Dımdım. Dımdım. Dımdım.*

Hızla geriledim. Dişlerimi gıcırdatıyor, pençelerimi sertçe birbirine vuruyordum ve içimde karşı koyamayacağım kadar güçlü, ham bir arzu vardı. Bu çekime karşı çaresizdim ve...

“Seni seviyorum!”

Ve... gözlerimi kırptırdım. Sis, bir iki saniye için bile olsa geri çekildi. Bal rengi gözlere ve sıktığı dişleriyle çenesine baktığımda kıpırdandım.

Dudaklarım boş yere bir kelimeyi söylemeye çalışıyordu, tutsak olmuş insan ruhum ilk defa içimde hareketleniyordu. W... W...Wi...

“Wil?”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

WIL

İşte oradaydı. Tanıdığım çocuk. Hiçbir zaman tanımayı bırakmadığım çocuk.

Korkunç bir şekilde kükredi, bu ses etrafımızdaki ölü bitkilerin dalgalanarak hayata dönmesini sağladı. Öne doğru çıkmaya çalışarak köklerini çekiştiriyorlardı.

Eğer kozumu iyi oynadıysam, diğerleri şimdiye kadar güvende olmalıydı. Elwood'u onlardan kaçabilecekleri bir şansları olacak kadar uzaklaştırmıştım. Bir buçuk kilometre uzaklıkta olan Cherry arabasını çalıştırabilir ve onu aceleyle hastaneye yetişebilirdi. Prudence'in bebeği bir *kurban* olarak değil, bir çocuk olarak doğabilirdi. Bu döngüye bir son verebilirdik. Bunu yapmak zorundaydık.

Uzaklardan bir yerden babam bağırarak ismimi söyledi ama dönmeyi reddettim. O düşüşünün üzerine sadece beyin sarsıntısıyla kurtulursa şanslı sayılırdı. Hâlâ onun burada olduğuna inanamıyordum. Bu yüzden kalbim sancıyordu. Annemi zaten kaybetmiştim. Eğer babamı da kaybedersem, bu bana vurulacak son darbe olurdu.

Bu dönüşüm Elwood'u çaldığı anda katliam başlamıştı. Babası ve Şerif Vrees ölmüştü. Parçalarına ayrılmışlardı. Bunların hepsini görmüştüm. Göğüslerinin parçalanmasını, kanlarının karlara akmasını.

Yüzümden aşağı akan terin tadını almıştım. Beni de bu kadar kolaylıkla öldürebilirdi. Belki de yine öldürecekti.

Ama o hâlâ içeride bir yerlerdeydi.

Elwood bir erkekten çok bir kelebektir. Birbirine dolanan sarmaşıklar ve yosun yığınlarıyla bir arada tutulan bir beden. İçine hapsedilmiş bir düzine kanlı kalple dolu kaburgalar... Bunların hiçbirisi buraya ait gibi görünmüyordu, hepsi çalınmış gibi görünüyordu. İnsan gibi.

Ve muhteşem, esrarengiz kanatları vardı.

Yüzünü bana doğru eğdi, süt beyazı gözleriyle bana baktı.

Onun tüylü bir duman gibi olan nefesini boğazımın üzerinde hissediyordum. Sıcak ve yapışkandı. Açtığı o devasa kanatları, binlerce yeşil, minik yapraktan oluşuyordu.

Geriye kalan cesaretimi topladım. Derin, kemikleri tıkırdatan bir nefes aldım. Soğuk, ciğerlerimden hırıltılar gelmesine neden oluyordu. Elwood'dan geriye kalanlar yüzey tarafından çekiliyordu. Yakında geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Onu çekip çıkarmam gerekiyordu yoksa boğulacaktı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Onun ne hâle geldiğine bakmayacaktım. Onun hatırasını zihnimde canlı tutacaktım. Artık kanatlar ve kemikler olmayacaktı, kalpler ve antenler olmayacaktı. Zihnimde tek gördüğüm her zaman tanıdığım yumuşak ve utangaç Elwood Clarke'tı. Elwood ve kelebekleri, devamlı onlardan bahsetmesi... Elwood ve yüz yüze bana gösteremeyeceği kadar utandığı için kilitli dolabıma koyduğu küçük portreleri... Bir gün kaçmaktan bahsettiğimizde Elwood'un gözlerinin parlaması...

Böylece ona anlattım. Hepsini. Göğsümün içinde kilitli tuttuğum her küçük şeyi. Çok içten bir şekilde sevdiğim tüm garipliklerini. Ona yazdığım ama hiçbir zaman göndermediğim mektupları (*Sevgili Elwood: İlk olarak, nasılsın?*). Onun yokluğunda hissettiğim acıyı. Âdeta benim en önemli parçamı koparıp almış ve sessizce götürmüş gibi hissettiğimi. Ona belki de babamın, annem olmadan hayatla baş etmenin neredeyse imkânsız olduğunu söylerken bunu kastetmiş olabileceğini söyledim.

Elwood her zaman benim bir parçam olmuştu. En önemli parçam.

“Ve eğer o canavarın seni benden almasına izin verirsem ne olayım,” diye sözlerimi bitirdim, dudaklarım titriyordu, tırnaklarımı toprağa geçirmiştım. “Seni seviyorum.”

Bu itirafımın ardından dünya sessizleşti. Sanki ikimiz zamanda asılı kalmış, hatta havada süzülüyormuşuz gibi hissediyordum. Ama sonra onun canavarımsı özellikleri hareket etti, dalgalandı ve değişti.

Parça parça soyuldu, bir kozadan çıkan bir tırtıl gibi dalgalanarak kıpırdıyordu. Yeniden bir insan olmuştu ama tamamen değil. Onunla birlikte orman da canlanmıştı. Gözleri hatırladığımdan çok daha canlı ve yeşildi. Gözlerinin üzerinden bir perde kalkmıştı. Bir güçle canlanmıştı. Bu güç, nabız gibi atan bulut şeklinde ondan yayılıyordu. Rüzgâr saçlarının arasından geçiyor, iki yanındaki parmakları rüzgârla boğuşuyordu. Rüzgâr onun parmak uçlarıyla birlikte yön değiştiriyordu.

Bunların hiçbiri umurumda değildi. Kendimi onun kollarının arasına attım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELWOOD

İlk kez, onların kanındaki demirin madeni tadını dudaklarımda hissettim. Ağzımı kirletiyor, pis bir şey gibi tüm dişlerimi kaplıyordu. Öksürdüm ve tükürdüm ama bu tat dilime tutunmuş gibi ağzımda kalmaya devam etti. Her bir parmağımın ucundan çıkan tırnaklarım siyah pençeler hâline gelmişti, Wil'den ayrılırken avuç içlerimin korkunç, parlak bir kırmızıyla lekелendiğini gördüm.

“Sana zarar verdim mi?” diye sordum nefes nefese. İğrenç, korkunç bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum. Hızla döndüm ve ona baktım. Dizi baştan başa çizilmiş, kotu paramparça olmuştu. “Lütfen bana bunu benim yapmadığımı söyle.”

Gerçek, aynı benim babamın içini parçalamam gibi, içimi parçalayarak geçti. Hatıralar, koparamadığım acı tohumlar gibi etrafımda filizleniyordu. Bana ne yaptığımı hatırlatıyorlardı. Ne olduğumu.

Benimle savaşma şansları yoktu, zaten başlamış olan şeyi durdurma şansları yoktu. Nabızlarını takip ettim. Babam bağırmış ve ağlamıştı ama onu duymamıştım. Onu görmemiştim.

Zihnimin üzerine bir sis çökmüş, ıgıllıkları bulanıklaştırıp götürmüştü. İçimdeki canavarı bulanıklaştırıp götürmüştü.

“O, sen değildin,” dedi Wil bana, başparmaklarıyla yanaklarımı okşadığını hissettim. Daha düşmeden gözyaşlarımı yakaladı. “O, sen değilsin.”

Bana sarıldı ve kendimi onun kollarına attım. Sonsuza kadar saklanmak istiyordum. Etrafımdaki dünya değişiyordu. Sabit kalan tek şey oydu.

“Ben değişiyorum, Wil.” Şu anda bile gelecekte ne olacağını bilmiyordum. Nefesim bir hayalet gibi yanağını sıyırıp geçiyordu. Dilimin üzerinde çam ve toprak tadı vardı. Wil beni bedenime geri getirmişti ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Canavardan kaçmış olabilirdim ama içimdeki tohumun önüne geçemezdim. Daha şimdiden çiçek açmıştı ve kısa süre içinde tamamen başka bir şeye dönüşecektim.

Dönüşüm... Cherry buna böyle demişti. Belki haklıydı ve sonuç olarak Ölüm kartı ölüm değildi. Belki de ölüm, yeni hayatımın küllerinden doğması için eski hayatımın yanması anlamına geliyordu. İçimdeki canavar aslında hiçbir zaman bir canavar değildi. O sadece yüzyıllar boyunca dökülen kanlar ve karanlıkla lekelenmiş bir delikanlıydı. “Seni sevdiğimi bil. Her ne olursa olsun.”

“Hiçbir şey olmayacak,” diye fısıldadı gözyaşlarının arasından ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Bir şey geliyordu.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve elimden geldiğince uzun süre orada tuttum. Son saniyelerimde, dudaklarımı onun kulağına götürdüm ve fısıldayarak ona söz verdim. Dünya değişirken, onun gözlerinin açılmasının tadını çıkardım. Ben dönüşürken...

Kalbimin yerine, kanatların nazik bir şekilde kayması gibi yeni bir çırpınma gelmişti. Havalanan bir sinekkuşu gibi.

Varlığım bin tane küçük güve tarafından tüketilse bile görüşüm sağlamdı.

Ağaçlar beni çağırır ve fidanlar adımı seslenirken gerçeği anladım. Böyle olması gerekiyordu. Her zaman için böyle olması gerekmişti. Ayağımın küçük bir hareketiyle yer gürledi ve ayrıldı. Parmaklarım kıvrıldı ve esinti benim isteğime uymak için yer değiştirdi. Tek bir uzun, zıngırdayan iç çekiş, ağaçların tepelerindeki karların dökülmesi için yeterli olmuştu.

Bu kadar yıldan sonra, nihayet kim olduğumu biliyordum.

Ben Elwood'dum, toprağa ve kırağıya doğmuştum, kaderimde kalbimi bu ağaçlara vermek vardı. Evimdeydim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

WIL

Elwood'un sesi zihnimde yankılanıyor, son sözleri bir dua gibi tekrarlanıyordu. *Gel, ağaçların arasında beni bul. Seni bekleyeceğim.*

Bunlar, çatlakların arasında hızla uzaklaşırken bana söylediği son sözlerdi. O kadar hızlı olmuştu ki, bunları anlamak için zar zor zaman bulmuştum. Bir an kalbimi sıkıştıran bir gülümsemeyele oradaydı ve bir sonraki an gitmişti. Silüeti havada sallanıyordu, dünyanın üzerinde mavi bir iz bırakmıştı. Rüzgâr onu uzaklara taşıırken parçalandım, parçalarım karların üzerine düştü.

Bunun olmaması gerekiyordu. Onu canavardan kurtarmam, kollarımda onunla birlikte geri dönmem gerekiyordu. Normal bir hayatımız olacaktı. Lanet olsun, belki de onunla beraber mezuniyet partisinde okula geri dönecektim. Her şey eskiden olduğu hâline geri dönecekti. Kar fırtınasından öncesine. Anneme olanlardan öncesine. Her şey yeniden iyi olacaktı.

Ama artık her şey değişmişti.

Buzun üzerinde hıçkırarak ağladım, gözyaşlarım akarken yanaklarımın üzerinde donuyordu. Onu yeniden aramak için tüm ormanı bir daha aşındıracaktım. Ama ne bulacaktım? Parmak uçlarım yanıyordu ama bunu zar zor hissediyordum. Anlatılamaz bir keder beni ezip geçiyor, aynı bir yıl önce olduğu gibi beni almak istiyordu. Boğazımda başlıyordu, parmaklar boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyordu. Göğsüm kabarıyor, gelmeyen nefesi almak için mücadele ediyordu. Her saniye, bitmeyen dakikalar gibi geliyordu. Parmaklar boynumu bıraktı ve acı verici, sıkışmış bir nefes aldım. Bu, akciğerlerimden dilime parçalar gibi yürüyen bir tür boğuk çığlık olarak kopup çıktı.

Kendimi hareket etmek için zorladım. Sık ormanın içerisinden ilerlerken, çıplak tenimi kazıyan soğuğu zar zor hissediyordum. Sahte bir huzur hissi vardı: Kar, ay ışığının altında mavi renkte parlıyordu, rüzgâr bir hiç olana kadar dinmişti. Eğer Elwood'un babası hâlâ buradaysa, kar fırtınası tarafından bir bütün olarak yutulmuştu.

Ve grubun geri kalanı gitmemişti.

Babam yere serilmiş, çektiği acıdan dolayı kendi kendine inliyordu. Gözleri âdeta uyumakla uyumamak arasında kalmış biri gibi titriyordu. Başının üzerindeki kan kurumuştı ve alnındaki saç çizgisinde başlayıp çenesinin altında sonlanıyordu. O, her zaman için bir savaşçı olmuştu. Sadece ben hiç fark etmemiştim.

“Elwood nerede? Ne oldu?” Lucas, az önce şahit olduğu şeyi anlamlandırmak için mücadele ediyordu. Onu bilgilendirmem için bana bakıyordu ama bunu yapamazdım. Hâlâ başım dönüyordu. Bedeni hırpalanmıştı, yanağının üzerinde özellikle kötü bir sıyrık vardı. Saçları donuklaşmış ve kanla sertleşmişti.

Lucas'ın yanında duran Kevin ve Ronnie de aynı derecede tükenmiş görünüyordu. Kevin'in bir gözü morarmıştı ve Ronnie'nin de dıdağı yarılmıştı, ikisinin de bedenlerinde son

derece kötü, koyu mor renkli yaralar vardı. Cherry arabayı park etti ve köşedeki Prudence ile ilgilenmek için zorlukla arabadan çıktı. Bebek kıpkırmızıydı, çığlıklar atıyordu ve *hayattaydı*, kalın battaniyelerle sıkıca sarmalanmıştı.

Bir hıçkırıkla ağzımdan çıktı: “O gitti.”

Uzaktaki Pine Point’e bakmak için döndüm. Bizi haritadan tamamen silmek istiyordum.

Daha bir dakika bile olmadan orman dalgalanmaya başladı. Ani bir akımla, belirgin bir enerjiyle canlanmıştı. Sarmaşıklar sürtünerek yerden çıkıyordu. Dallar uzanan eller gibi etrafı sarıyordu. Tüm orman duyarlı bir hâle gelmiş gibi görünüyordu. Birkaç metre uzaktaki kiliseden kalanları yakalıyor, parmaklarını temellerine geçiriyor ve ormanın açık ve bekleyen ağzına doğru sürüklüyordu. Hepsinin gözden kaybolmasını izledik. Kilise tamamen yutulmuştu. Gölgelerin arasından tuğlaların kırılırken çıkardığı çıtırtıları ve camların paramparça olduğunu duyduk.

Her şey yeniden toprağa geri dönmüştü. Her bir kâbus dağılmış, parça parça kırılmıştı. Onu göremiyordum ama her nedense, bir şekilde bundan Elwood’un sorumlu olduğunu biliyordum.

Elwood gücünü birkaç saniye serbest bırakmıştı ve bir odayı toz toprağa çevirmişti. Bir dakika geçmişti. Aynısını kiliseye ve kendi evine yapmıştı. Orman, aslında başında bile hiç var olmaması gereken şeyi bir çırpıda yok etmişti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

WIL

Hastanelerden her zaman nefret etmiştim.

Steril beyaz duvarlar, muşamba yer karolarının üzerinde taşınan paslanmış sedyeler... Resepsiyon görevlisinin sıkılmış, ifadesiz bakışları... Oturduğum yerde kıpırdanıp ayaklarımı zeminin üzerinde öne arkaya hareket ettirdim. Lobi çoğunlukla boştu. Köşede disk kayması yüzünden sızlanan yaşlı bir adam ve diğer uçta yeni yürümeye başlamış çocuğunun saçlarını okşayan bir anne vardı. Çocuk, kızarmış olan burnunu çekiyordu.

Ve bir de ben vardım, mümkün olduğunca uzağa oturmuş, haddinden büyük bir enerji içeceği içiyordum. Bitkin düşmüş durumdaydım ama uykuyu düşünemeyecek kadar gergindim. Bu korkunç bir kombinasyondur. Gözlerim, henüz dökmediğim gözyaşlarından dolayı hâlâ yanıyordu. Acı verici bir kederden, her yerimi kaplayan bir uyuşukluk hâline geçmiştim. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Bunların hepsinin olmuş olması mümkün değildi.

Orta yaşlı bir hemşire sendeleyerek kapıdan içeri girdi. Saçlarını dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. O da benim

hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. “Wilhelmina Greene? Benimle gel.”

Koridorlardan oluşan bir labirentte onu takip ettim ama hemşirenin rüyalarında bile burada yolunu bulabileceğinden emindim. Parlak bakışları ve yarı kapalı gözleriyle bunu zaten yapıp yapmadığını merak ettim. Beni koridorda bir odaya yönlendirdi ve içeri aldı.

Babamın boynunda kısmi bir boyunluk vardı ve sol ayağı havaya kaldırılmıştı, kırık olduğu açıktı.

Kulağından saç çizgisine doğru giden birkaç dikiş atılmıştı. Yatağın ucuna oturdum ve hemşire onun çizelgesine bir şeyler yazdı.

Babam hiç çaba harcamadan baba moduna girdi, bu özelliğinin uzun zaman önce sonlandığını varsayıyordum. “İyi olduğuna sevindim. Ciddi bir şekilde yaralanabilirdin.”

“Gerçekten bana öğüt vermeye mi başlayacaksın?” diye konuyu değiştirdim ve belli ki verdiğim küstah cevap hoşuna gitmemişti. Onun ne kadar kolay kırılabildiğini düşündüm. Annem gibi ölüydü. Tersçe cevap verirken sesim çatladı: “Bunların hiçbirini seni ilgilendirmiyordu. Gelmemeliydin.”

Hemşire sessiz bir şekilde odadan çıktı, âdeta nükleer serpinti sığınağıymış gibi koridora çekildi. Onu suçlamıyordum. Ben olsam ben de saklanırdım.

“Seni ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir.”

Ona, “Ne zamandan beri?” diye sormak üzereydim ama herhangi bir şey sorma şansım olmadı. Yatağından beni sert bir şekilde kucakladı.

“B... baba, uzan yeniden, hırpalandın. Ağırdan alman gerek.”

“Daha önce senin öldüğünü düşündüm,” diye fısıldadı kulağıma, sesi kesik ve boğuk çıkıyordu. Tıkanır gibi bir ses çıkardı, yüzü gözyaşlarından berbat bir hâldeydi. “Annenin eski odası

göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Her yeri aradım ama seni bulamadım. Seni kaybettiğimi düşündüm.”

Onun gözyaşları benim gözyaşlarımdan da yüzeye çıkmasına neden olmuştu. Yaşların yanaklarımdan süzülmesine engel olmak için gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım.

“Neden benim sana ihtiyacım olduğunda bu kadar umursayamadın?” diye sordum, bu kelimeler can acıtiyordu. Bu ikimizi de delip geçmişti. Beni içi boşalmış, babamı dili tutulmuş bir hâlde bırakmıştı. Annemin herhangi bir cenaze töreni olmamıştı, bu yüzden ben de onu kayıp ilanlarına gömmüştüm. Babam ise kendini kendi odasına gömmüştü. “İkinizi aynı zamanda kaybettim.”

Sadece kederimden kurtulmaya çalışarak günlerimi, haftalarımı, aylarımı cevapların peşinde koşarak geçirmiştım. Kederim peşimi bırakmamıştı, saldırmak için sessiz bir anı bekliyordu. Ben bacaklarım şiştiğinde ve göğsüm ağrıdığında bile koşmuş-tum ama babam daha en başından pes etmişti.

Onun yerine faturalarda ben hile yapmış, o kendi yatağında yarı baygın bir şekilde yatarken ben işten işe geçmiştım. Ölü değildi ama yine de eriyip bitmeye kararlıydı. Ağlamış, bağır-mış, yalvarmış-tım ama tanıdığım babam benim için kayıptı ve ne kadar çok olursa olsun kayıp ilanları onu bana geri getirmeyecekti.

“Sen orada değildin,” diye tekrarlardım, artık gözyaşlarım akıyordu ve onları durdurmanın imkânı yoktu. “Senin orada olmana ihtiyacım olduğu zaman orada yoktun. Beni tek başıma bıraktın. O yüzden şimdi umursuyormuş gibi davranma.”

“Ben hiçbir zaman umursamaktan vazgeçmedim, ben sadece...” Parmaklarını saçlarının arasında birleştirdi ve onun düşüncelerinin geri kalanını bir araya getirmek için mücadele etmesini izledim. “Çok fazla umursuyordum. Sorun buydu. O kadar çok umursuyordum ki nefes alamıyor, hareket edemiyor ya da yemek yiyemiyordum. Anlıyor musun, Minnie? Annen

benim en iyi parçamdı. En önemli parçam. O kaybolduğunda her şey sona erdi. Sen küçükken, hayatın onun için çok boğucu olduğunu söyleyerek gitmişti. O zaman kırılmıştım ama yeniden gittiğinde? Onun sonsuza kadar gittiğini düşündüm. *Ama şimdi hiçbir zaman...* Ağlamasını bastırdı, elinin eklemlerini dişleriyle ısırıyordu. “Sana, onunla inşa ettiğimiz hayatı hatırlamadan bakamıyordum. Ortadan kaybolanın benim olmam gerektiğini düşünmeden. Bununla yüzleşelim, annen bu konuda benden çok daha iyi olurdu. Seninle birlikte... yeterince iyi olduğumu hissetmiyordum.”

“Annem mi? Başka insanların cenazelerinde ağlayan insan mı?” diye sordum ona ve kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra annemin bunun on katı kötü olabileceği aklıma geldi. Bunu hep biliyordum ama gerçeğin ilk defa yüksek sesle söylendiğini duyuyordum. Bunu ilk defa kendime itiraf ediyordum. “Hayır, annem bu tür bir keder için fazla nazikti. Bu, onu yok ederdi.”

Babam kendini toparlamak için çabaladı ama bu kadar fazla yıkıldıktan sonra bunu yapmak zor bir şeydi.

Normal olana dönmek imkânsızdı. En azından tüm bunlardan önceki normalimize.

“Beni de yok etti,” diye fısıldadı, sesi o kadar yumuşaktı ki içimde bir şeyleri ezdi. -

Başımı onun göğsüne yasladım. Ben çocukken, o bir devdi. Ama bunca yıl sonra, büyüyen ben olmuşum ve onun tek yaptığı aynı kalmak olmuştu.

İrkildi ve ben de onun yeniden kendini kapatacağından endişelendim ama sonra yıpranmış elini saçlarıma götürdü. Onu göremiyordum ama bedeninin gözyaşlarıyla titrediğini hissedebiliyordum.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı başıma doğru. “Beni affetmek zorunda değilsin. Senden bunu istemiyorum. Ama lütfen bu kadar zaman boyunca seni yalnız bıraktığım için üzgün olduğumu bil.

Kendimi kendi kederimde o kadar kaybetmişim ki senin kederini iki kat daha zor hâle getirdim. Çok ama çok üzgünüm, Minnie. Şey, özür dilerim. Artık Wil denmesini tercih ettiğini biliyorum.”

Gözyaşlarımın akmasına engel olmak için yanağımı sertçe ısırdım. Bugün hayatım boyunca bana yetecek kadar gözyaşı dökmüştüm. “Hayır,” dedim onun gömleğinin üzerine doğru geri çekilmeden önce. “*Minnie* de.”

“Annen seninle son derece gurur duyardı.” Kelimelerinin yerini bulduğundan emin olmak ister gibi ellerimi elinin arasına aldı. “Gerçekten.”

Gözyaşlarım gözlerimde birikti ve damla damla yanaklarımdan aktı. “Seninle de gurur duyardı, baba.” Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Diğer her şey göğsümün içinde yanıyordu.

“Doktor eve dönmeden önce bir hafta burada kalmam gerektiğini söyledi. Görünüşe göre çok fazla hastane yemeği yiyeceğim.” Başıyla yemek tepsisinin üzerinde, yemeğinden arta kalanları işaret etti. Kesinlikle okul yemekhanesinde çıkan yemeklere benziyordu. “Buradan çıktıktan sonra... ben... ben yeniden yemek yapmayı düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım, başımı yeniden onun göğsüne yaslayıp kalbinin yumuşak mırıltısını dinlerken. “Evet, artık geri dönmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?” Gülmüsedüğünde dudaklarının bir kenarı kıvrıldı.

“Çikolata dolgulu krepler?” diye sordum umutla.

“Çırpılmış kremayla,” diye söz verdi. Gülümsemek zordu ama yine de elimden geleni yaptım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

WIL

DEHŞETLERLE DOLU KÜÇÜK KASABA

Hiçbir şey insanın çocukluğunu geçirdiği evi CNN’de görmekten daha garip olamazdı. Bir haber muhabiri kasabamızın kaderini bir *prompter*dan okuyordu, yüzünde son derece ağırbaşlı bir ifade vardı, kameraya gözlerini kırpmadan bakıyordu.

“26 Aralık tarihinde, 8.1 şiddetinde bir deprem, Michigan’ın küçük bir kasabası olan Pine Point’i vurdu. Büyük yıkım, iki ölümcül olayla sonuçlandı ve bunlardan birinde genç bir erkek hâlâ kayıp ve öldüğü farz ediliyor.” Ekranda Elwood’un resmi belirdi. Bahçede, güneşin altında teninin yumuşak görüldüğü kesilmiş bir fotoğrafıydı. Fotoğraf, yeniden olay yeri kamera görüntüleri belirmeden önce kısa bir süre daha ekranda kaldı. “Ama talihsiz bir doğal afet olarak başlayan şey, hızla bu yerel halkın kâbusu hâline dönüştü. Depremin sonucunda, yüzlerce cesetle dolu bir dizi yer altı tüneli ortaya çıktı. Bunların hepsi artık yok olmuş olan Adem’in Bahçesi’nin altındaydı. FBI bu tarihin inanılmaz derecede tehlikeli olduğunu söylüyor.”

Televizyonda kilisenin enkazı belirdi. Tahta döşemeler parçalara bölünmüş, garip açılarla bükülmüştü ve kilisenin kulesi tamamen göçmüştü. Bir mahkeme salonunun moloz taşlarına dönüşmüş merdivenlerinde duran Bayan Clearwater, avukatının yanında ona sıkıca tutunmuş, kameralara bakıyordu. Bir flaş daha patladı ve sahne, yemin etmek için elini havaya kaldıran kadına döndü.

“Şimdi, beş ay sonra, Adem’in Bahçesi üyeleri için görülecek yeni duruşmalar başlamak üzere. Davanın ahlaksız taraflarının daha derinlerine inilmesini ve kilisenin köklerinin ortaya çıkarılmasını bekliyoruz. Daha fazlasını, bölgede yaşayan delikanlılardan Brian Schmidt ile röportaj yapmak için olay yerinde olan muhabirimiz Chett Adams’tan dinliyoruz.”

Kameralar, bir kır yolundan hızla aşağı doğru inen kereste kamyonundan, Earl’ün Yeri’nde (şaşırtıcı bir derecede) temiz bir kupaya akan kahveye döndü. Televizyonda Brian vardı, saçları floresan ışıklarının altında ıslak görünüyordu.

“Brian, sen tüm bu olanlardan sonra nasıl baş ediyorsun?” dedi Chett ve aman Tanrım, arkasında doldurulmuş bir ayı varken bunu söylemesi uygunsuz görünüyordu.

“Ah, her gün ayrı bir mücadele, Chett. Geceleri uyuyamıyorum bile. Her şeyin merkezine *bu kadar* yakın olduğumu düşününce...”

Televizyon kanalını kapattım. Brian’ın rahatsız edici sesi, parazit sesinin hışırtısıyla birlikte yok oldu.

“Herkesi öylece hedef tahtasına koyuyorlar, öyle değil mi?” diye homurdandı Cherry mutfak masasından. Kökleri de başının etrafında dönen flamalar kadar parlaktı. “O çocuk şimdiye kadar birkaç kere haberlere çıktı. Devamlı sizin küçük takımınızın bir parçası olduğuna ve her şeyin çözülmesine yardım ettiğine dair yemin ediyor. Haberler de bunun üzerine balıklama atılıyorlar.”

“Devamlı Elwood’a ve bana sataşmıyormuş gibi davranıyor,” diye sızlandı Kevin. Doğum günü çocuğunun arkasına yaslanma şekline bakınca, dört bacağı da sağlam olan sandalyemizde oturduğu için şanslı olduğunu düşündüm. Yoksa tüm çöplerimizin üzerine düşecekti. “O çocuk sekizinci sınıfta *şaka olsun diye iç çamaşırımı yukarı çekti* ve aniden kanka mı olduk?”

“Bak ne diyeceğim. Bırak rol yapsın,” dedi Lucas yeni açtığı gazlı içecek kutusundan çıkan sesin üzerinden. Güve Adam doğum günü şapkası kafasındayken onu ciddiye almak zordu ama hepimizin efsanevi canavar temalı *bir şeyler* giydiğimizi görünce konuşamadım. “Röportajlardan çok sıkıldım. Bir muhabir yüzüme doğru bir kamera uzatmadan evimden dışarı adım atamıyorum. Eğer Brian bunların hepsiyle uğraşmak istiyorsa, ona kolay gelsin.”

“Ah, sıkıntı yaşadığını mı düşünüyorsun?” diye alay etti Ronnie. Başındaki parti şapkası bir yana eğik duruyordu. Siyah keçeli bir kalemle yaptığı Loch Ness Canavarı* şapkası takmıştı. Buraya çok fazla parti eşyaları gelmiyordu, bu nedenle de normal şapkalar ve hayal gücümüzle yetinmek zorunda kalmıştık. “Konuşmaya istekli tek Adem’in Bahçesi üyesinin kızı olmayı dene... Onun en sonunda özür dileyip bir şeyleri telafi etmeye istekli olmasından dolayı mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama rahat bir nefes bile alamıyorum. Sadece beni yalnız bırakmalarını istiyorum.”

“Üzgünüm, bebeğim.” Lucas’ın yüz ifadesi yumuşadı ve teninin üzerinde aşkla dolu daireler çizmeye başladı. Dudaklarını Ronnie’nin yanağına bastırdığında, Ronnie de ona sokuldu ve...

“Böylece iştahım kaçtı,” dedim çünkü insanların birbirlerine yakınlık göstermesine karşı aşırı duyarlı bir hâle gelmiştim. Bu sadece sinir bozucu olmakla kalmıyordu, aynı zamanda da artık

* Loch Ness Canavarı, İsveç bölgesinde yaşadığı söylenen hörgüçlü bir varlık.

onların birbirlerine âşık olduklarını gördüğümde, tek düşünebildiğim Elwood oluyordu.

“İştahının kaçma izni yok,” diye araya girdi babam. Onun sakalsız bebeksi yüzü ve sesindeki nefes alır gibi tiz tona baktığınızda, babamın en baştan yeniden çocuk olduğunu düşündünüz. Ocağa kesinlikle Easy Bake çocuk mutfak oyuncacı muamelesi yapıyordu. Yanıklarla ortalığı berbat etmeden yemek yapmayı başarması için yedi bin kere denemesi gerekmişti. “Bu kek üzerinde gerçekten çok çalıştım. Yesen iyi olur.”

“Hazır kek de aynı işi görürdü,” diye şaka yaptım. Onunla şakalaşmak garip geliyordu. Aramız hâlâ limoniydi. O bana bir zeytin dalı uzatmış olabilirdi ama bağımız hâlâ zayıftı. Eğer böyle bir şey mümkünse, tekrar normale dönmeden gidecek çok yolumuz vardı. Ama yine de bu bir başlangıçtı.

“Saçmalık,” dedi alayla, şekerli büyük ve çirkin şeyi masaya bırakırken. “Pastaneden alınmış bir pasta *böyle* görünebilir mi?”

Böyle dediği şey, kırmızı UFO ışıkları ve tepesinde tünemiş iki Twinkie uzaylısı olan gri bir lekeydi. Üzerinde “DÜNYA DIŞI BİR DOĞUM GÜNÜN OLSUN, KEVIN” yazıyordu. “Hayır, sanırım gerçekten görünemezdi,” diye homurdandım.

Benim gerçekten şaşkın olmamın bir anlamı yoktu. Kevin’in gözleri güneş sistemi kadar parlaktı. Otuz iki dişini göstererek gülümsüyordu. “Bu mükemmel Bay G. Ben üstteki Twinkie bisküvisini -şey, uzaylıyı- alabilir miyim?” Babam başıyla onayladığında, Kevin yeşil canavarın başını ısırıp kopardı. “Teşekkürler, çocuklar. Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece herkesin gelebildiğine sevindim.”

Bu noktaya kadar çatalı elimde çeviriyordum ama şu anda çatalımı eklemlerim beyazlayana kadar ahşaba sapladım. “Neredeyse herkes,” diye fısıldarken sesimin çatlamasından nefret ettim. *Bu, Kevin’in doğum günü. Ağlama. Ağlama, ağlama, ağlamayı düşünme bile.*

Ama çok geçti. Bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ve bir damla aktığında, geri kalanı takip etti. Tam yanımda oturan Ronnie hemen harekete geçti. Bana sımsıkı sarıldı. “Ağlama, Wil,” diye fısıldadı. “Hâlâ onu görmeye gidebilirsin...”

Bu, en kötü kısmı olabilirdi. Her ne kadar habersizce uğramak ve onu görmek istesem de onunla gelecekle ilgili konuşmaktan korkuyordum. Bunca zaman boyunca annemin katilini bulmaya ve Elwood’u korumaya o kadar odaklanmıştım ki hiçbir zaman kendi isteklerimi düşünmek için durmamıştım. Dünya erişilemeyen bir yerde beni bekliyordu. Aynı yatak odamın tavanına yapıştırılmış olan yıldızlar gibi, evrenin haritasını ortaya çıkarmam için ne kadar zaman geçecekti? Ya da Pine Point’ten ayrılmam için? “Vereceğim haberlere ne şekilde tepki vereceğini bilmiyorum. Onu incitmek istemiyorum.”

Beni şaşırtan Lucas oldu. Ayağa kalkıp, babamın pastasından bir dilim alırken sessizdi. Kâğıt tabağın üzerine koyulmuş bir dilimdi ve üzerinde, kalan son bisküvi vardı. “Al,” dedi. “Durumu hafifletmek için tatlı bir şeyler. Ona da bir dilim ayırmak istedim.”

Yüzümde gerçekten bir gülümseme belirdi. Gözyaşlarımı sildim ve tereyağlı pasta kremasına bakarken bu, aylardır hissetmediğim kadar çok güçlü hissetmemi sağladı. “Teşekkürler, Lucas.”

Yüzünde imzası olan sırtıış belirdi ve ilk defa bundan tamamen nefret etmedim. “Arkadaşlar ne içindir?”

Morguewood içinde yürürken ağaçlar aralanıyordu. Dallar çıtırdıyor, dikenli bitkiler ayağımın altından çekiliyordu. Orman bana fazlasıyla nazik davranıyordu. Tüm vahşi köşeleri yumuşuyor, Elwood’un kalbinin net bir resmi hâline dönüşüyordu.

Artık yoğun, karanlık ve tehlikeli değil, yaşamla ve çiçeklerle dolu bir çocuk bahçesiydi.

Yaz, buzların içinden filizlenmişti; pamuk şeker pembesi yapraklar, bezelye ve kelebek otu ve toprağa sertçe vuran güneşin diğer tüm eserleri toprağa çarpıp duruyordu. Sessizlik yerini cırcır böceklerinin ve ağustos böceklerinin orkestrasının çıkardığı seslere bırakmıştı. Kelebekler, çiçeklerin arasındaki yollar üzerinde tembelce uçuyorlardı.

Elwood'un ağacına doğru yürürken birkaç çiçek topladım. Ağaç gökyüzüne doğru yükseliyor, en üstteki dalları kıvrılarak bulutlara uzanıyordu. Eskiden tehditkâr görünüyordu ama güneşin altında farklıydı.

Orman, etrafımdan gelen seslerle canlanmıştı. Kuşlar kendi kendilerine şarkılar söylüyor, sık ağaçların arasından birbirlerine sesleniyorlardı. Sincaplar yüksekteki dallarda koşuşturuyordu.

“Elwood?” Boğazımı temizledim ve daha yüksek sesle konuşarak, ağaçların üst dallarına doğru bağırdım. “Pasta getirdim.”

“Ben de seni bekliyordum,” diye cevap verdi arkamdan tanıdık bir ses. İrkilerek arkama döndüm. Elwood açık alana doğru yürüdü. Şu anki hâlinde gökyüzüne uzanan boynuzları vardı, gözleri iriydi ve göz bebekleri topraktan çıkmış mücevherler gibiydi. Sarmaşıklar bedenini teni gibi kaplamıştı. Bana yavaşça yaklaştı ve ben de onun dış görünüşünün karşısında sıçramamak ya da irkilmemek için kendimi hazırladım. Buna alışmak zaman alıyordu. Daha önce onun yeniden eski hâline döneceğini düşünüyordum ama yanılmıştım. O, kendi içinde aslında buydu. Kanatları parlak bir yaz tonundaydı.

Attığı her bir adımla dönüşüp, giderek daha fazla tanıdığım o çocuğa benziyordu. Sarmaşıklar yok oldu. Teni kemiklerinin üzerini kapladı. Gözleri muhteşem bir orman yeşili tonunu aldı. Bir insana olabildiği kadar yakındı. Bana baktı ve tüm ormanı gördüm.

Onun ne olduğu umurumda değildi. Ona doğru koştum, kendimi onun kollarının arasına attım ve bu arada kaza eseri pastayı ezdim. “Seni aptal,” dedim nefes nefese ve ne yaptığımı fark etmeden önce tırnaklarımı sırtına geçirdim. “Ah Tanrım, üzgünüm, pastam mahvettim.”

Yanağının üzerine bulaşan pasta kremasını sildi. “Tereyağlı krema?”

“Babamın tarifi.”

“Şefe tebriklerimi ilet.”

Bu o kadar inanılmaz bir şekilde *normaldi* ki kahkaha atmak zorunda kaldım. Bu kadar zaman boyunca gerilmiştim ve şimdi burada pasta kreması kadar önemsiz bir şeyle ilgili konuşuyorduk.

“Senin partide olman gerekmiyor muydu?” diye sordu, yüzünde hafif bir gülümseme belirirken. Ormanın ruhundan çok, mezuniyet balosundaki partnerine bir buket çiçek vermiş delikanlı gibi görünüyordu. Bunun aptalca mı yoksa çekici mi olduğuna karar veremiyordum.

Yüzümdeki mutluluk ifadesi yok oldu. Onun yerini suçluluk duygusu aldı. “Erken ayrıldım. Aslında seninle konuşmak istedim.”

Ellerimi tuttu, dokunuşu fazlasıyla sıcaktı. İnsani. Ayaklarının altındaki toprak düzleşti, önümüzde bir yol açıldı. Bu yoldan ilerleyip boş bir açıklığa vardık.

Öne doğru attığımız her adımda hava biraz daha ısınıyordu. O kadar sıcak olmuştu ki mevsimlik montumu çıkarıp kolumun altına aldım. Çimenlerin üzerine yatıp bakışlarımızı griye çalan şeftali rengi gökyüzüne çevirdik. Güneş ufukta batıyor, saçtığı son renklerini kaybediyordu.

Ona planlarımı söylemem gerekiyordu ama kelimeleri bir süre daha içimde tuttum. Bunun yerine şunu sordum: “Bu yeni şekilde olmak nasıl bir şey?”

“Bunu tanımlayamam,” dedi bana yanına dönüp, saçımın bir tutamıyla oynamak için elini uzatarak. “Her şey bir anlam ifade ediyor. Daha önce hiç tamamlanmış hissetmemiştim. O zamanlar bana kim olduğumu sormuştun, sana söyleyememiş-tim. Ama şimdi...” Yeniden gülümsedi, daha öncekinden daha çok. “Artık biliyorum. Ben ormanım. Her bir ağacım, her bir çi-men yaprağıyım. Bunların hepsi benim ve her zaman böyleydi. Hiçbir zaman bilmiyordum. Burası benim evim. Orman beni kabul etti çünkü ben isteyerek kurban olmayı kabul eden ilk ki-şiydim.”

Yere doğru eğildim, burnumu altımdaki yumuşak çimenlere sokup kokladım.

En son ışık da yok olduğunda, ateş böcekleri ortaya çıkıp her yöne doğru patlayan havai fişekler gibi ışıklar saçmaya baş-ladı. Güzeldi, karanlığın içinde yanarken daha da güzel görü-nüyordu. Üzerimizde dans ediyor, içlerinden biri bile görünmez bölgenin dışına çıkmıyordu. Kışın sona erdiği ve baharın başla-dığı yerin dışına.

Ben de onun gülümsemesine karşılık vermek istiyordum ama acı bir soru hâlâ içimi kemiriyordu. “Eğer istersen bu or-mandan çıkabilir misin?”

Söylediğim şey, yüzündeki gülümsemeyi sildi. Ağzını açtı ama sonra söyleyeceği kelimeleri yuttu. “Bu karmaşık bir şey, Wil.” Ben somurtunca tekrar denedi. “İlk olarak, artık kullana-bileceğim bir insan bedenim yok ve...”

“O zaman burada tutsaksın, öyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Bu öyle bir şey değil. Dediğim gibi, bunu tam olarak açıklayamıyorum. Gitmek istemiyorum. Bu-rası benim evim. Hatta evimden daha fazlası.”

İkimiz de sessiz kaldık. Bana baktı, gerçekten baktı. Göz-leri, düşündüğümü anladığını gösterecek şekilde parladı. “Sen gitmek istiyorsun. Bana söylemekten korktuğun şey bu muydu?”

“Evet.” Tüm bunlardan önce, bunu duyurmak için can atardım. Hiç tereddüt etmeden üstelik. Her zaman yatak odamdaki yıldızlara bakıyor ve bu kasabanın dışında neler olduğunu öğreneceğim günün hayalini kuruyordum. Şimdi gerçeği itiraf etmek bana acımasızmışım gibi hissettiriyordu. Midem suçluluk duygusuyla buruluyordu. “Dünyada görmediğim çok fazla şey var. Anneme her zaman derdim ki...”

Başparmağıyla yanağımın üzerinde daireler çiziyordu. “Bunu yap, Wil. Dünyayı gör.”

Başımı iki yana salladım. O, duygularının karmaşık olduğunu düşünebilirdi ama benimkiler de öyleydi. “Çekip gide mem... İşimiz... sen...”

“Baban düşündüğünden daha güçlü.” Gülümsemesi içtendi. “Bana gelince, sonsuza kadar senin eve dönmeni bekleyebilirim.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” O, yüzümden bir yaş silene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

“Gerçekten söylüyorum,” diye tekrarladı. “Dünyayı gör ve sonra geri geldiğinde bana tüm hikâyeleri anlat. Bana dünyanın tüm harikalarını anlat.” Gülüşü sıcaktı ve beni bir yaz esintisi gibi sardı. Göz kırptı. “Ve bana hediyecek eşya getirirsen daha da iyi olur.”

Bu, kahkaha atmama neden oldu. “Hediyecek eşyalarla ne yapacaksın? Magnetler, kar küreleri ve tişörtlerle?”

Elwood omuz silkti. “Hediyecek eşyalarla dolu bir bahçem olacak. Güzel olurdu.”

Göğsümde engel olamadığım bir şekilde baş döndürücü bir telaş hissediyordum. Parmaklarımı, onunkilere dolamak için çimenin üzerinde yavaşça ilerlettim. “Seni seviyorum.”

“İzin ver, bir daha duyayım.” Orman gibi kokuyordu. Çam iğneleri, saman örtüsü ve yağmurla ıslanmış ağaç gövdeleri gibi. Sadece kolonyalarda bulunan baharatlı, topraksı esans. Daha

önceleri onu dersten önce kendisini bu kokuya bulamakla suçlamıştım ama şimdi yanılıp yanılmadığımı merak etmek zorunda kalmıştım. Belki de bu koku onun damarlarında akıyordu. Gözlerinin bu kadar yeşil olmasının nedeni buydu. Gözlerinin irislerinde bütün bir orman filizleniyordu.

“Şansını zorlama.” Ama benim bile onun yavru köpek gibi bakan yüzüne karşı bağışıklığım yoktu. “Seni seviyorum. Al. Mutlu musun?”

“Benden mutlu kimse olamaz,” diye fısıldadı. “Sanırım hikâyemiz yeni başlıyor, Wil.”

Birlikte yıldızların gökyüzünde belirmesini izledik.

